

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΑΚΤΗΣ ΜΟΥ ΕΚ ΑΥΤΟΥ ΔΑΚΕΙΣΤΕΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Εγγυώμεθα ότι τα μεταξοτά του Καταστήματός μας είναι από καθαρόν ζωϊκόν μέταλλον και άνω σούβρας ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΕΩΣ έχομεν δε συλλογήν εξ όλων των ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Έργο 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΑΓΟΡΑΖΩ !! ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥΣ

πάσης αξίας, παντός είδους όρολογία, παλαιά άσημια, παντός είδους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ Φοινίς (και χάρτινα) παλαιά Έλληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), παντός είδους παλαιά κερμιπάρια, παντός είδους φιλντισένια άντικείμενα, με άνωτέρας τιμές όλων των άλλων καταστημάτων.

Όστις μās πωλήσει το χρυσόν του όρολόγιον, αναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του εις νικέλινη κάσα.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μη πωλήσετε τα κοσμήματά σας, προτιμήτε με επισκεφθήτε, και τούτο προς το συμφέρον σας. Έπειδή πολλοί συνάδελφοι εκμεταλεύονται τ' ένομά μου, προσέξτε εις την διεύθυνσιν μου και τόν άκριβή αριθμόν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Όρολογοποιός-χρυσόχόος
ΑΘΗΝΑΣ 56

"ΜΥΡΑΝΤΑ,"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ.

... πρέπει να συντελέει εις την διατήρησιν της απαλότητος και του λευκώδινου της επιδερμίδος, και όχι να καλύπτει μόνον προσωρινώς τα τυχόν ελαττώματα της: άποφεύγετε λοιπόν την χρήσιν άνωφερών και διαδερόν κρεμών.

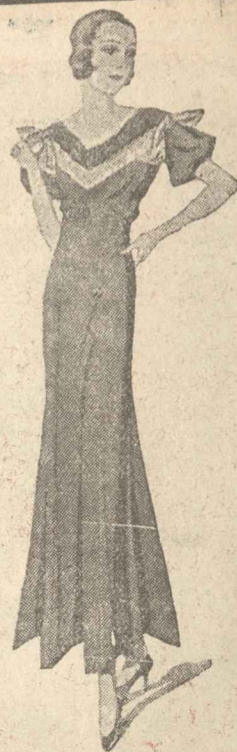
ΜΗ ΧΡΟΝΟΤΡΙΒΗΤΕ. Κυρία μου με ταχυτέρας συνείας την **CRÈME SIMON** ακολουθήσατε καλώς την εις κάθε φιάλιδον ή παρχουσαν όδηγίαν χρήσεως.

Το Δικηγορικόν Γραφείον κ. κ. Παναγιώτου Τσιμπιδάρου και Π. Καλαμαριώτου, έδός Σταδίου (Μέγαρον Καραπάνου), αναλαμβάνει την διαχειρίσιν οιασδήποτε φύσεως ύπεθέσεων — άστικων ποινικών, διοικητικών, φορολογικών — άρμοδιότητος εισυδήσετε Δικαστηρίου και πάσης άρχης. Άριθμός Τηλεφώνου 23-666.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεριστοκλέους 1 — Άθήναι
Αναλαμβάνει ύπεθέσεις πάσης φύσεως. Άριθ. Τηλ. 23060.

ΚΑΛΩΣΟΜΗΧΑΝΑΙ ΜΙΝΕΡΒΑ.
Ασκήσι, στερεά, εύθραυστα, άσπρά, χρυσά, χαλκίνα, έκείσεως. Άσπρά 1032.
Αν' αλά 35 50 75 100 150
Τηλ. 50 500 1100 1400 1900
Γεωργίου Γεωργίου Π. ΓΕΩΡΓΙΑΝ
ΤΗ Πικρολέως 16, Άθήναι.

Κάθε κομψή κυρία δεν πρέπει να διασεί να ράψη τα φορεματά της. — Ας έλκεφθών τον ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ της άκλωματεύχου μεθίστας.

Δ'ΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Άρχη Συνεικισμού Βύρωνος
Όδός Άδαμαντίου Κεραή 65

Θα εύρη όλα τα τελευταία μοντέλλα της σκίζον με χάρι. Παριζιάνικη γούστου και τιμής λογικής.

Γίνονται δεκταί παραγγελιαί και έπετες έπαρχίας έπι μετρώ.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Άποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τόν έν Άθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5. παραπλεύρως θεάτρου Κοτεπούλη. Τα ιαματικά τεχνητά Λουτρά των διαφόρων Λουτροπέλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, άναπληρούν τελείως τας ιαματικά λουτρά των ως άνω αναφερομένων ιαματικών πηγών. Ιατρικαί συμβουλαι δωρεάν. Τελεία άνακαίνισις. Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ, ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΕΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :

10—25 Βάτ	πρός Δραχ. 30
40 >	> > 32
60 >	> > 43
75 >	> > 50
100 >	> > 54
150 >	> > 76
200 >	> > 95
250 >	> > 162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ, ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ. ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ, ΓΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ. ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΔΙΗΡΩΜΗΣ. Άπαντα τα ήλεκτρα διὰ δι' έγκαταστάσεις. Μία επίσκεψις είναι άρκετή να σάς πείσει.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΘ ΠΑΤΡΟΜΑ) ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

Καλλίτερα από κάθε κλάμα πείθει μία δοκιμή. Ζητήσατε από τόν προθευτήν σας ένα δείγμα πούδρας

ΝΟΒΙΝΑ

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ασυναγωνιστος και πασιγνωστος. Με πλεούσιον άρωμα. Διή καταπληκτικώς. Κατέκτησε όλες τας τάξεις. Λόγω της τιμής της.

ΠΩΛΗΤΑΙ: Πλατεία Παλαιού Ακροτηρίου, άριθμός 108 και 110.

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Υψηλή της Όφθαλμολογίας έν τή Πεντιστημίω.
Μενάνδρου 37-Άθήναι. Τηλ. 14

Παναθήναια

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η περίφημη βεντέττα του κινηματογράφου Γκλόρια Σβάνσν, σ'ένα τελευταίο της φιλμ. ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ 1393

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

ΤΑ περίχωρα του Παρισιού και στον μεγάλο μεσαιωνικό πύργο του, ζούσε τους περισσότερους μήνες του έτους ο κόμης ντε Μερβίγ με την οικογένειά του...

Πάντα πλούσιος, είχε τα τελευταία αυτά χρόνια δεκαπλασιάσει την περιουσία του από μερικές τοιμηρές επιχειρήσεις μιας μεγάλης Παρισιανής Γκαλιερίας, της οποίας ήταν κυριώτερος μέτοχος. Όσο όμως στις κοινωνικές του σχέσεις ήταν αδρός και γλυκομίλητος, τόσο στην οικογένειά του ήταν απολυταρχικός, δεσποτικός και βίαιος.

Η κυρία ντε Μερβίγ, μια αγαθή γυναίκα, είχε παντρευθεί τον σύζυγό της από τρυφερότητα. Γι' αυτό κι' ο τραχύς του χαρακτήρας δεν την τυραννούσε και τόσο.

Τον ίδιο χαρακτήρα είχε κι' η κόρη της Μαριάννα.

Εκείνος, όμως, που κυριολεκτικά είχε βρή τον μπλά του απ' τον αυταρχικό πατέρα του, ήταν ο γιός του Έδγαρ ντε Μερβίγ.

Έβενος, ζωηρός, δραστήριος, ανεξάρτητος στον χαρακτήρα και τίμιος στην ψυχή, πέφτασε δύσκολα και τυραννικά χρονιά όσο ζούσε εξαρτημένος απ' την πατρική εξουσία. Και η δυσφορία αυτή, που πάντα χώριζε τον γιό και τον πατέρα, μεγάλωσε περισσότερο κατά την ημέρα που αποφάσισε ο Έδγαρ να γραφτεί στη νομική σχολή. Ο πατέρας του τον ήθελε άριστοκράτη —σαν υποκόμης γνήσιος που ήταν— και, φυσικά, άρχοντα, με μόνη του απασχόληση τους χορούς και την τρελή κομμική ζωή της ανωτάτης κοινωνίας...

Μα ο γιός, έχοντας διαφορετικές αντιλήψεις για τον προορισμό του στον κόσμο, παραμελούσε τις δεξιότητες και τα κινήγια μιας μελετούσε διαρκώς, απορροιασμένος να προσφέρει κι' αυτός κάτι στην κοινωνία μια μέρα. Και το αποτέλεσμα ήταν να γραφτεί στη νομική σχολή, δίχως να τον νοιάζει για την παράφορη λύσσα του γεροκόμητος και για την περιουσία του συνηθισμένου πατρικού επιδόματος.

Πέφτασε δύσκολος χρονιές ο Έδγαρ. Μα ο πόθος του ήταν θεμιός να γίνει κι' αυτός κάτι, κι' ο υπερέφανος χαρακτήρας του δεν άνεχεται τη μυτική βοήθεια που δέχεται να του δώσουν η μητέρα του κι' ο πατέρας του.

Στις διλωματικές του εξετάσεις θριάμβευσε. Διωρίστηκε σε λιγάκι δικηγόρος στο Παρίσι, κι' ύστερα από σκληρόν αγώνα δεν άργησε να δημιουργήσει μια θεία ξεχωριστή στο νομικό κόσμο της πρωτεύουσας...

Τότε, απαλλαγμένος απ' τις έγνοιες της ζωής, θέλησε να δώσει μια λύσι τιμια και ποθητή στο μοναδικό ειδύλλιο του. Δίχως να φοβηθεί τις απειλές του εξαλλου πατέρα του, παντρεύτηκε την Έλιζα Μποντιόν, μια χαριτωμένη και θαρραλέα κοπέλα του λαού, που πάντα της είχε σταθεί σύνηθροτος πιστός στις φουρτούνες του καλού της Έδγαρ, κι' άγγελος παρηγοριάς στις θλιβερές στιγμές της μοναξιάς του και των πικρών του απογοητεύσεων...

Και το δόγμα τότε, δόγμα πιο τραγικό και θλιβερό από ό,τι ήταν πριν, ξέσπασε δραματικά. Ο κόμης ντε Μερβίγ αποκλήρωσε το γιό του επίσημα κι' έπαψε να του στέλνει και το ελάχιστο επίδομα. Η μητέρα, βαθεία θλιμμένη απ' το καινούργιο τραγικό συμβατό του σύζυγου της και μην μπορώντας πια να υποφέρει τα γεροντικά του νεύρα, ζήτησε άσυλο στο σπίτι της παντρεμένης κόρης της. Ο Έδγαρ πνύθηκε την στρατιωτική στολή του κι' έφυγε για τα σύνορα —μόλις τις μέρες εκείνες είχε κηρυχθεί ο γαλλογερμανικός πόλεμος το 1870— κι' η άτυχη Έλιζα, τραγική αυτή νυφούλα, άπομεινε δίχως πόρους και δίχως στηρίγματα κανένα, στην άχαρη πρωτεύουσα!

Στοιχειό τρομαχτικό του σκοτεινού πύργου, κατάντησε τώρα ο γεροκόμης. Μισάνθρωπος, μισοτέρας, απομονωμένος και μισητός απ' όλους, πλανιόταν στους μακρινούς διαδρόμους και στις απέραντες εκείνες αίθουσες, δίχως γαλήνη την ημέρα και δίχως ύπνο τη νύχτα...

Μα το επίμονο, άγριο κεφάλι του κι' η πέτρινη καρδιά του, τον άφησαν ανυπόλητο στις θεμελιές παρακλήσεις της γυναικας του και σταϊκεντικά γράμματα του γιού του, να υποστηρίξει οπωσδήποτε την έρημη κι' άπροστατευτή Έλιζα. Κι' όταν η κόμηςσα, επιτέλους, συμφώνησε με την κόρη της ν' αφήσουν τις απειλές και την απαγόρευση του κόμητος και να συμμαζέψουν κοντά τους την Έλιζα, εκείνη, περήφανη και καστερική, φίλησε τη δακρυβρεχή πεθερά της και τη συγκαταμένη βαθεία γυναικαδέλφη της, και δεν παραδέχτηκε με κανένα τρόπο τη βοήθειά τους, που θαχε για συνέπεια την τρομερή όργη του κόμητος μαζί τους...

Τελείωσε ο πόλεμος. Τσακισμένη η Γαλλία, τσακισμένοι οι πολίτες της, διψούσαν τη γαλήνη.

Κουρασμένος βαθεία κι' απογοητευμένος

πικρά ο Έδγαρ, ξεπλωμένος στο κρεβάτι του πόνου από μια σφαίρα στα στήθη και με μόνη συντροφιά στο προσωπικό του τη γλυκιά του γυναίκα, έννοιωσε κι' αυτός τη γεινική αυτή ψυχική ανάγκη...

Και μόλις στηλόθηκε κάπως στα τσακισμένα πόδια του, αποφάσισε σαν γιός να σκύψει πρός το κεφάλι και να ζητήσει απ' τον πατέρα του συγγνώμη και λησμονία του θλιβερού για όλους παρελθόντος...

Ήταν μεσάνυχτα της Πρωτοχρονιάς το 1872, όταν γενικίζοντας απ' την εξάντληση, μπιήκε —για πρώτη φορά ύστερα από τόσα χρόνια— στον πατρικό του πύργο. Δίχως ν' αφήσει τον εκπληκτό δημότη ν' αναγγείλει αυτόν και την γυναίκα του που τον στήριζε κρατώντας τον απ' το χέρι, τράβηξε ο λόσις μοναχός του στη μεγάλη τραπέζια, κατάφωτη και εορτάσιμη, στην οποία βρισκότανσαν μαζεμένοι όλοι οι δικοί του...

Συγκινήθηκε βαθεία και θεμελιές θλίψαν την ψυχή του μόλις αντίκρισε ξανά ολόκληρη την οικογένειά του, ένωμένη και μονοιασμένη. Η πρόσφατη συμπίλωση των δικών του, σήμεινε και τη δική του είσοδο στους κόλπους της οικογενείας...

Ο γεροκόμης, μόλις αντίκρισε τον γιό του και τη νύφη του, κινρίτισε σαν νεκρός, μα δεν έβγαλε μιλιά και χαμήλωσε τα μάτια. Ο Έδγαρ, με βίαιο χτυποκάρδι και με τρεμόδα στη φωνή, ψιθύρισε:

—Πατέρα!

—Υπόφερα φριχτά, πατέρα μου... Υπόφερα πολλά... Καί... —Σου είπα, δεν έχω γιό... Μου είπα άγνωστος και, φυσικά, η θλίψεις σας δεν μ' ενδιαφέρουν και τόσο!...

Ήταν σταθερή η φωνή του κόμητος, μα το πρόσωπό του γινόταν σαν χωματένιο απ' τη φρικιαστική του κορυφή αγωνία...

Ο πόλεμος μ' έλγισε, πατέρα μου. Η κακουχίες του, η στερήσεις του, το άφθονο άδικημένο αίμα, η θανάσιμη σχεδόν πληγή μου, όλα αυτά με τσάκισαν, καί...

Κάνετε το καθήκον σας, κύριε, όπως και κάθε Γάλλος!... Δέκονσε ο κόμης έλαφρά λυγισμένος.

—Η καλή μου Έλιζα λαχταράει να φιλήσει, το πατερί σου χέρι, πατέρα.

Μα ο κόμης, ξεροβήχοντας για να κρύψει κάτι το άνεκφροστο που άρχιζε να τον κυριεύει ύπουλα, τινάχτηκε όρθός, άπόφροντα δακρυομένα μάτια της γυναίκας του και της κόρης του που άφωνα τον θεωροαπαλαύσαν και ξεφώνισε με βραχνή, μα κλονισμένη φωνή:

—Σας είπα και σας ξαναλέω, κύριε, πώς δεν έχω πια γιό... Όσο για την κυρία, που είναι άγνωστη δόστέλα, κι' άπορώ πώς βρέθηκε δω μέσα δίχως να μου την αναγγείλουν!...

Δακρυομένη η Έλιζα, μουμυούρισε στο άπ' τί του Έδγαρ να φύγουν. Κι' εκείνος, με την απελπισία και τη μαυρίλα στην ψυχή, μα και δίχως μνησικακία για τον άμείλιχτο πατέρα του, έσκυψε το κεφάλι βουβός, έπιωσε στοργικά απ' τη μέση την άρροισμένη του γυναίκα και βάδισε προς την έξοδο...

Μη συγκρατώντας πια τους λυγμούς του, η μητέρα του κι' αδελφή του, σηκώθηκαν απ' το τραπέζι κι' έκαναν να τρέξουν κοντά του, μουμυούρίζοντας κομπαισιμένα:

—Έδγαρ... Έδγαρ... Μιά στιγμή τουλάχιστον, να σε φιλήσουμε, και φεύγεις... Στάσου, Έδγαρ!... Στάσου...

Μα ο γεροκόμης τις πρόλαβε. Νοιώθοντας μια άγρια επανάσταση σε όλη την ύπαρξή του, ξερελλωμένος απ' τον πόνο της δακρυμένης ψυχής του —που τόση ώρα παύεσε σκληρά και θανάσιμα με τον άλγιστο έρωτά του— και τραβηγμένος άκατανίκητα απ' το ίδιο του το αίμα, παραμέρισε βίαια το καθισμά του, σήκωσε ψηλά τα χέρια του και ούρλιαξε με άνεκφροστη λαχτάρα:

—Στάσου... Σταθήτε... Έδγαρ, παιδί μου... Έλιζα, κόρη μου... Σταθήτε να σας φιλήσω... Συγχωρήστε με, παιδιά μου!...

Μα μόλις έκαμε ένα βήμα έμπρός, σωριάστηκε κάτω νεκρός! Είχε πάθει συγκοπή καρδιάς...

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΧΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΔΥΝΑΤΟΥΣ

Ένας Άγγλος γιατρός υποδεικνύει την εξής διαίτα για τους παχείς, που θέλουν ν' αδυνατίσουν:

Να τρώνε, εν πρώτοις, παξιμάδια λεπτά και χωρίς βούτυρο. Το σούσι και ο καφές τους επιτρέπονται, αλλά χωρίς ζάχαρη ή γάλα.

Επίσης επιτρέπονται ανά βραστά ή «μάτια» στο νερό, με πιπέρι και αλάτι...

Όποιος θέλει ν' αδυνατίσει πρέπει επίσης να τρώη πρόβα βραστά ή της σχάρας, όχι όμως σολωμός ή χέλια. Το κυνήγι και τα πουλερικά πρέπει ν' αποφεύγονται. Συνιστώνται ιδιαίτερος τα λαχανικά και κυρίως το σπανάκι, τα φρέσκα όσπρια και η ντομάτες.

Ένας αδύνατος, πάλι, που θέλει να παχύνει, πρέπει να τρώη πάστες, ζυμαρικά, αφέγγαλα, κομπόστες, σοκολάτα και τσάι, με γάλα και ζάχαρη, μέλι, νουτέδες, μελέτες με αυγά και με λαδί, πατάτες ψητές ή τηγανιτές και κρέας άριστό.

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ ΚΙ' Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η κατάπτωσι του Σολομώντος. Τα όργια του κι' η άκολασίες του. Η άπαίτησι της όμορφης Ρεμπλά. Ένα παλάτι από κόκκαλα πουλιών κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΛΑΟΙΜΟΝΟ στο βασίλειό το Σολομώντα! Αυτός που φημιζόταν για τη σοφία του και για τη φρονημάδα του και που, με τη θέληση τ' ου Θεού, είχε αναδειχτεί κριτής των διαφορών των ανθρώπων και των ζώων, δεν μπορούσε πια να ξεβεί από το κακό!... Το είχε φέρει η λύπη, στην πολυτέλεια, στα όργια και στα παιχνίδια των γυναικών, την ώρα βασιλεύοντάς του. Τώρα διατηρούσε ολόκληρο τον λαό να τον ακολουθεί στο πλεονέκτημα και στην κοροϊδία! Ξυπνούσε τώρα απάνω από τον λαό να τον ακολουθεί και να τον κριμάτιζε η στυγνή που άρχιζε ή μέρα του κακού.

Κι' η αχρεία του, η γοηψία της Βασθαά, που ή γυναίκα της είχε πείσει το Δαυίδ να υποταχθεί απ' όλα τα παιδιά του το Σολομώντα, να τον ακολουθεί, τον παιδί που είχε απ' αυτή, πιασε απ' όλα απ' την κατάκληστη πόρτα της βασιλείας του κι' αναστράφηκε.

—Αλλοιμονο, αλλοιμονο! Είπε μεσημέρι, Βασθαά, Σολομώντα, δεν σηκώνηκα; Πού είσαι; Η πληγή σου, παιδί μου!... Αλλά ο Σολομών που κήρυξε έλπιζε τη σοφία, τώρα κήρυξε λύπες αρχές! Έλεγε: «Ότι μπορεί να πάει το χέρι σου, μην το στερήσεις! Άνθρωποι να χάρουν τα χέρια σου, μην τους το άποδοίσεις!».

Κι' έζησε δικαίως ν' αναπαύεται και φότευε απάνω στα πεδία και πλούτιζε τους σταύλους του με κηνοφύλα αλογα. Πιο πολύ απ' όλα όμως φρόντιζε να πλουτίσει τα μεγάλα του γαίδια. Οί έδωλντα βασιλοπούλες που έμε παρεί γυναίκες του για να εξαπλώσει την εγρήνη του κόμην, δεν τούφταναν πια. Έμεσε τα γαίδια του κι' άλλες τρυφές παλατικές, συναγμένες απ' τις τέσσερες γωνίες της γης, έμπαινε στην τέγγη των γαίδια...

Πού και που φάτοσο κωμικά απ' αυτές τις παλατικές γυναίκες, τα καπέλας να τον περιπαύουν πιο πολύ και να τον κάνουν να περπατάει στις ποταμίες της ίδιου ποταμού. Κι' από βασιλίδες ή Σολομών γινόταν τότε βίλλες της εδνοουμένης του.

Μια μέρα ή βασιλοπούλα Ρεμπλά, που ήταν τον καιρό εκείνο ή εδνοουμένη του, του είπε:

—Θέλω να πιστέψω αλήθεια ότι μ' αγαπάς! Χτίσε μου λοιπόν ένα παλάτι, που απ' τη θέσι του ως την κορυφή του να είναι κωμωμένο από κόκκαλα πουλιών.

Κι' ο Σολομών που δεν της χαλούσε το γαίδια, απάντησε τους πόδες του και τους έδωσε διαταγή να σκοτώνουν κάθε τα πουλιά. Κάθε βίλλη, τινιζόταν τότε απ' όλες τις μεριές στον κόσμο κι' άφρόνια και κορυφία, η του και γαίδια, γίγες και κορυφία, έμεσε τα πουλιά που πέταναν χαρούμενα, σημάζοντας για τους κωμικά δίκτυα, κι' ή γη έμεσε απ' τα πτηνά τους φτερά κι' απ' τα κωμικά κορυφία τους, που σπαράζαν.

Κι' ο άέρας είχε μείνει όρφανός δίχως τα πτερυγίσματα των πουλιών και τα χαρούμενα κελαιδίσματα.

Σωρός ήσαν τα κόκκαλα που είχαν συναχθεί, όμως δεν έφταναν για να στηρίξουν το ούτ' ένα στήθος του παλατιού που γού ή Ρεμπλά. Μόνο τα σπουργίτια, τα πονηρότερα πουλιά

είχαν γλυτώσει απ' τη σθεσή έδνωσας, εκείνη! Τότε ή βασιλίδες των σπουργίτιών πήγε και στάθηκε σ' ένα κλαδί, μπροστά στο παράθυρο του Σολομώντος και του φώναζε:

—Βασιλιά Σολομώντα! Έδγα στο παλάτι σου και πές μου.

Κι' όταν εκείνος όγχηε, το μικρό πουλί τον ρώτησε:

—Πές μου, ποιός είναι περισσότερο στον κόσμο—ή γυναίκες ή οι άντρες!...

—Βέβαια, οι άντρες! έπες ο Σολομών.

—Σε γέλασαν! του απάντησε ή σπουργίτι. Η γυναίκες είναι πιο πολλές, γιατί μαζύ μ' αυτές πρέπει να λογαριασθείς και τους άλλους φύλους τους άντρες! Κι' είναι πολλοί οι αλλοφύλοι οι άντρες, βασιλιά μου, κι' από τώρα είς' ένας από αυτούς! Άλλοιως δεν ήχ έφελόθευσε τ' άθωα πουλιά, μόνο και μόνο για να κάνουν το γαίδια μιας άλαφρομυαλης γυναίκας σαν και σένα!...

Σαν άκουσε αυτά τα λόγια, ο Σολομών έξυσε τα γόνατα του. Κι' έπειτα έδωσε διαταγή να σταματήσει το σκότωμα των πουλιών. Τού καινού ή άωρητη Ρεμπλά, του γιού του, τώρα έόστωια κάθε ποιά. Ο Σολομών δεν ένοουσε πια να της κάνει το άνιό της κέσι. Κι' αυτή, απ' το κακό της, κόντευε να σκάσει! Είχε γίνει παταμιακή θήρα.

Γι' αυτό κι' ο Σολομών έφυγε άνούτερα στα γυναικά του. Καλύτερα είναι για τον άντρα να κλέβει στα κωμικά μιας στωγικής καλύδας, παρά στο παλάτι μιας γυναίκας πεισματάρης κι' ιδιότροπης.

Η ένοια όμως του Σολομώντος στις γυναίκες δεν διατύωσε πιο πολύ άπ' ένα φαντάσι. Έτσι σε λίγον καιρό είχε βαθεί τη Ρεμπλά κι' ήταν έστραλλωμένη με τη βασιλοπούλα Γκλιαίβ.

Μια νύχτα ή εδνοουμένη του τον θεωροαπαλά...

Ο Βασιλεύς Σολομών

σκαλίσσε να της άπρη τη γλώσσα των ζώων. Άλλά από μια προσδοκίηση του Θεού, ο Σολομών ήξερε πως αν του έφευγε ποτέ το μυστικό, θα πέθανε την ίδια στιγμή.

Όταν έξημέρωσε, ή Γκλιαίβ του θύμισε την υπόσχεσή του.

—Παρίμενε μια δομάδα! της αποκρίθηκε ο Σολομών.

—Άμα πέφτεις ή δομάδα, εκείνη του την έαναθίμισε.

—Παρίμενε να τελειώσω την προσευχή μου! της έπες ο Σολομών.

Κι' όταν τελείωσε την προσευχή του, σύναξε γύρω του όλους τους αλλοφύλους, και τους έειπε:

—Στη γυναίκα μου τη Γκλιαίβ υποσχέθηκα κάτι που αν το κάνω, θα πέθανω την ίδια τη στιγμή! Να πάτε να τη βρείτε και να προσπαθήσετε να με λύση απ' την υπόσχεσή μου.

Οί αλλοίκοι πήγαν τότε και τη βρήκαν και προσπάθησαν να τη μεταπεισουν. Αδύνατος όμως τους έειπε:

—Ο Σολομώντας μούδωσε το λόγο του! Πρέπει να τον κρατήσω.

Τότε ο Σολομών κάλεσε τους κατοίκους ύλου του βασιλείου του για να μεσολαθήσουν. Άλλά κι' αυτόν τα προσκαλία έμεναν δίχως αποτέλεσμα.

Τότε κι' ο Σολομών το πήρε άπόφασι και έειπε:

—Άδριο, προτού να έξημέρωση, θα εκτελέσω την υπόσχεσή μου κι' ο ήλιος δεν θα με βρή ζωντανό.

Κι' έλη, τη νύχτα. Όλ οι αλλοίκοι, όλ οι πολίτες κι' οι υπήκοοι του, θεωρούσαν κι' έσχηκαν στήλη στα κεφάλια τους. Κι' όλ οι βασιλίδες της γης, με τους λαούς των, στέναζαν. Άνοιξε κι' ο σούπνος άέρας, καθώς ανέδιναν σ' αυτόν οι θρήνοι των ανθρώπων, κι' έστάσε κι' αυτός τα δάκρυά του και πρόβαλλαν όλα τα ζώα της θάλασσας και της στεριάς κι' έσκαζαν κι' εκείνα δυνατά.

—Αλλοιμονο, αλλοιμονο! Ο μεγάλος, ο σούπνος πέθανε! Σε λίγο δεν θα δειχεται καύση, θα γαθή ο μεγάλος θας σοφός!...

Λίγο ύστερα πνί απ' τα έξημέρωσας, ή πεταμένη έφτιξε να ληλή, λυγισμένη, το στήθος γυναικας άπ' τον πνί.

Γιατί το κάποτε αυτό; ρώτησε ο Σολομών το σκόλο.

—Θέλω να τον περνώσω, του απαντήθηκε το σκόλο, για την ανιδιότητά του να στήνη το παλάτι, την ώρα που οι άλλοι γύρω κλάιανε.

Τραγουδού, έπες τότε άπόφαση, η πατινός, γιατί νοιώθω πως είμαι πιο σέλι κι' απ' το σέλι που θηναί όλος ο κόσμος! ο Σολομών γυρνάει να πέθανε για το γαίδια μιας γυναίκας πεισματάρης. Έγω, μόλις κωμικά απ' τις άσπες μου βελήσσει να μύ κλην του κωμάρου, τρέγω και την τωπά και τη μύδα και την κλώ να μύδη στα σκαλά της.

Ο πετινός, δεν έγει άδικο, πεφάτηκε τότε ο Σολομών. Για το άπ' ένα είσε το κωμάρου, για το γαίδια το καβό, κι' ή δομάδα να την άλαφρομυαλη γυναίκα.

Κι' άου έφανε άρχιζε δομάδα στην άμωρη Γκλιαίβ, τη γόγης.

Εμπέρισε πάντα να βαστάξω την άπαίτησή σου;

Κι' ή εδνοουμένη του άποκρίθηκε:

—Αν άπες στον άσπρη μου, μπορεί να με δένει ως το δέντρο! Πώς υπόσχεσε να θέλω να κρατήσω, σε να με μούδωσε κωμικά υπόσχεσε ως τώρα!...

Τό έόλο την είχε κάνει όλος άνθρωπος!

Κι' ο Σολομών έανάψε! Για το άπ' ένα είσε το κωμάρου, για το γαίδια το καβό, κι' ο δομάδας να την άλαφρομυαλη γυναίκα!...

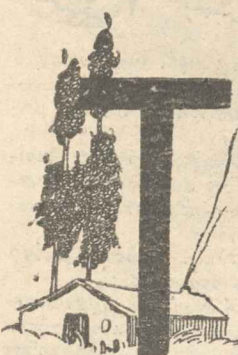

τὰ βροτὰ καὶ τὰ ἀπὸ ἀλλήλων ἐργαλεία στὴ βιτρίνα του. Ὅταν θάσαι στὸ θέσι, μικροῦλά μου, καὶ κινήσῃς μετὰ τοῦ Ζάν καὶ τῶν ἄλλων θαν-
μαστῶν σου, τὰ ξαναλέμε...

Ἡ Γενεθιέζθι τὸν δέκατον μὲ φωνὴ τοῦ
τὴν ἀλλοίωσε· δὲ παραγοῦς ποὺ ἐννοιωθε δ-
κούοντας τὰ κληρὰ λόγια τοῦ πατρός.

— Ἄν πρόκειται νὰ συμβῇ τέτοιο πρᾶγμα,
κώδε καθηγητῇ, ἂν πρόκειται θέναν ἀποκρίση-
ση τὴν θροσὶ μου, νὰ γίνω τόσο ἀχάριστος,
ὥστε νὰ λησμονῶ ἐκεῖνον, ποὺ ἀπὸ μικρὸ
παῖδι, μοὶ εἶνε ὁλότατα ἀφισμαμένως, τότε...
τότε ποσοῦντόσε εἶνε...

Ντράπηκε να συμπληρώσει τη φράση της
και να προσθέσει:

... πείραξη ο αμειλικτος γιατρός ψάχνοντας

ΕΒΙΕΒΗΣ

ταί, εἶπε ἡ ὑπαρχαρχή μου, ἀπάντησε ὁ
ἀπόγονος τοῦ Κολόμβου.

Ο ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΝΤΕ ΜΠΑΛΑΝΥ

Εἰς αὐτὰ, μὴ ἀγριοφωνάρα, πὺν ἀκού

τραπέζια κι' ἡ καρέκλες ταναζόντουσαν μ

ἰδιαυτέρως εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

[illegible]

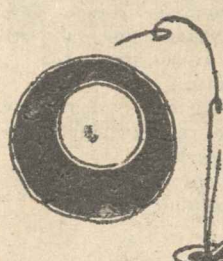

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Ένα περίφημο άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Όνιέτ Παννιετιέ για τους έρωτες και τους έξωφρενισμούς της «μοιραίας» γόησας στην κοσμοπολί.)

ΤΑΝ η Μάρλεν Ντήτριχ μπήκε στο «Καφέ ντε Παρί» για να δειπνήσει, όλος ο κόσμος νόμισε στην αρχή ότι δεν ήταν η μεγάλη Γερμανίδα γόησα της θόδνης αυτή που έμπαινε στην πολυτελή αίθουσα του πιο κομμού και του πιο άριστοκρατικού Παρισιανού ρεστοράν, αλλά ο ίδιος ο Δούξ του Ράιχσταντ, ντυμένος με την πασίγνωστη στολή του: άσπρο ταγιέρ, κλειστό στο στήθος, μ' ασημένια σερβιέτα, γιοβάς ψηλός, ίσιος, παντελόνι στενό λινό στο πάνω μέρος, μα φαρδύ στα βιάδια σαν φουστάνι, κι' ένας μανδύας από κόκκινο βελούδο, οριζόντιος στους ώμους σαν μια κόμμη τσαρούχου!... Μα ποιος ήταν λοιπόν; Ήταν ο 'Αντιδύς, ο γιος του Ναπολέοντος, ο πολυαγαπημένος Δούξ του Ράιχσταντ ή η Μάρλεν Ντήτριχ;

Οι εύθυμοι Παρισιανοί κι' η χαριτωμένη και σαγηνευτική γυναίκα τους τα έχασαν για μια στιγμή. «Άφρατα όμως το όνομα του μεγάλου «αστέρος» άρχισε να κυκλοφορεί από στόμα σε στόμα κι' όλοι τα βλέμματα γύρισαν κατάπληκτα για να θαυμάσουν την παράξενη μεταμφίση της «Σαντιάς 'Αφροδίτης».

Η Μάρλεν Ντήτριχ, ακολουθώντας πιστά την εξωφρενική μόδα του ανδρικού ενδύματος που είχε «Αναστάσει» τόσο σκανδαλωδώς εδω και λίγο καιρό στο Χόλλυγουντ, έκανε την εμφάνισή της στο πιο παριανό κέντρο της κοσμοπόλεως, φορώντας την ιστορική στολή του 'Αντιδύς.

Μα δεν ήταν μόνη της. Την συνοδεύει ένας πεντάμορφος νέος σαν το βασιλόπουλο του παραμυθιού, ένας ξανθός, ροδίνο και δειλός Άγγελος που νόμιζε κανείς ότι ήταν η προσωποποίηση του «Έρωτος», ένας από τους νέους έγκεινους που άκτινοβολούν από την ετυχή τους, γιατί συνοδεύουν μια τόσο διάσημη γόησσα και που είναι προμοκρατημένοι από την τόλη τους και την ανέλιξη εθνοια της Τύχης...

Η «Σαντιά 'Αφροδίτη» διέσχισε άραγ με μια μεγαλοπρέπεια βασιλίσσας την πολυτελή αίθουσα, κυττάζοντας μ' ένα δδιδόχο χαμόγελο τριγύρω της με μισόκλειστα μάτια. Τα χρυσόξανθα μαλλιά της, ένωμένα σε μικρούς βουτρούχους στον τράχηλο, της έκαναν ένα κεφάλι αρχαίας θεάς. Το πρόσωπό της χλωμό όπως πάντα, είχε ένα στρώμα πούδρας που την παρουσίαζε με μια παράξενη ωμορφιά. Και τα μάτια της, τα περσικά μάτια της «μοιραίας» γυναίκας, τοργυρισμένα από ένα κόκκινο ήλω με μακρινές κι' ίσως βλεφαρίδες, έλαμπαν καθώς ήταν μισόκλειστα από τη φλόγα ενός έρωτικού πυρετού...

Είχα την τύχη εκείνο το βράδυ να βρισκόμουν κι' εγώ στο «Καφέ ντε Παρί». Οι άστυνοικοί κι' οι δημοσιογράφοι έχουν πάντα ένα καλό Θεό που τους βοηθάει με την άπειρη καλωσύνη του στη δουλειά

τους. Τι έπρεπε να κάνω λοιπόν; Να εξακολουθώ να κυττάω με θαυμάσιμα μάτια τη μεγάλη γόησσα, όπως όλοι οι θαυμάσιες του ρεστοράν; «Όχι. Κι' έπειτα την ήρωική απόφαση να πλησιάσω στο τραπέζι της και να της ζητήσω ένα «ιντερβιού». Όμοιολογώ όμως ότι τόσο ήταν η ταραχή μου, ώστε καθώς προχωρούσα έννοιωθα ένα παράξενο ίλλγιο σαν να βρισκόμουν στο χείλος μιας αβύσσου...

—Η Μάρλεν Ντήτριχ... ψιθύρισα με πνιγμένη φωνή, όταν έφτασα κοντά της. —'Α! Πώς μ' αναγνωρίζετε!... Παραξενεύτηκε η γόησσα. Κι' εγώ που επιθυμούσα τόσο να περάσω απαραιτήτως...

—Μ' αυτή τη μεταμφίση σε 'Αντιδία, δεν είναι και τόσο εύκολο να περάσετε απαραιτήτως, κυρία, της απάντησα, ούτε ν' αποφυγάτε την προσοχή και την περιέργεια του κοινού μ' ένα έδωδο ήπια σαν το δικό σας και με μια ωμορφιά τόσο... τόσο φανερό!

Η Μάρλεν μίλει θαυμάσια γαλλικά, δίχως καμιά αγγλική προφορά, άραγ, περφέροντας καθαρά τις συλλαβές. Ο τόνος της φωνής της λίγο βαρύς, έχει γλυκιές αποχρώσεις ενός έρωτικού λαγνέματος, όπως άλλωστε όλο το λυγρό της σώμα, η στάση της, η κινήσεις της, η ματιές της, τα άδιστα χαμόγελά της ανδρίσκουν ένα σαγηνευτικό και περιπαθές λάγνεμα. Η Μάρλεν παίρνει πάντα πόζες «μοιραίας» γυναίκας για να μη φαίνεται πολύ διαφορετική από τ' αλησμόνητα πρόσωπα που έχει ενσαρκώσει στην θόδνη...

Μια στιγμή κάνει νόημα στον «μαίτρ» που στέκεται παράμερα, επίσημος κι' αξιοπρεπής σαν τελετάρχης και του παραγγέλλει:

—Είμαι κουρασμένη...

Δεν ξέρετε πόσο είμαι κουρασμένη!... Δεν μπορώ να ζήσω τη ζωή μου... Είμαι η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου!... Διατρέχω τις περιπέτειες, τον κίνδυνο, τους μεγάλους και μοιραίους έρωτες που καταστρέφουν... Μα δεν μπορώ να κάνω ούτε ένα βήμα πιο πέρα από εκεί που μου έχει όρισει η «Παράμουντ». Δεν έχω γνώμη, δεν έχω θέληση, δεν έχω ζωή! Η «Παράμουντ» κανονίζει τα πάντα: τα ταξίδια μου, τα ραντεβού μου, την ιδιωτική μου ζωή... Είμαι μια μάρionette! 'Α! Πόσο με κουράζουν όλ' αυτά!...

«Εδώ και λίγες μέρες, η μεγάλη μου φίλη, η Σοίλ Σορέλ, μου τηλεφώνησε στις Βερσαλλίες για να με παρακαλέσει να λάβω κι' εγώ μέρος στην αποχαιρετιστήριο παράσταση της στη «Γαλλική Κομωδία». Η πρότασή αυτή μ' ενέθουσιασε. Δέχτηκα άμέσως και της υποσχέθηκα ότι θα εμφανισθώ στον ως Μαργαρίτα Γκατιέ σε μια από τις περιφημότερες σκηνές της «Κυρίας με τας Κομλίας». Η Σοίλ Σορέλ όμως θεώρησε καλό να τηλεφωνήσει και στην «Παράμουντ»... Κι' εκείνη τότε της απάντησε: «Αφού συνηγορήσατε πρώτα με την Μάρλεν Ντήτριχ, δίχως να με λογαριάσετε, κανονίστε τα μαζί της...» Καταλαβαίνετε τώρα τα επακόλουθα. Η «Παράμουντ» μου απαγόρευσε να παίζω από τη σκηνή της «Γαλλικής Κομωδίας»...

Κι' αλήθεια, εκείνο το ιστορικό βράδυ, που είχε μαζευτεί όλο το άριστοκρατικό Παρίσι στην «Κομεντί Φρανσαίζ», η Μάρλεν

Μια τελευταία έκφραση της Μάρλεν Ντήτριχ

λει μια πολύπλοκη σαλάτα με καυτονέζα. «Ένα είδος ούσσικης σαλάτας δικής της επινοήσεως. Κι' έπειτα, εξακολουθώντας το δείπνο της, αφήνεται στις τόσο πολυπόθητες για μένα έκμυστηρέσεις. —Φύγω σε λίγο... Έγκυκαίλω το Παρίσι, μα θα ξαναγυρίσω σ' αυτό ύστερ' από ένα μεγάλο ταξίδι στην Εύρωπη... μου λέει.

—Πού Παρισινό ξενοδοχείο διαλέξατε για την επιστροφή σας; —Η ξρότησή ήταν απότομη σαν την θηλειά του λάσου, κι' η γόησσα ξεφεύγει μ' ένα γλύτσημα φρενιδύ.

—Δεν ξέρω... Δεν ξέρω σε ποιο ξενοδοχείο θα καθώσω τότε... Τώρα έχω καταφύγει στις Βερσαλλίες, για να βρω λίγη ησυχία, για ν' απομονωθώ από τον κόσμο... Καταλαβαίνετε; Είναι τρομαχτικό!... Όπου κι' αν πάω, μ' αναγνωρίζουν άμέσως και δεν βρίσκω πειρά την ήσυχία μου... Δεν ξέρω λοιπόν σε ποιο ξενοδοχείο θά μείνω. Έπειτα, αυτό εξαρτάται κι' από την εποχή. Τώρα καθόμαι στις Βερσαλλίες, όπου μπορεί να ανενόχλητη να κάνω μακρινούς περπάτους μέσα στο άπειρο του πάρκου τους... Δεν ξέρετε πόσο μ' αρέσει να κάνω ένα μεγάλο περπάτο κάθε πρωί!...

Τα τελευταία λόγια της, είνε μισοόμιση. Νομίζει κανείς ότι από στιγμή σε στιγμή η Μάρλεν Ντήτριχ θα λωσθυμύση. Ο άγγελικός συνοδός της, ο ροδίνο νέος που ίνε ώμορφος σαν το βασιλόπουλο του παραμυθιού, την κυττάει μ' ένα έρωτικό βλέμμα γεμάτο περιπόθεια, ίκετεύοντας ένα μοιραίο χαμόγελό της. Μα η γόησσα προσποιείται ότι δεν τον προσέχει και συνεχίζει τα λόγια της, ύστερ' από ένα βαθύ άναστενγμένο δυο τευχισμένον θύματος:

—Είμαι κουρασμένη... Δεν ξέρετε πόσο είμαι κουρασμένη!... Δεν μπορώ να ζήσω τη ζωή μου... Είμαι η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου!... Διατρέχω τις περιπέτειες, τον κίνδυνο, τους μεγάλους και μοιραίους έρωτες που καταστρέφουν... Μα δεν μπορώ να κάνω ούτε ένα βήμα πιο πέρα από εκεί που μου έχει όρισει η «Παράμουντ». Δεν έχω γνώμη, δεν έχω θέληση, δεν έχω ζωή! Η «Παράμουντ» κανονίζει τα πάντα: τα ταξίδια μου, τα ραντεβού μου, την ιδιωτική μου ζωή... Είμαι μια μάρionette! 'Α! Πόσο με κουράζουν όλ' αυτά!...

«Εδώ και λίγες μέρες, η μεγάλη μου φίλη, η Σοίλ Σορέλ, μου τηλεφώνησε στις Βερσαλλίες για να με παρακαλέσει να λάβω κι' εγώ μέρος στην αποχαιρετιστήριο παράσταση της στη «Γαλλική Κομωδία». Η πρότασή αυτή μ' ενέθουσιασε. Δέχτηκα άμέσως και της υποσχέθηκα ότι θα εμφανισθώ στον ως Μαργαρίτα Γκατιέ σε μια από τις περιφημότερες σκηνές της «Κυρίας με τας Κομλίας». Η Σοίλ Σορέλ όμως θεώρησε καλό να τηλεφωνήσει και στην «Παράμουντ»... Κι' εκείνη τότε της απάντησε: «Αφού συνηγορήσατε πρώτα με την Μάρλεν Ντήτριχ, δίχως να με λογαριάσετε, κανονίστε τα μαζί της...» Καταλαβαίνετε τώρα τα επακόλουθα. Η «Παράμουντ» μου απαγόρευσε να παίζω από τη σκηνή της «Γαλλικής Κομωδίας»...

Κι' αλήθεια, εκείνο το ιστορικό βράδυ, που είχε μαζευτεί όλο το άριστοκρατικό Παρίσι στην «Κομεντί Φρανσαίζ», η Μάρλεν

κίτηρχ παρακολούθησε από ένα θεωρείο της πρώτης σειράς τη μεγάλη συνάδελφό της. Όλος ο κόσμος όμως πρόσχε περιπατηρό στο θεωρείο της παρά στη σκηνή. Η Ντήτριχ φορούσε μια ύπεροχη κατάμνηση τουτέτα με δυο μεγάλες κι' έπισης κατάμνηρες πιθμίες! Η εμφάνισή της ήταν κορυφαία κινήματογραφική! Ποτέ άλλοτε μια διάσημη «μοιραία» γυναίκα δεν έσημεισε μεγαλύτερο θρίαμβο! Κι' όταν στο θέατρο παραστάθηκε στο «Φοναγιέ», τα μεγαλύτερα όνματα του πλούτου και της εγγένειας της κοσμοπόλεως παραμέριζαν με θαυμασμό για να περάσουν... Η κόρη του λόρδου Πίρσον τότε, που τότεμνη απ' όλες τις θημότητες της, της έδωσε το πρόγραμμα της για ένα αυτόγραφο. Η Μάρλεν Ντήτριχ μ' ένα παράξενο χαμόγελο έγραψε διαστατικά ' όνομά της. Μα την ίδια στιγμή χίλια προγράμματα απλόθηκαν προς το μέρος της, κι' η γόησσα, φυλακισμένη ανάμεσα στις άστυνοικιστικές θαυμαστές της, άδρευσε να μοιράζει αυτόγραφα ως την ώρα που ήμνη καί η παράστασις...

Εκείνο το βράδυ, η Σοίλ Σορέλ κατέρχθη όλα τα προηγούμενα ενόχο των εισπρατή της «Γαλλικής Κομωδίας», με την άμνη της αποχαιρετιστήριο παραστάσις της, που έφθασε τις 300.000 φράγες, κι' η «μοιραία» γόησσα της θόδνης ίμνησε το μεγαλύτερο θρίαμβό της, θρίαμβό μιας νεωτέρας Μαντάμ ντε Πομπαννού!

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στο «Καφέ ντε Παρί». Ποιος ήταν άρα γε αυτός ο ώμορφος συνοδός της Μάρλεν Ντήτριχ; Κανείς δεν ίνιχε να τον ξαναβεί στο Παρίσι. Είνε άραγε κανένας νεαρός Ρώσος πρίγκιψ; Μήπως ίνε κανένας Σκανδιναβός άριστοκράτης; άπόγονος των Βίαικ, των παλαιών θαλασσοκρατών; Ποιος ξέρει... Ο άγγελικός φίλος του μεγάλου «αστέρος», ο μοναδικός συνοδός της στην απόκνηψη απόρμονσι των Βερσαλλιών, ίνε άραγε ένας τυχερός και πολυαγαπημένος έρωστής; Μυστήριο! Μα ένα μυστήριο που δεν μοιάζει διόλου με την υποχονδριακή παραξενιά της Γκερέας Γκάμπρο.

Η Μάρλεν Ντήτριχ δεν κρύβει ποτέ τους έρωτές της!...

ONTET HANNETIE

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ

Στο «Περί Εξορκισμού των πονηρών πνευμάτων» σύγγραμμα του Γερωνύμου υπάρχει και η εξής περιγραφή ενός περιέργου εξορκισμού: «...Όταν βγίηκε από το σώμα της νέας ο ύμνος Σατανάς, βρήκε άμέσως καταφύγιο στα πυκνά μαλλιά της. Εκεί κρύφτηκε τόσο καλά και ήσυχα, ώστε ο εξορκιστής άπατήθηκε και άνεκίνητος τη νέα άπηλλαγμένην του πειρασμού! Έν τούτοις, σαν άνθρωπος πεπειραμένος, ίχε ακόμα μερινούς διαταγμούς και φοβούμενος μήπως ο Έξοποδός ίχε σκαρώσει κανένα από τα συνθησμενικά του παιχνίδια, κάλεσε και μένα για να δώσω τη γνώμάν μου. Έγώ, άφωδ έξήτασα την πάχυνση λεπτομερώς, έσχημάτισα την γνώμην ότι πράγματι ο Σατανάς μάς κορόιδευε. Αρχίσαιμ τότε καινούργιους εξορκισμούς, άλλ' ο Σατανάς έμνηε τόσο άναθής, ώστε πάλι ολίγον να πιστέω ότι ίχε φύγει. Έξαρνα όμως μου ήθε η ιδέα να πάσω τα μαλλιά της νέας και να τα βάλω στα χέρια του Εξορκιστού. Μόλις το έκανα αυτό, άμέσως ο διάβολος το έβαλε στα πόδια, φωνάζοντας: «Αφορεσμένε Εξορκιστή! Ήμουν τόσο καλά κρυμμένος στα μαλλιά αυτής της νέας. Άλλά η πονηρία σου κι' η δύναμής σου κι' εκεί με άνεκάλυπες!... Γί' αυτό, λοιπόν, —σμερνούμεν τέλος ο Γερωνύμος— η νέες δεν πρέπει ν' άρρίουν τα μαλλιά τους λυμένα, γιατί ο διάβολος άπάζεται άπ' αυτά, άλλα να τα σφίγγουν γερρά μ' ένα κεφαλόπαι!

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κατά τον παγκόσμιο πόλεμο παρατηρήθη ότι οι γλάροι είχαν την ικανότητα να ανακαλύπτουν και να προδίδουν άκουσίως τις κινήσεις των υποβρυχίων.

Μόλις δηλαδή διέκριναν κανένα περιπόλιο (ένα είδος διόπτρας των υποβρυχίων, ή όποια βγαίνει πάνω άπ' το νερό) οι γλάροι ύψωνοντο τετραμνημένοι πάνω άπ' τη θάλασσα κι' άρχιζαν να πετούν όλόγυρα από το σημείο αυτό, κρούοντας συνεχώς. Έτσι είδοποιούντο οι άνδρες του πλοίου που περνούσε τυχόν από το μέρος αυτό, και το άποτέλεσμα ήταν να έτισσημνηθή η θέσις του υποβρυχίου και να ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα.

Ένώ λοιπόν οι γλάροι έπαιζαν το ρόλο των άκουσίτων άνηχητών στη θάλασσα, στην ξηρά οι παπαγάλοι προσέφεραν άνάλογες υπηρεσίες στα μαχόμενα στρατεύματα. Παρατηρήθη δηλαδή ότι ο παπαγάλος προσησθάνει την προαέγνη άεροπλάνου πριν αυτό γίνη όρατό και άρχιζε άμέσως να πηδάει τα ραγμένους και να βγάζει χαρακτηριστικές φωνές φόβου.

Σε πολλά τμήματα των πρώτων γραμμών του πυρός οι στρατιώται είχαν τέτοιους παπαγάλους «πτεροπούς άεροσκόπους», όπως τους έλεγαν. Άκόμα και στο Παρίσι έπάνω στον πύργον του Άιφελ, είχαν τοποθετηθή πολλά κλουβιά με παπαγάλους, των όποιων άνοκλησισκόν καθήκον ήταν να είδοποιούν μόλις έννοιωθ ν δει προσεγγίζει κανένα έχθρικό άεροπλάνο.

Επίσης και στα διάφορα μεταλλεία, άπς πολλών έτών τώρα, χρησιμοποιούν τα καναρίνια μέσα σε κλουβιά, τα όποια είδοποιούν για κάθε επικίνδυνη έκφυγη άερίου από τις ρωγμές των άνησκαρόρων στρωμάτων.

Το καναρίνι, ως γνωστόν, λόγω της ύπερβολικής έντασης της φωνής του, μεταγχολεύει με την πιο άνεκρίστητη ύπαρξη δηλητηριώδους άερίου στην άτμόσφαιρα ή λιπαθυμεί η και πεθαίνει. Γί' αυτό άκριβώς στα μεταλλεία χρησιμοποιούν το εσθιασμένο αυτό πουλι ως γνώμνη της καθάρτητος του άτμοσφαιρικού άέρος. Λόγω της ιδιότητός του λοιπόν, άνιχε έχρησιμοποίηθη και το καναρίνι κατά τον μεγάλο πόλεμο, ίδίως όταν έπρόκειτο γι' έλεγχο ή άτμοσφαιρική καθάρτητα των καταλυσσόμενων άνιρη, τα όποια προηγουμένως είχαν προσέλθθη από άσφυξιογόνα άέρια.

Η όλιμία των μαργαριταρών στην Κενάλη θεωρείται ως η πιο αρχαία βιομηχανία του κόσμου. Άπό τριών και πλέον χιλιόχον έτών οι Ιθαγενείς της Κενάλης, οι όποιοι φημίζονται άνέκαθεν ως μοναδικοί βουτχταί, μαζεύουν από τα βάρη της θάλασσης τα μαργαριτοφόρα στρώδια, είτε για τον έαυτό τους, είτε για λογαριασμό άλλων.

Όταν ο χιμπατζής πληρωθή, σμερτάει την άμφορρα ήτε βάσαντας το χείρ του και κρατώντας το σφιχτά έπάνω στην πληγή, είτε δένοντάς την με φύλλα ξηρά και χόρτα.

Ο Ουώιτ Χνίτμαν, ο μεγαλύτερος ποιητής της 'Αμερικής, και οι Μαργετ Χάρτ και Μαρκ Τουάιν, οι μεγαλύτεροι μυθιστοριογράφοι, άρχισαν το στάδιό τους ως άπλοι τυπογράφοι.

Οι τριακόσιοι μεγάλοι δούκες της Ρωσίας έδοιχίζαν στην πατρίδα τους 75 έκπομπή-ια προπολεμικά φράγκα το χρόνο! Η συνολική έκτασις των κτημάτων, των όποιων ήσαν ιδιοκτήται και κύριοι, έφθασε σε 5.000 τετραγωνικά μίλια. Συγχρόνως 20.000 ύπηρέτες άνηχολούντο στην περιποίηση των τριακοσίων προνομιούχων αυτών ανθρώπων.

Υπάρχουν άήδονια που κελαιδούν μονάχα την ήμερα.

Παρατηρήθη ότι τα λουλούδια διατρέουν επί πολλές ήμέρες την εστιάδα τους και την φρεσκάδα τους άν, άμέσως μετά το κήμηό τους, τοποθετηθούν επί μια ώρα σε κρύο νερό.

Ο μεγάλος φυσικομαθηματικός Ίσαάκ Νεύτων όταν ήταν μαθητής, ήταν ο άμελέστερος άπ' όλους τους συμμαθητάς του και πάντοτε ο τελευταίος της τάξώς του.

«Χακή» ίνε ινδική λέξις, η όποια παράγεται από την περσική «χάκ», που σημαίνει χρώμα ή σκόνη.

Οι Γερμανοί στρατιώτες φέρουν έν πορτί βάρος 90—100 λιρών.

Στη Βραζιλία τρώνε μια σαλάτα φτιασμένη από ένα είδος μυρομηκίων άκαταμνών με ρετσίνα.

Αν βάλετε κάμφορα σ' ένα μέρος που υπάρχουν πομνικοί, θα εξαφανιστούν άμέσως.

Η στολή για τους στρατιώτες χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά στα 1665.

Όταν πρωταίστηθη ο καπνός στην Άγγλία, οι δανδήςδες έπληρωσαν για να τους μαθαίνουν να καπνίζουν.

Το φρούτο πρέπει να τρώγεται άπώτες από τον φρενιδύ κι' όχι στο τέλος.

Ο δήμος του Λονδίνου σμερτάει 152 γυροκομεία, 235 μαιεντήρια, 74 βρεφοκομεία, 650 βουλι άναστήδων, 1306 στέγες φτωχών, 220 νοσοκομεία και 35 χημικά και μικροβιολογικά έργαστήρια.

Για τη συντήρηση των φιληνθρωπισκόν άντων ιδρυμάτων, ο δήμος του Λονδίνου διαθέτει μνημιαύς 325.000 λίρες.

Ο Φαρού της Αίγυπτου Ρωσής ά' έ' ίχε άποκτησει 170 «νόμμη» πατριά.

Εφευρέτης της πορτολάνης ίνε ο Γερμανός έργατής Μάιενγε.

Ο πρώτος θάνατος από χολέρα έσημειώθη στην Αίγυπτο το 1491 π. Χ.

ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ

Ο κίνδυνος ενός έμφυλου σπαραγμού στη Νότιο Αφρική. Η επιδρομές των πεινασμένων λιονταριών. Η παγίδες των ιθαγενών και τ' ανθρώπινα θύματα. Η τραγωδία μιας μητέρας.

ΠΙ έξη μήνες τώρα η Νότιος Αφρική μαστιζόταν από τις πιο άγριες και τις πιο τρομακτικές επιδρομές πεινασμένων λιονταριών που συνέβησαν κατά τα τελευταία πενήντα χρόνια.

Οι μαύροι ιθαγενείς, που έκτος των άλλων, αποδεκατίζονται από τους περιοδικούς λιμούς και τις θανατηφόρες

αφρώστες, έχουν παραφρονήσει κυριολεκτικά τελευταίως από τον πανικό τους κι' απομακρύνονται να επιβιώσουν με παλαιά έξοδα από τις άγριες και μολυσμένες περιοχές της Ροδεσίας προς το κέντρο της Μαύρης Ήπειρου.

Μά ύπως φαίνεται ούτε και σ' εκείνα τα μέρη του Ισημερινού υπάρχει σωτηρία, γιατί οι φύλκοι της Κατάνγκα και του Βελγικού Κογκό ξεσηκώνουν τους μαύρους εις ένα απεγνωσμένο κι' εξοντωτικό πόλεμο κατά των επιδρομών του Νότου.

Βρισκόμαστε λοιπόν στις άρχες ενός έμφυλου αφρικανικού πολέμου: Ο περίφημος Άγγλος κυνηγός άφρων θηρίων Γουόλτερ Τσάμουντ σε μια ενδιαφέρουσα ανταπόκριση του στη «Σφαίρα» του Λονδίνου, δεν διστάζει να μας βεβαιώσει ότι δεν θ' άρξήσει να ξεσπάσει αυτός ο επικίνδυνος κι' αιματηρός σπαραγμός μεταξύ των μαύρων. Κατόπιν δε περιγράφει με το μελανότερο χρώμα τη σμερβική κατάσταση της άγγλικης Ροδεσίας.

«Δεν να μην έφταναν η τρομερή συμφορά από τα πελώρια μυρμήγκια και τις επιδρομές των άρουαίων που καταστρέφουν κι' εξαφανίζουν κάθε σπονή των ιθαγενών, γράφει ο Γουόλτερ Τσάμουντ, έγραψε τώρα επί έξη ολόκληρους μήνες και τον πανικό των λιονταριών που ξεχνούνται από τη ζούγκλα του Μαρόσσπς και την έρημο της Ουγκάντα στα χωριά της Ροδεσίας και κατασπαράζουν τους μαύρους ιθαγενείς.

«Άλλοτε ο βασιλεύς των ζώων φοβόταν σ' αφάνταστο βαθμό τους ανθρώπους και δεν τολμούσε να έμνησθή από τις σκοτεινές λόγους του παρόντος άσους. Μά ή πείνα ένευ... πείνα! Οι ιθαγενείς απουσία στον κίνδυνο κύτων των λυσσάλων επιδρομών προσπαθούν φυσικά να άγρυπνούν τα χωριά τους. Άκόμη και ταγέρας σε κάθε μονοπάτι στήνουν παγίδες για να πεινασμένα λιοντάρια. Επίσης στις κορυφές των φηλών δέντρων έπιμεροδονάζουν αι άγρυπνοι σκοποί, έτοιμοι να θροντοφωνάζουν το σύνθημα του κινδύνου. «Όσο για τις άγγλικές άρχες, κάνουν ό,τι μπορούν. Μά πα' όλα ταύτα, τα χρονικά αυτών των τρογικών μηνών είναι γεμάτα από άνατριχιαστικά περιστατικά κι' αποτροπιασμούς θανάτους.

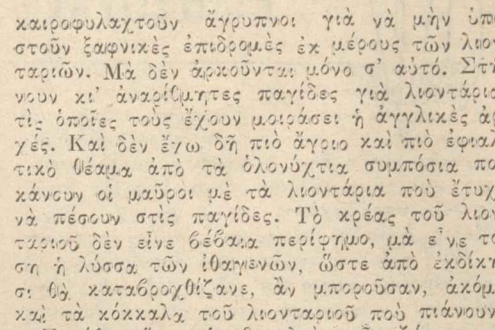
Τα θύματα των λιονταριών δεν είναι μόνο οι μαύροι κυνηγοί που ειλονδυνεύουν μονάχι τους ένα κυνήγι μέσα στη ζούγκλα ή οι ψαράδες που περιμένουν ύπνομενικά να καρπώσουν με το θέλω κανένα από τα λιγιστά ψάρια που έχουν άπομείνει στο ποτάμι. Είναι κι' αυτές, ακόμα, η γυναίκες και τα μικρά παιδιά του χωριού!...

Κι' είναι γνωστό, δίχως άλλο, πόση έρέσει στο λιοντάρι το ανθρώπινο κρέας!

Ο φόβος ή καλύτερα ο πανικός που το έπιανε άλλοτε όταν άντίκρυζε τους ανθρώπους, έχει γαλή πεινά κι' ο βασιλεύς των ζώων» δεν έχει τώρα παρά ένα μονάχα πόθο να ξεφυθή στο γωριό και να τραγανίσει ανθρώπινο κρέας.

***

Οι ιθαγενείς λοιπόν είναι ύποχρεωμένοι να

καίροφυλαγούν, άγρυπνοι για να μην ύποστούν ξαφνικές επιδρομές εκ μέρους των λιονταριών. Μά δεν άκουονται μόνο σ' αυτό. Στήνουν κι' αναρίθμητες παγίδες για λιοντάρια, τις οποίες τους έχουν μολώσει ή άγγλικές άρχες. Και δεν έγω δη πού άγριο και πιο έφελαιτικό θέαμα από τα θλονύχτια συμπόσια που κάνουν οι μαύροι με τα λιοντάρια που έτυχε να πέσουν στις παγίδες. Τό κρέας του λιονταριού δεν είναι βέβαια περίφημο, μά εινε τόσο ή λύσσα των ιθαγενών, ώστε από έκδικηση ή καταβροχθίζανε, αν μπορούσαν, ακόμα και τα κόκκαλα του λιονταριού που πίνουν!

Συνήθως όμως ο βασιλεύς των ζώων καταλαβαίνει τις παγίδες και τις άποφύγει, σαν να την κλοδογή ή ένα άπειθαύμαστο τρόπο το ένστικτο του κινδύνου. Γι' αυτό κι' οι μαύροι άναγκάζονται να τους θάζουν δολώματα... Μά τι είδους δολώματα; Μήπως ύπάρχει καλό κρέας; Κι' αν ύπάρχει θά το άφιναν οι ιθαγενείς να το φάνε τα λιοντάρια; Τότε λοιπόν τι κάνουν;

Απολαύματα, καταφεύγουν σ' ανθρώπινα δολώματα! Πιάνουν την πιο... άσημαντη γυναίκα του χωριού τους, τη δένουν σ' ένα ξέσωτο της ζούγκλας κι' έπειτα κρυβόμαστε τριγύρω κρατώντας στα γέλια τα ψπλα τους και τή τάξη. Αλλά ή δυστυχήμένη γυναίκα υποπεί να ξεφωνίξει όσα θέλει από τον τρόμο της.

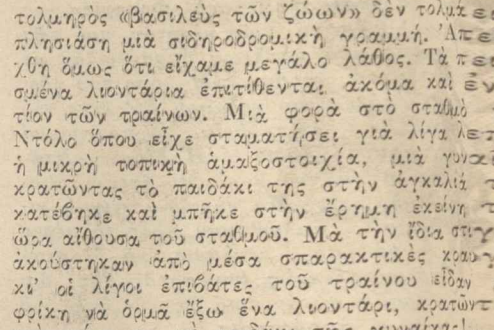

Αφ' άνω: Ιθαγενείς από ένα λιοντάρι.

Κανείς δεν προσέχει στις σπαρακτικές κραυγές της. Συνήθως όμως τού... δολώμα κίβεται φρόνιμα για να μη προσελκύσει με τα ξερονητά του το λιοντάρι. Άν τώρα το θηρίο έβρει από τη διεύθυνση που το περιμένουν κι' έτσι το δούν έγκαιρος και το σκοτώσουν, όλα διασώνονται. Η γυναίκα-δολώμα θά φάη το θράδι μια διπλή μερίδα από το κρέας του για την τρομάρα που τράβηξε. Άν όμως το λιοντάρι παρουσιαστεί ξαφνικά και χυμίζει άπ' ου στο θύμα, δεν ύπάρχει και μεγάλη έλπίδα ότι οι ιθαγενείς θά μπόρουν να το σκοτώσουν και έτσι καταβροχθίζει το δολώμα!...

Τα λιοντάρια θγνίνουν κατά κοπάδια για το κυνήγι του ανθρώπου. Έχουν μάλιστα άλλαξει και τακτική. Τρυπάνουν τη νύχτα σαν σκίες μέσα στα άγρυπνα χωριά και πρίν περράσουν να τ' άντιλήψουν οι σκοποί, άπάζουν τα παιδιά και τις γυναίκες και γάγονται πάλι σαν άστραπη μέσα στο σκοτάδι.

«Όλοι μας έδω κάτω νομίζαμε ότι κι' ο πιο

τολμηρός βασιλεύς των ζώων» δεν τολμάει να πλησιάσει μια σιδηροδρομική γραμμή. Άπεδείχθη όμως ότι είχαμε μεγάλο λάθος. Τα πεινασμένα λιοντάρια απήθιναν ακόμα και έναν τόν των τραίνων. Μά φορά στο σταθμό του Ντόλο όπου είχε σταματήσει για λίγα λεπτά ή μικρή τοπιχή άμαξοστοιχία, μια γυναίκα κρατώντας το παιδάκι της στην άγκυλή της κατέβηκε και πήκε στην έρημη έκταση την ώρα αίσουσα του σταθμού. Μά την ίδια στιγμή άκούστηκαν από μέσα σπαρακτικές κραυγές κι' οι λίγοι επιβάτες του τραίνου είαν με φόβη και όμα έξω ένα λιοντάρι, κρατώντας στο στήμα του το παιδάκι της γυναίκας!...

Μά θδωάδα αγρότης, λίγα χιλιόμετρα πέρα από το Ντόλο, ο όδηγός του έφτασε σε μια στροφή της γραμμής, είδε έναν εξαμηνιαίο άνδρα έρποντα αγώνα δρόμου. Κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής ένα λιοντάρι κυλούσε μερικώς ιθαγενείς που έκαναν στα πόδια τους από τον τρόμο. «Ο όδηγός ήρξε να σφυρίξει για να φοβίσει το λιοντάρι. Έκείνος όμως όχι μόνο δεν τράβηξε, παρά έτρεξε τους μαύρους και μ' ένα τρεφάτιο πήδησε θρέθηκε άπάνω στην άτμομηχανή. Ο όδηγός τότε, μισοπεταμένος από το φόβο του, πρτάσε ν' ανοίξει τις σωλήνες του ατμού και να καταβροχθή το λιοντάρι μ' εκείνο τον καυτό ατμό, άναγκάζοντάς το έτσι να πηδήξει πανικόβλητο μέσα σ' ένα βαθύ χαράκι!...

Στην Ουγκάντα, πάλι, συνέβη έδω και λίγο καρό μια κομικοτραγική περιπέτεια σ' ένα Άγγλο στρατιώτη. Ο στρατιώτης αυτός συνοδεύε ένα μικρό τράινο ώπλισμένος σαν άστικός. Μά για κακή του τύχη δεν είχε δη ποτέ του ένα λιοντάρι... Μά ήμέρα, λοιπόν, την ώρα που το τράινο είχε σταθή για να πάρη νερό ή άτμομηχανή από ένα νεπεζίτο, ο στρατιώτης άφησε το όπλο του και θέλησε να κάνει μια επιθεώρηση μέσα στα άδεια σείνι βαγόνια της άμαξοστοιχίας. «Όταν όμως έφτασε στο τελευταίο βαγόνι, είδε κατόπλικοι έναν μολοσσό να του γυρίζει τα νύχτα. Έτοιμάστηκε λοιπόν να τον πατάξει από την πύτα με μια δυνατή κλωτσιά. Μά τη στιγμή που σήκωσε το πόδι του, πέρασε σαν άστραπη από το νού του ή σκέψη ότι αυτός ο μολοσσός μπορούσε θανατώσει γάνκι κανένα λιοντάρι! Έβγαλε λοιπόν γρήγορα το πιστόλι του και μόλις γύρισε άπ' ου στο κεφάλι του ο πελώριος εκείνος... σκύλος, του έβγαλε στα μούτρα έτες τις σφαίρες του στρατιωτικού του Κόλτ. Μπορείτε τώρα να φαντασθείτε τον τρομό του, όταν οι επιβάτες του τραίνου που έτρεξαν στο άκουσμα των πυροβολισμών, άρμικαν να τον συγχάριον για το ηρωικό του κατόρθωμα. Ο Άγγλος στρατιώτης είχε σκοτώσει μιά... λέξινα!

***

Αλλά, μπορεί να τη κανείς μ' ένα μακάριο χιούμορ ότι είναι τάν... εύθιμα περιστατικά των επιδρομών που κάνουν τα πεινασμένα λιοντάρια της Ροδεσίας. Έπάρουν ώστόσο και τραγωδίες που δεν μπορεί να τις συλλάβει η φαντασία του ανθρώπου. Ένα δλόκληρο χωριό, παραδείγματος χάριν, το Βάγκχο έρημώθηκε σε μια νύχτα από ένα τρομακτικό κοπάδι λιονταριών. Η τράινα οικογένειες του χωριού δεν ύπάρχουν πια! Σκόρπισαν μέσα στη ζούγκλα από τον πανικό τους κι' όσα μέλη τους δεν καταπαράχτηκαν από τα λιοντάρια, πέθαναν από έναν πιο φορικό θάνατο, από την πείνα!

«Όλες λοιπόν η περιοχές της Ροδεσίας είναι άνάστατες κι' όλοι οι μαύροι βασιλείς έχουν πάρει την άποφαση να εγκαταλείψουν τις χωρές τους και να τραβήξουν με το λαό τους προς βορράν, ακολουθώντας τις όδους του ποταμού Κογκά. Έγουν την έλπίδα ότι κοντά τη λίμνη Μόρο και στην λίμνη Ταγκανίκα

Η ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΑ

Επί τέ...

...στέναξε με τη ραγισμένη φωνή του... «Με ό κυριόσ πεινά να μάθω το μεγάλο μυστικό... Η Μάρθα άδωόθηκε!... Φώναζε σ' ό τον κόσμο ότι δεν στείει θένε αυτή... ότι ήν με δηλητηρίασε ή γυναίκα μου!... Κι' οι βοσκoi άκουσαν... Η Μάρθα σε λίγο θάβαι πιά πείνα... Α! ήρθε πεία ή στιγμή να μάθω ακόμα μέσα στην καρδιά της!...

Ο αδελφός του έσκυψε το κεφάλι... «Δεν άντέχεις σε κανονικές συζητήσεις, Μάρθα!... το άπάντησε, Πήγγανε καλύτερα ή έτοιμάστη... Έγινε τώρα τόσο καρό άποροπία... Άκουσε με... Άρκετή αγωνία πέτασε στη δικαιοσύνη...

Μά δεν με καταλαβαίνει, λοιπόν; Έκανε άρρωστος. Δεν θέλω να πεθάνω, αν δεν μάθω πρώτα το μυστικό της... Γιατί θέλησε να με δηλητηριάσει; Γιατί; Την άγαπούσα τόσο πολύ! Πώς άπορεί μια γυναίκα να σκοτώσει τον άντρα της δίχως λόγο...

«Θά μείνω άπόψε μαζί σου... το είπε ο αδελφός του στενοχωρημένος... «Όχι... Δεν ύπάρχει κανένα σόδο... Τη παιδίά δεν είναι έδω πέρα. Βλέπεις πολύ καλά ότι σ' άκουσα...

Μά είναι τρέλλα αυτή που ζήτηζε, Μάρθα! Πώς δεν θά πεί ή Μάρθα «Αι, θέλησε να σε σκοτώσω!...

Ο άρρωστος όμως δεν παραδέχταν με κανένα τρόπο τα λόγια του μικρότερου αδελφού του. Κι' έταν άκουσε το θρόνδο ενός ατόκου του στην είσοδο του μεγάρου, άναστροφήκε σπασμωδικά και φώναξε στο Λουί, τον ύπηρέτη του.

«Ανοίξε!... Έρχεται ή κυρία! Η κυρία! Η Μάρθα έταν έτοιμη στο κατόφι να σαλινού, στήληγτηκε με το χέρι στο περσόζι και έότασε σ' ένα νευρικό γέλιο.

«Καλησπέρα, Μαρσέ! φώναξε την άντρα... Έγώ είμαι!...

Έπειτα έρριξε το μαντί της σε μια πολυθόνα και πήγε κοντά του.

«Σ' εύχαριστώ πολύ, Μαρσέ!... είπε. Τα λόγια σου στο δικαστήριο άποφάσαν την τύχη μου... Σου είμαι ευγνώμων... Μά πού είναι τα παιδιά; Ποι έβη ή Σμόνι; ή Ρενέ;

«Θά τα ές; άργότερα, Μάρθα... της άπάντησε ψυχρά ο άντρας της. Πρέπει πρώτα να κληρώσουμε μαζί!...

«Είμαι τόσο ευτυχισμένη που είμαι έλεύθερη!... Δεν έξερεις πόσο ήθελα να φιλήσω τα

λά άπορύνουν να έγκαταστήσουν τάν... βασιλεία τους. Μά οι φύλαγοι του Κογκά, που κατοικούν σ' αυτές τις εύφορες περιοχές, φανατίστηκαν τους ιθαγενείς και τους ξεσηκώνουν εναντίον τους, για τον πιο άγριο και τον πιο εξοντωτικό πόλεμο που έόσπασε ποτ' στην Άφρική!...

Κι' ο Άγγλος κυνηγός τελειώνει την ανταπόκριση του στη «Σφαίρα» του Λονδίνου με την ευχή έπως ή άγγλική κυβέρνηση λάβει τα κατάλληλα μέτρα για την υπέρσση των μαύρων ύπικών της από τα λιοντάρια, αν δεν θέλει να δει τη Ροδεσία να μεταβάλλεται σε λίγο σε μια άπέραντη έρημο...

ΑΥΝΑΤΟΣ

...πεία ή κυριόσ πεινά να μάθω το μεγάλο μυστικό... Η Μάρθα άδωόθηκε!... Φώναζε σ' ό τον κόσμο ότι δεν στείει θένε αυτή... ότι ήν με δηλητηρίασε ή γυναίκα μου!... Κι' οι βοσκoi άκουσαν... Η Μάρθα σε λίγο θάβαι πιά πείνα... Α! ήρθε πεία ή στιγμή να μάθω ακόμα μέσα στην καρδιά της!...

Επί τέ...

...στέναξε με τη ραγισμένη φωνή του...

«Με ό κυριόσ πεινά να μάθω το μεγάλο μυστικό... Η Μάρθα άδωόθηκε!... Φώναζε σ' ό τον κόσμο ότι δεν στείει θένε αυτή... ότι ήν με δηλητηρίασε ή γυναίκα μου!... Κι' οι βοσκoi άκουσαν... Η Μάρθα σε λίγο θάβαι πιά πείνα... Α! ήρθε πεία ή στιγμή να μάθω ακόμα μέσα στην καρδιά της!...

Ο αδελφός του έσκυψε το κεφάλι...

«Δεν άντέχεις σε κανονικές συζητήσεις...

Μάρθα!... το άπάντησε, Πήγγανε καλύτερα ή έτοιμάστη...

Έγινε τώρα τόσο καρό άποροπία...

Άκουσε με... Άρκετή αγωνία πέτασε στη δικαιοσύνη...

Μά δεν με καταλαβαίνει, λοιπόν; Έκανε άρρωστος...

Δεν θέλω να πεθάνω, αν δεν μάθω πρώτα το μυστικό της...

Γιατί θέλησε να με δηλητηριάσει; Γιατί; Την άγαπούσα τόσο πολύ...

Πώς άπορεί μια γυναίκα να σκοτώσει τον άντρα της δίχως λόγο...

Θά μείνω άπόψε μαζί σου... το είπε ο αδελφός του στενοχωρημένος...

Όχι... Δεν ύπάρχει κανένα σόδο... Τη παιδίά δεν είναι έδω πέρα...

Βλέπεις πολύ καλά ότι σ' άκουσα...

Μά είναι τρέλλα αυτή που ζήτηζε, Μάρθα! Πώς δεν θά πεί ή Μάρθα...

Αι, θέλησε να σε σκοτώσω!

Ο άρρωστος όμως δεν παραδέχταν με κανένα τρόπο...

Τα λόγια του στο δικαστήριο άποφάσαν την τύχη μου...

Σου είμαι ευγνώμων... Μά πού είναι τα παιδιά; Ποι έβη ή Σμόνι; ή Ρενέ;

Θά τα ές; άργότερα, Μάρθα... της άπάντησε ψυχρά ο άντρας της...

Πρέπει πρώτα να κληρώσουμε μαζί!

Είμαι τόσο ευτυχισμένη που είμαι έλεύθερη!... Δεν έξερεις πόσο ήθελα να φιλήσω τα

λά άπορύνουν να έγκαταστήσουν τάν... βασιλεία τους...

Μά οι φύλαγοι του Κογκά, που κατοικούν σ' αυτές τις εύφορες περιοχές...

φανατίστηκαν τους ιθαγενείς και τους ξεσηκώνουν εναντίον τους...

για τον πιο άγριο και τον πιο εξοντωτικό πόλεμο που έόσπασε ποτ' στην Άφρική!

Κι' ο Άγγλος κυνηγός τελειώνει την ανταπόκριση του στη «Σφαίρα» του Λονδίνου με την ευχή έπως ή άγγλική κυβέρνηση λάβει τα κατάλληλα μέτρα για την υπέρσση των μαύρων ύπικών της από τα λιοντάρια...

αν δεν θέλει να δει τη Ροδεσία να μεταβάλλεται σε λίγο σε μια άπέραντη έρημο...

ΑΥΝΑΤΟΣ

...πεία ή κυριόσ πεινά να μάθω το μεγάλο μυστικό... Η Μάρθα άδωόθηκε!... Φώναζε σ' ό τον κόσμο ότι δεν στείει θένε αυτή... ότι ήν με δηλητηρίασε ή γυναίκα μου!... Κι' οι βοσκoi άκουσαν... Η Μάρθα σε λίγο θάβαι πιά πείνα... Α! ήρθε πεία ή στιγμή να μάθω ακόμα μέσα στην καρδιά της!...

Επί τέ...

...στέναξε με τη ραγισμένη φωνή του...

«Με ό κυριόσ πεινά να μάθω το μεγάλο μυστικό... Η Μάρθα άδωόθηκε!... Φώναζε σ' ό τον κόσμο ότι δεν στείει θένε αυτή... ότι ήν με δηλητηρίασε ή γυναίκα μου!... Κι' οι βοσκoi άκουσαν... Η Μάρθα σε λίγο θάβαι πιά πείνα... Α! ήρθε πεία ή στιγμή να μάθω ακόμα μέσα στην καρδιά της!...

Ο αδελφός του έσκυψε το κεφάλι...

«Δεν άντέχεις σε κανονικές συζητήσεις...

Μάρθα!... το άπάντησε, Πήγγανε καλύτερα ή έτοιμάστη...

Έγινε τώρα τόσο καρό άποροπία...

Άκουσε με... Άρκετή αγωνία πέτασε στη δικαιοσύνη...

Μά δεν με καταλαβαίνει, λοιπόν; Έκανε άρρωστος...

Δεν θέλω να πεθάνω, αν δεν μάθω πρώτα το μυστικό της...

Γιατί θέλησε να με δηλητηριάσει; Γιατί; Την άγαπούσα τόσο πολύ...

Πώς άπορεί μια γυναίκα να σκοτώσει τον άντρα της δίχως λόγο...

Θά μείνω άπόψε μαζί σου... το είπε ο αδελφός του στενοχωρημένος...

Όχι... Δεν ύπάρχει κανένα σόδο... Τη παιδίά δεν είναι έδω πέρα...

Βλέπεις πολύ καλά ότι σ' άκουσα...

Μά είναι τρέλλα αυτή που ζήτηζε, Μάρθα! Πώς δεν θά πεί ή Μάρθα...

Αι, θέλησε να σε σκοτώσω!

Ο άρρωστος όμως δεν παραδέχταν με κανένα τρόπο...

Τα λόγια του στο δικαστήριο άποφάσαν την τύχη μου...

Σου είμαι ευγνώμων... Μά πού είναι τα παιδιά; Ποι έβη ή Σμόνι; ή Ρενέ;

Θά τα ές; άργότερα, Μάρθα... της άπάντησε ψυχρά ο άντρας της...

Πρέπει πρώτα να κληρώσουμε μαζί!

Είμαι τόσο ευτυχισμένη που είμαι έλεύθερη!... Δεν έξερεις πόσο ήθελα να φιλήσω τα

λά άπορύνουν να έγκαταστήσουν τάν... βασιλεία τους...

Μά οι φύλαγοι του Κογκά, που κατοικούν σ' αυτές τις εύφορες περιοχές...

φανατίστηκαν τους ιθαγενείς και τους ξεσηκώνουν εναντίον τους...

για τον πιο άγριο και τον πιο εξοντωτικό πόλεμο που έόσπασε ποτ' στην Άφρική!

Κι' ο Άγγλος κυνηγός τελειώνει την ανταπόκριση του στη «Σφαίρα» του Λονδίνου με την ευχή έπως ή άγγλική κυβέρνηση λάβει τα κατάλληλα μέτρα για την υπέρσση των μαύρων ύπικών της από τα λιοντάρια...

αν δεν θέλει να δει τη Ροδεσία να μεταβάλλεται σε λίγο σε μια άπέραντη έρημο...

ΑΥΝΑΤΟΣ

...πεία ή κυριόσ πεινά να μάθω το μεγάλο μυστικό... Η Μάρθα άδωόθηκε!... Φώναζε σ' ό τον κόσμο ότι δεν στείει θένε αυτή... ότι ήν με δηλητηρίασε ή γυναίκα μου!... Κι' οι βοσκoi άκουσαν... Η Μάρθα σε λίγο θάβαι πιά πείνα... Α! ήρθε πεία ή στιγμή να μάθω ακόμα μέσα στην καρδιά της!...

Επί τέ...

...στέναξε με τη ραγισμένη φωνή του...

«Με ό κυριόσ πεινά να μάθω το μεγάλο μυστικό... Η Μάρθα άδωόθηκε!... Φώναζε σ' ό τον κόσμο ότι δεν στείει θένε αυτή... ότι ήν με δηλητηρίασε ή γυναίκα μου!... Κι' οι βοσκoi άκουσαν... Η Μάρθα σε λίγο θάβαι πιά πείνα... Α! ήρθε πεία ή στιγμή να μάθω ακόμα μέσα στην καρδιά της!...

Ο αδελφός του έσκυψε το κεφάλι...

«Δεν άντέχεις σε κανονικές συζητήσεις...

Μάρθα!... το άπάντησε, Πήγγανε καλύτερα ή έτοιμάστη...

Έγινε τώρα τόσο καρό άποροπία...

Άκουσε με... Άρκετή αγωνία πέτασε στη δικαιοσύνη...

Μά δεν με καταλαβαίνει, λοιπόν; Έκανε άρρωστος...

Δεν θέλω να πεθάνω, αν δεν μάθω πρώτα το μυστικό της...

Γιατί θέλησε να με δηλητηριάσει; Γιατί; Την άγαπούσα τόσο πολύ...

Πώς άπορεί μια γυναίκα να σκοτώσει τον άντρα της δίχως λόγο...

Θά μείνω άπόψε μαζί σου... το είπε ο αδελφός του στενοχωρημένος...

Όχι... Δεν ύπάρχει κανένα σόδο... Τη παιδίά δεν είναι έδω πέρα...

Βλέπεις πολύ καλά ότι σ' άκουσα...

Μά είναι τρέλλα αυτή που ζήτηζε, Μάρθα! Πώς δεν θά πεί ή Μάρθα...

Αι, θέλησε να σε σκοτώσω!

Ο άρρωστος όμως δεν παραδέχταν με κανένα τρόπο...

Τα λόγια του στο δικαστήριο άποφάσαν την τύχη μου...

Σου είμαι ευγνώμων... Μά πού είναι τα παιδιά; Ποι έβη ή Σμόνι; ή Ρενέ;

Θά τα ές; άργότερα, Μάρθα... της άπάντησε ψυχρά ο άντρας της...

Πρέπει πρώτα να κληρώσουμε μαζί!

Είμαι τόσο ευτυχισμένη που είμαι έλεύθερη!... Δεν έξερεις πόσο ήθελα να φιλήσω τα

λά άπορύνουν να έγκαταστήσουν τάν... βασιλεία τους...

Μά οι φύλαγοι του Κογκά, που κατοικούν σ' αυτές τις εύφορες περιοχές...

φανατίστηκαν τους ιθαγενείς και τους ξεσηκώνουν εναντίον τους...

για τον πιο άγριο και τον πιο εξοντωτικό πόλεμο που έόσπασε ποτ' στην Άφρική!

Κι' ο Άγγλος κυνηγός τελειώνει την ανταπόκριση του στη «Σφαίρα» του Λονδίνου με την ευχή έπως ή άγγλική κυβέρνηση λάβει τα κατάλληλα μέτρα για την υπέρσση των μαύρων ύπικών της από τα λιοντάρια...

αν δεν θέλει να δει τη Ροδεσία να μεταβάλλεται σε λίγο σε μια άπέραντη έρημο...

ΑΥΝΑΤΟΣ

...πεία ή κυριόσ πεινά να μάθω το μεγάλο μυστικό... Η Μάρθα άδωόθηκε!... Φώναζε σ' ό τον κόσμο ότι δεν στείει θένε αυτή... ότι ήν με δηλητηρίασε ή γυναίκα μου!... Κι' οι βοσκoi άκουσαν... Η Μάρθα σε λίγο θάβαι πιά πείνα... Α! ήρθε πεία ή στιγμή να μάθ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

Η τραγική «λόξα» μιας Αμερικανίδος χορευτριάς. Η γυναίκα που δεν μπόρεσε να γίνει από ξανθεία μελαχρινή. Η Όππια Όππερτ, ο Νέρλι και το ελιξήριο της νεότητας κ.λ.π.

ΟΙ ΜΑΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΝΕΙΡΟΙ... ΜΑΣΤΕ ΛΙΓΑΚΙ ΚΙ ΕΤΟΙΜΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ, ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΕΥΓΑΛΕΑ ΣΤΙΓΜΗ, ΤΗ ΑΚΛΗΡΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΑΛΙΠΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΘΥΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ Μ' ΑΝΕΥΡΕΤΑ ΜΑΤΙΑ, ΩΠΩΣ ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΣΤΟΙΧΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΓΝΩΣΤΟΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΩΣ ΣΧΙΣΜΟΦΡΕΝΕΙΣ, ΓΙΑΤΙ ΠΑΡΑΠΛΟΥΣ ΔΙΣΚΩΣ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΕ ΜΑΛΙΣΤΑ ΟΤΙ ΓΕΓΟΝΟΝ ΠΟΛΥ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ ΠΑΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑ.

Τι πρέπει να συλλογιστώ κανείς, παρωδονισμός χαρμ, για τη «μια» Λούτσια Μάννερς, μια εξωφρενική χορευτριά του «Ελζβίλιν-Φόλκιν» του Μπροντγουάιτ, η οποία αναστάωσε εδώ και λίγο καιρό τη Νέα Υόρκη μ' ένα τραγικό πάθος; Η «μια» Λούτσια Μάννερς είναι μια υπέροχη ξανθή καλλονή. Μά φαίνεται ότι η καταχρήσεις του λαβωροπορικού αλκοόλ κατά τα τελευταία χρόνια την έκαναν να χάσει τα λογικά της κι' έτσι μια ημέρα πήρε την απόφασι ν' αλλάξει χρώμα και ν' γίνει... μελαχρινή! Έβλεπε λοιπόν μαύρα τα αλβανικά της κι' επεχείρησε να βάψει με διάφορες μπογιές μελαχρινή και την επιδερμίδα της, πράγμα που, κατά τη γνώμη της, δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Μπορείτε λοιπόν να φαντασθείτε εύκολα την απελπισία της, όταν κάθε φορά που βγαίνει από το μπάνιο της βλέπε με τρόμο ότι είχε αφήσει στο νερό το μελαγχρώμα της! Η όμορφη χορευτριά τότε κατέφυγε σε πιο ανηλεείς βαφές, μα κι' αυτές ύστερ' από λίγο καιρό άρχισαν να ξεθωιάζουν. Στο τέλος απελπισμένη, θέλησε να πραγματοποιήσει μ' ένα αποτελεσματικό τρόπο το τρελό όνειρό της. Σοφίστηκε να γίνει από ξανθεία μελαχρινή με τον... ηλεκτρισμό! Προηγουμένως τότε ένα μικρό ειδικό μηχανήμα εκπαιδής υπερωδών ακτίνων κι' άρχισε με τη βοήθεια του ηλεκτρικού ρεύματος να κάνει μελαφή, έπως με τον ήλιο, την επιδερμίδα του σώματός της. Έπειδή όμως η μεταμόρφωσίς της σε μελαχρινή καλλονή άργησε κάπως υπερβολικά, η «μια» Λούτσια Μάννερς δυνάμωσε περισσότερο το ηλεκτρικό ρεύμα για να μαυρίσει πιο πολύ και, φυσικά, λίγο έλειψε... η απανθρωπιά! Προξένησε λοιπόν φοβική εγκαύματα σ' όλο της το σώμα και θα πέθαινε από τον πιο κρυφό θάνατο, αν δεν προλάβαιναν οι δικοί της να τη μεταφέρουν άμεσως σε μια κλινική, όπου οι γιατροί κατέβρισαν να τη σώσουν. Θέλετε τώρα να μάθετε το αποτέλεσμα αυτής της τραγικής περιπέτειας που έκανε πάταγο στη Νέα Υόρκη; Η «μια» Λούτσια Μάννερς έγινε διάσημη ως σ' η ξανθεία που δεν μπόρεσε να γίνει μελαχρινή! Στους Αμερικανούς, βλέπετε, δοξάζουν κάτι τέτοια άστεια, όσο κι' αν είναι τραγικά...

Τέτοιοι έμμοι εξωφρενισμοί δεν

γίνονται μονάχα στην εποχή μας. Αν ανοίξουμε το περίεργο αλλά και σπανιώτατο βιβλίο του Άγγλου φρενολόγου Ματρίκιου Λάμπρετ, που έχει τίτλο «Μέν Αντ Μπράινιν» (Ανθρώποι και έγκυφοι) και που εξέδωθ' το 1702 στο Σαλίσμπουρι από τον εκδόστη Γουόλκερ, θα διασκεδάσουμε όσο δεν φαντάζεστε από τα παράξενα όνειρα και τις εκπληκτικές εφευρέσεις των τρελλών του παλιού καιρού.

Κάπως κυρία Όππια Όππερτ, παρωδονισμός χαρμ, Γερμανίδα από τη Σίλεσια, έχοντας στο νου της ότι δεν μπορεί κανείς να μάθει μια επιστήμη ή κι' απλώς να πετύχει στη ζωή αν δεν έχει γερή μνήμη, μελέτησε περισσότερο από τριάντα χρόνια ένα αναρίθμητο πλήθος ειδικών συγγραμμάτων και τελώς... εφευρέθηκε ένα άλλοκοτο «μνημοτεχνικό» σύστημα με ποικίλη πυθαγορείου πίνακα για τους αριθμούς και υπό ποικίλη γεωμετρικών σχημάτων για την ιστορία και τη φιλοσοφία!

Αυτό τώρα το παλαβό σύστημα, όπως ήταν επόμενο, την ώθησε πρώτα στη φυλακή κι' ύστερα στο τρελλοκομείο. Η Όππια Όππερτ πήγε φυλακή γιατί μια ημέρα που κατόρθωσε να πετύχει μια συνάντησι με τον περσικό Άγγλο φιλόσοφο, Δαυίδ Χιουμ, του πέταξε στο πρόσωπο ένα ανυμμένο κροσάκι, επειδή ο φιλόσοφος δεν έθελε να παραδεχτεί ότι ήταν μεγα-

λοφύς και ανθρωποσώφρων το «μνημοτεχνικό» σύστημα της!... Όσο για την κατάντια της στο τρελλοκομείο, αναφέρουμε ότι η αλλόκοτη αυτή Γερμανίδα, όταν δόθηκε από την φυλακή, δεν άργησε να πάθει από μανία καταδωξας και ν' γίνει έτσι ένας τρελός δημόσιος κίνδυνος. Όλοι όμως αυτοί οι τρελλοί δεν είναι πάντα επικίνδυνοι. Μερικοί είναι τόσο εύγενείς και τόσο εύφροντατοι ώστε διασκεδάζουν μια χαρά τον κόσμο με τα εκκεντρικά νουβέλ τους. Ένας τέτοιος τρελλός ήταν κι' ο Σούρντορος Σούτσος, ένας συμπατριώτης μας από την περίφημη πριγκιπική οικογένεια της Βλαχίας, όπως βλέπουμε στο απολαυστικό βιβλίο του Ματρίκιου Λάμπρετ.

Ο Σούτσος είχε βρή ένα υπέροχο μέσο για την κατάρτισι σε κάθε χώρα ενός Μουσείου με ποικίλα αντιστοιχίσματα, δίχως έσοδα, δίχως καλλιτέχνες, δίχως δουλειά και δίχως κόπο. «Κάθε μένουμε», έγραψε στην ιστορία, «έχθεσ' του, όρεσθ' να επιβίλη σπουδ' πολιτας της μια πλαστικισθητικη μορφωσι, όχι βέβαια σ' όλους, αλλά σ' εκείνους που έχουν κανονικό σώμα κι'... εύχρηστο πρόσωπο». Και για να εξηγήσουμε με δυο λόγια το σχέδιο του Σούτσου, αναφέρουμε ότι κάθε κυβέριντης θα έπρεπε να διαλέγη μεταξύ των νέων εκείνους οι οποίοι με μια σχετική νευμα-

τίσει θα μπορούσαν να... πλάσσουν τον Απόλλωνα, τον Ερμή, τον Άγιο Γεώργιο, τον Άγιο Ιωάννη, τον Άδამ, τον Χριστό, κλπ. Τα ζωντανά αυτά αγάλματα θα συγκινούσαν τον κόσμο και θα συνεκτιμούσαν τον έθνος. Στον «Όικο της Τέχνης», πάλιν, θα τις κατέλληδες πόες κι' αναπαριστώντας τους πιο περίφημους ζωγραφικούς πίνακες, τα αντιστοιχισματικά αγάλματα της αρχαιότητας και τα ιστορικά αγάλματα! Μ' αυτόν τον... ζήτημα πώς κάθε χώρα θα είχε την Αποστολή της Μήλου ή τον Βορρ' φρενολόγο της Μήλου ή τον Βορρ' Πραξίτελους κι' έτσι θα είχε κόμους θα μπορούσε να θαυμάζει τα θαύματα της Τέχνης.

Ο Σούρντορος Σούτσος ξεκίνησε λοιπόν πεζή από τη Βλαχία να προπαγανδίζει στην Εβρώπη τη μεγαλόδοξα ιδέα του κι' έφτασε από μακροχρόνιες κι' άκαρπες προσπάθειες, πέθανε άπονη, τρεμμένος στη Ρώμη, στο ιστορικό «Πανδοχείο της Δροκόδας».

***

Ένας άλλος τρελλός, ο Νεπουταίνο Νέρλι έζησε κατά τον 16ο αιώνα στη Φλωρεντία και ήταν ένας αυθεντικός πρόδρομος του Καλίστρο.

Ο Νέρλι είχε βρή κάποιο μαγικό φίλτρο με το οποίο κάθε γερμ' μπορούσε να μανιάσει ν' αποκτήση πάλι την ανουσία, τη χαρά και τη δύναμι των νεανικών του χρόνων. Μ' άλλα λόγια ο Νέρλι είχε ανακαλύψει το... ελιξήριο της νεότητος! Η φλυαρία του όμως έστρεψε μια ημέρα ως τ' αψία της Ήρας. Έξαστασε κι' ο άτυχος πρόδρομος του Καλίστρο κατ' έρωτα από πάνω στην πυρά και στάλθηκε στον άλλο κόσμο, όπου δεν θα βρήκε ασφαλώς καλύτερη τύχη εκεί κάτω...

Μια και κάνουμε λόγο για τον άλλο κόσμο, δε αναφέρουμε εδώ πέρα ότι ο Λάμπρετ περιγράφει μ' ένα απαράμιλλο χιούμορ έναν κάποιο Έλνιντο Λέβαν, έναν παλαβό Σκωτσέζο, ο οποίος είχε ως μοναδικό σκοπό της ζωής του από τη βρή το δρόμο που οδηγεί από τη Γη στον άλλο κόσμο των ψυχών! Ο Λέβαν δηλαδή ήθελε να βρή το δρόμο ο οποίος κατ' τους αγνωμοτομικο-κοσμικο-θεολογικούς υπολογισμούς του θα συνέδεε απ' εθείας τους ζωντανούς με τις ψυχές του υπερέραν!

Μά δεν είναι μόνο ακίνδυνοι και διασκεδαστικοί αυτοί οι τρελλοί. Είδη καμιά φορά κι' απίστοι έγκλημαται, όπως ο αναρχικός φ. Νέισαν, που πέθανε άπνοω στην αγγόνη. Ο Νέισαν σ'α νεώτα του ήταν ένας αξιοθαύματος εφευρέτης. Είχε επινόησει ένα είδος γυάλινου υποβρυχίου με το οποίο μπορούσε ο καθένας να κάνει ένα εκπαιδευτικό ταξείδι στο θυρό της θάλασσας και να δ' με τα μάτια του τους νόμους του παγκόσμιου ερμολίου σπαραγμού, εκπληκτικό θέαμα του οποίου παρουσάζουν τα μεγάλα έλματα που

Η Λούτσια Μάννερς

ΠΗΡΕΑΝ πολλοί που νόμιζαν πως το όνειρο της Πόλα Νέγκρι ήταν πραγματικά πεπρωμένο από τον περιπετειώδη νου της με τον Γεωργιανό παγκηπα Μπιντάνι και πως, ανανεώθηκε, μετά το διαζύγιο της στο κινηματογράφο, θα συναντούσε την αδιαφορία του Κοινοί. Μά έρπας η απλή ευφρανιστική οπτική του Χόλλυγουντ για να συνεκτιμούσε γύρω της πλήθη θαυματούχων και να ενθουσιάζει το Κοινόν. Κι' από πού την είδα να γυρίζει το νέο της φιλμ, σ'α θεάματα που το αστρο της Πόλα Νέγκρι ασπασμένη άκουσε σε όλη τη λαμπρότητά του.

Η νέα ζωή, ενθουσιασμός, κέφι, αίσθη στο σπύριγμα, έτοιμαζέ: την κυρία της θρίλας. Μά στο σπύριγμα κινεί φοιητή ζέση, η απειροπα είναι αποπνικτική, η ζωή ποικίλη. Σ' ένα διάλειμμα έκπνοας οι αντιποσσεις μου αυτές η Πόλα Νέγκρι.

Ζωή και έ δική σας! της είπα. Αγαλλώστε! Ολόκληρες ημέρες θα είστε σ' αυτήν την κόλπι!... Λι λίς όες; που σ'α μένον για κάποια νύκτα υπηρχωμένη να πάτε στις καλές σας, στο δούλο σας, το τραγουδιό, η δουλειά, ενώ εσείς η ζωή είναι τόσο ευχάριστη. Για σ'α αλλοία το πόζημα ανηγαύσει γιατί γυρίζετε στον κινηματογράφο από μια ζωή ανέτη...

Έγινε δίχως, με δέκαλο... Πόλα Νέγκρι, είναι δάπανα αλγυνή η ζωή του σπύριγμα, με την άγνη αυτή τη ζωή, τη λατρεία. Έξω απ' αυτή δεν μπορώ να ζήσω. Άγ! Ό το σκέπτομαι τι άσυνήγοητο λάθος

κατορθώβησαν τα μικρά... Όλος ο κόσμος λοιπόν, όταν θα έκανε αυτό το ταξείδι με το περίεργο «Ελξήριον» του, θα αποσκόμιαζε με όλην τους ζήτατρες πολέμου.

Ο Νέισαν, ώστόσο, από τις εφευρέσεις κατέληξε στις κοινωνικές απεργίες! Ούτε φρενολόγος, έλεγε, ούτε πλούσιος! Ούτε κατ' έρωτα, ούτε τρελός, ούτε ούτως ή άλλως, νεωφία κι' ένα και κινε μαγική γύρω από τη μέση... Αν έχετε τώρα την περιέργεια να μάθετε το επαγγελματι του Νέισαν, ο Λάμπρετ μας πληροφορεί ότι ήταν... απανθρωπής!

Όμως, ο πιο παλιός απ' όλους αυτούς τους τρελλούς, ήταν ένας κάποιος Θεόδωρος Ρουμπούσι, ο οποίος άνηκε στην ανακατακτητική καταρτίσι των ασταγών της ανθρωπότητας.

Ο Ρουμπούσι, αλήθεια, για να προσλάβη τον έαυτό του και τους άλλους από την μικρόβια, είχε εφεύρει ένα ολόκληρο πολεμικό μηχανήμα! Έπειδή όμως το μηχανήμα αυτό λειτουργούσε με... απανθρωπία, ο εφευρέτης του βέβαιος γερ' και μεταστράφηκε σ' ένα τρελλοκομείο. Έκεί μέσα τότε ο Ρουμπούσι πέθανε έλα τη γρόνια της ζωής του γυρεύοντας στη δυναμική και φαντασμαγορική σπουδαιότητα του παγκόσμιου αναστασιακού και αντιανθρωπικού μικρόκοσμου.

Μά και πόσο άλλοι παρωδονισμένοι αεδοχέται της ανθρωπότητας δεν υπάρχουν στην εποχή μας, οι οποίοι δυστυχώς περνούσαν ανενόηλητοι μακριά από τα τρελλοκομεία!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ

(Άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Όλε Βιντγκ).

Έχω να ξεχωρίσω τα κινηματογραφικά μου συμβόλαια, τη στιγμή που δουλεύουν στο μεσοδιάστημα της καριέρας μου και να πάω να ζήσω κλεισμένη σ' έναν πύργο! Έγώ πυροδοτώ πάντα!

Καθώς λέει τα λόγια αυτά, γελάει μ' όλη της την καρδιά και συνεχίζει... Έγώ που γεννήθηκα μπρού! Πού είμαι καμωμένη για την αλήθεια! Αγαλλώστε! Ολόκληρες ημέρες θα είστε σ' αυτήν την κόλπι!... Λι λίς όες; που σ'α μένον για κάποια νύκτα υπηρχωμένη να πάτε στις καλές σας, στο δούλο σας, το τραγουδιό, η δουλειά, ενώ εσείς η ζωή είναι τόσο ευχάριστη. Για σ'α αλλοία το πόζημα ανηγαύσει γιατί γυρίζετε στον κινηματογράφο από μια ζωή ανέτη...

Έγινε δίχως, με δέκαλο... Πόλα Νέγκρι, είναι δάπανα αλγυνή η ζωή του σπύριγμα, με την άγνη αυτή τη ζωή, τη λατρεία. Έξω απ' αυτή δεν μπορώ να ζήσω. Άγ! Ό το σκέπτομαι τι άσυνήγοητο λάθος

Η Πόλα Νέγκρι

παντρεύτη τον μακαρίτη Ροδόλφο Βαλεντίνο. Μά σ'α άπεριγραπτης θλίψως έσκότεινισες το πρόσωπό της.

—Ο Ροδούτο, έφθυρίσε, φτωχέ μου Ροδούτο! Δεν ήταν γραφτό να γίνει εκείνος ο γάμος. Άνωτερα βία. Άξέχαστε Ροδούτο! Ο καλός Θεός παίρνει γρήγορα κοντά του τα πολύ όμοια παιδιά του...

Είπε αυτά τα λόγια τόσο απλά, με τόση αληθινή συγκίνηση, ώστε για αρκετά λεπτά μείνανε σιωπηλοί. Για να τη βγάλω από τη μελαγχολία, την ερώτησα για τα νέα της φίλη.

Αμέσως έδωλε τα γέλια, γέλια τσανταχτά, όμοια σαν τη βουή της.

—Όλα έχουν υποθέσει: δυνατό έρωτικό πάθος... Τό πάθος! Όταν ήμουν δεκάεξτα χρονών έγραφα κι' εγώ ένα σεναριο. Είχε τίτλο «Είς την έρωτα και το πάθος». Από δεκάξη χρονών με ταβούσε το πάθος.

—Καί στην ιδιωτική σας ζωή; Κι' έχει έρωτας και πάθος;

—Έκινε μια γεροντομάτα σ'α η φίλη ν' αμυνθεί.

—Αδελφίστε! μου είπε, Δεν ερωτώ με μια κυρία για τέτοια πράγματα.

—Γιατί όχι; Έχω την ηθονομία πως αν και σας αρεσει το πάθος στον κινηματογράφο, στην ιδιωτική σας ζωή θέατε ψυχή κι' αδικφορη...

Η Πόλα Νέγκρι γέλασε μ' όλη την καρδιά της, τόσο που της έρβαν δακρύα στα σμαραγδένια μάτια της.

—Α! όχι, μου είπε, δεν με πιάνετε στην παγίδα, δεν θα σ'α απαντήσω.

—Κι' ο γάμος σας με τον κ. Μάκ Κόφμας ποτε με το καλό;

—Αλλά τρανταχτά γέλια της Πόλα Νέγκρι.

—Πήρατε μ'α έπε, Μά να σας πω, καμιά χωρίς ερωτία δεν γίνεται... Δεν έρωτα... Να παντρευτείτε; Ν' απαντήσωτε; Αλήθεια, μια φίλη της ταχνη; Μά όχι, δεν μπορώ... Αδελφίστε!... Ο τελευταίος γάμος μου αινετα τα αλβανικά, εσείς που δεν είστε καλός πρακτικό πνεύμα! Μά την ώρα λογαριάζω να τελειώσω το φιλμ μου... Μάνα, πολύ όμοια. Γύρισε να πάω στη Νέα Υόρκη να γυρίσω καμιά σκηνή ενός άλλου φιλμ. Κι' από πού θα γυρίσω μια μακρινή σκηνή; Όχι, στην Ευρώπη. Την ζέτω πάρα πολύ πετα. Για την Ιαπωνία, την Κίνα, τις Ινδίες...

—Μά κινηθήσατε όλην;

—Άρπαστε τις καρέκλες. Έγώ τα ήρπαξα κινηθήσατε στις παλάτες! Έξω από και στη Ρωσία!

—Πότε να κινηθήσατε και να κινηθήτε έρωτας;

—Δεν το συνήθει. Δεν πηγαίω εύχα τους έρωτες μου, τους ζω ως το τέλος.

—Κι' ο κινηματογράφος;

—Δεν θα τον αφήσω. Θα του άνηκω πάντα. Είμυ π'α ό μ'αυτός έσ'α σκοπός της ζωής μου.

—Αυτό και το πάθος δεν είναι;

—Το πάθος του κινηματογράφου. Ο έρωτας ποτε την Τέχνη μου. Είμυ άρεσεί ολόκληρη μου και θα με κρατάει σε την ύστατη μου ώρα.

Τίποτ' άλλο.

ΟΛΕ ΒΙΝΤΓΚ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο νεαρός ιππότης Χοάλ ντ' Μονταμπάν, γένος μεγάλης οικογενείας, στον οποίο δώκε ο πατέρας του δέν άφθονο παρά μόνο χρέη, φτάνει στο Παρίσι, μαζί με τον υπηρέτη του Λανγκρόνι, για να κάνει την τύχη του. Έχει μία αυστατική επιστολή προς τον Καρδινάλιο της Λωρραίνης, τον πανόγυρο αδελφό του δούκου ντ' Γκός, μ' αντί να του την πάει άμέσως και να θρή προστασία κοντά του, περνάει τον καιρό του μπροστά στο φεγγίτη της σοφίτας του ξενοδοχείου που μένει, κυττάζοντας κάποιον άτυχο σπύ. Στο σπίτι αυτό μένει μιά δραστήνη νέα, με την όποια ο ιππότης μας είνε τρελλά έρωτευμένος, χωρίς όστόσο να την έχη πληρώσει ποτέ... Έκτός όμως από το Μονταμπάν, είνε τρελλά έρωτευμένος με μιά άγνωστη και έ διάδοχος του θρόνου Έρρίκος Β', ό οποίος έχει ανασθέσει στον αλλικό του ντ' Ειλ νά του τη θρή με κάθε τρόπο. Έν τώ μεταξύ, περιμένοντας την επιστροφή του, κουβεντιάζει με τον κόμητα ντ' Αλμπόν και τον βαρόνο ντ' Ρονσερόλ, οι όποιοι, ύσαστρατημένοι γιατί δέν άνέθεσε σ' αυτούς την άνευρεσι της ύπαιθρου άγνωστη, προσπαθούν να του διαβάσουν τον ντ' Βιλ, ένα ό διάδοχος των ύπερασπιστά.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και με φωνή πύ ξερό, ό διάδοχος συνέχισε :

— Καταλαβαίνω τί θέλετε να μού πείτε, γενναίοι μου φίλοι : 'Ο βαρόνος ντ' Βιλ είνε ό σύζυγος της κ. Νικολ ντ' Σαβινύ. Κι' ή κ. Νικολ εύαστρατείται να με τιμώ με την εύνοιά της... Μά, έν πρώτους, μάθετε ότι ό ντ' Βιλ, μού είνε άραιοσιμένος μέχρι θάνατον. Έπειτα δέν είνε παρά όνομαστικός μόνο σύζυγος της κ. Νικολ. 'Ο ντ' Βιλ, την παντρεύθηκε γιατί τον παραιώλεσα εγώ, για ν' άποκτήση τό παιδί πού έκανε ή κ. Νικολ μαζί μου, όνομα καί πατέρα. Έτσι ό ντ' Βιλ καί ή κ. Νικολ δέν έχουν τίποτε κοινό. Καί γι' αυτό είμαι βέβαιος ότι δέν θα της πύ τίποτε. Έξέ άλλω, κ' άν τό μάθαινε, ή κ. Νικολ δέν είνε άπ' τίς γυναίκες πού θύγονται με τό παρωμερό...

Οι δύο αλλικοί κατάλαβαν ότι ήταν επανδνίνο να έπιμείνουν περισσότερο. 'Οτόσο είναν :

— Κι' άν τό μάθι ή κ. Άρτεμς, τί θα πύ :

— Η κ. Άρτεμς, είνε ό Έρρίκος με κάποια σοβαρότητα, δέν είνε γυναίκα. Η κ. Άρτεμς είνε μιά Θεά... Στέκει τόσο επάνω άπ' τίς ανθρώπιτες μας, ώστε ούτε τίς ύποψιάζεται καν.

Οι δύο αλλικοί είχαν μύήσει για τίς δύο εύνοούμενες του διαδόχου. Υπήρχε όστόσο καί μιά τρίτη γυναίκα, ή όποια είχε περισσότερα δικαιώματα άπ' τίς δύο προηγούμενες να προσβλήθη για τον έρωτα του Έρρίκου σέ μιά άγνωστη. Η γυναίκα αυτή ήταν ή νόμιμη σύζυγός του, ή Αικατερίνη των Μεδίκων. Μά αυτήν κανείς δέν την λογάριζε άκόμα καί γι' αυτό οι δύο αλλικοί ούτε την άνέφεραν καν.

— Θα ήταν εύχλης έργο, είτε τότε ύπουλα ό ντ' Αλμπόν, να μη δη ό ύψηλότατος αδελφός σας Κάρολος της 'Ορλεάνης αυτή την καλύτερη, με την όποια είσαστε έρωτευμένος.

Ο Έρρίκος άναστήθηκε. Μιά λάμψη άγρια πέρασε από τα όβυαμένα του μάτια. Τό χαρακτηριστικό του μαζεύτηκαν. Τό μύσος, ένα μύσος βαθύ καί άγριο, ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του πού σκοτεινίωσε. Άπό ένα άνεξήγητο πεπρωμένο, ό διάδοχος Φραγκίσκος κ' ό αδελφός του Κάρολος, δούξ της 'Ορλεάνης, έμυσόντο θάνασμα.

Αυτή τη φορά, οι δύο καταχθόνιοι αλλικοί ένοιώσαν ότι μπορούσαν να χύσουν τό δηλητηριό τους χωρίς κίνδυνο.

— 'Ο αδελφός σας είνε άνθρωπος βαρόνος να σάς διαμνησθήτη την ώρα σας.

— Βέβαια ! Βέβαια ! ύποστήριξε ό ντ' Αλμπόν. Θα τό έκανε αυτό γιατί έχει όλη την ύποστήριξη του βασιλέως, ό όποιος δέν άρνίει εύκαίρια χωρίς να του δείξη την προτίμησή του κ' ό όποιος έσάς, σάς άπευθάνεται, ύψηλότατε.

— Λένε μάλιστα, ξαναείπε ό ντ' Ρονσερόλ, πως ό πατέρας σας φροντίζει να τον παντρώη με την κόρη του αυτοκράτορος της Γερμανίας.

— Καί θέλει να του δώση τεράστια παύσια, λιγοστεύοντας έτσι την κληρονομιά σας...

— Άν ό βασιλεύς χύσει μερικά χρόνια, ύψηλότατε, τό βασιλείο σας θα περιορισθί στο μού...

— 'Ο μικρότερός σας αδελφός θα σάς συντόμηι με τη δύναμή του...

— Υπαμονή ! Υπαμονή ! μουμούρισε ό Έρρίκος Π. 'Ο βασιλεύς δέν είνε αλόνιος. Θάρθη μιά μέρα πού θα είμαι κύριος εγώ !... Τότε θα κανονίσω τους λογαρια-

σμούς μου με τον έδελφο μου...

— 'Ο Θεός να δώση νάρθη ή μέρα αυτή γρήγορα πούν ό πατέρας σας σάς άπογυμνώσει έντελώς... Άλλοίως θα είνε πολύ άσγνά πτε... παρατήρησε ό ντ' Αλμπόν με προσποιητή συμπόνοια.

Τότε ό Ρονσερόλ, πύ τολμήσε, είτε με τη σκληρή φωνή του, κροφώνοντας τά γεμάτα φλόγα μάτια του στα μάτια του διαδόχου με τό φευγαλέο βλέμμα :

— Θα μπορούσε κανείς να βοηθήση τον Θεό...

Τά λόγια αυτά ήταν καταχθόνια. Άλλοούστα, ό Ρονσερόλ έπρότεινε στον διάδοχο Έρρίκο να δαναώσει την δολοφονία του πατέρα του...

Ο Έρρίκος έσφιξε τίς γροθίες του. Μά δέν είχε τόσο έγκληματική ψυχή ώστε να γίνη πατροκτόνος. Γύρισε άλλω τό κεφάλι του καί δέν άπάντησε.

Οι δύο αλλικοί του κυττάχτηκαν τότε, χαμογελώντας σατανικά. Ήχαν άφήσει να πέση ένας δηλητηριασμένος σπάρος σέ έδαφος προσταμασμένο άπ' αίσιος κ' ήταν βέβαιοι ότι θα έπαινε.

Ο Έρρίκος θύριξε από την δύσκολη θέση, στην όποια βρισκόταν, γιατί, έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, μπήκε μέσα ένα κανονόγιο πρόσωπο. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν κομμιά τριανταριά χρόνων, με κομμιά και σφιασμένο, με όραίο πρόσωπο, πούλ κομψός, ντυμένος με μεγάλη έξέλιξη. Ήταν ό ντ' Βιλ, ή καλύτερα ό Ζάν ντ' Βιλ, άρχων του Σάν Νερφ καί του Σάιν - Ρενύ, βαρόνος του Φοντέτ, ίσπότης του βασιλικού τάγματος, άρχηγός φοβερός καί τρομερός μιάς σπειρας μπρόβων πού ένεργούσε για λογαριασμό του διαδόχου, καί σύζυγος άνεπώκωτος της εύνοούμενης του άφέντης του κ. Νικολ ντ' Σαβινύ.

Βλέποντάς τον να έμφανίζεται, ό Έρρίκος έξασσε άμέσως τους δύο άλλους αλλικούς του καί τίς καταχθόνιες προτάσεις τους καί τού φώναξε με Σοφορίτητα, ή όποια ήταν έντελώς άντίθετη προς τη συνήθισμένη του νοχέλια :

— Τι νέα, λοιπόν, μού φέρνεις, ντ' Βιλ ;

— Υψηλότατε, άπάντησε ό ντ' Βιλ, ή πληροφορία μου είνε λίγες, μ' άπάντως έχω να σάς πύ κάτι... Η ώραία νέα πού μού άναθέσατε να σάς βρώ λέγεται ή μάλλον την λένε Πριμερόζα...

— Πριμερόζα ! φώναξε ό Έρρίκος γοητευμένος. Θεέ μου ! Τι όραίο όνομα ! Όνομα άνομιότατο καί μαγεμένο... Πριμερόζα !... Άλλο ! Την λένε αλλιώς Πριμερόζα, ύψηλότατε... Φαίνεται όμως πως τό όνομά της αυτό δέν είνε πραγματικό. Την λένε έτσι για την όμορφιά της...

— Έτσι μού φαίνεται καί μένα, έκανε ό Έρρίκος. Αυτή ή νέα είνε σίγουρα από καλή οικογένεια... Τό παρόστιμα καί τό παρουσιαστικό του άξιολάτρευτο αυτό παιδιό είνε πύ περήφανα καί πύ εύγενικά από βασιλίσσες...

— Τό πραγματικό της όνομα, έξακολούθησε ό ντ' Βιλ, δέν κατάφωσσα να τό μάθω. Μά κάμετε ύπομονή, ύψηλότατε... Θα τό μάθω πούλ γρήγορα. Άν θέλετε άλλες πληροφορίες, μάθετε ότι κατοικεί στην όδον Άγίου Μαρτίνου, σ' ένα γονισμένο σπίτι άπέναντι άκριβός στο πανδοχείο της «Μονοφθαλμής Κίσσας». Τό σπίτι αυτό άρνίει σέ κάποια γρηά κυρία Άγκαντόν, πού την έπιβλέπει σάν αληθινός δούκος... 'Ο,τι κ' άν έκανα για να την πληρώσω, φάνηκε άδυσώπητη. Φαίνεται πως θέλει να την πληρώσουμε άκριβά, πούλ άκριβά...

— Όσο κ' άν την πληρώσουμε, δέν έχει καμιά σημασία, φτάνει να μās βοηθήση... Έν τούτην περίπτωση, δώστε μου διαταγές, ύψηλότατε...

Άμέσως ό διάδοχος του θρόνου πήρε ιδιαιτέρως τον ντ' Βιλ καί μιά σύντομη, μ' άρετά μυστηριώδης, συναμμία έπηκολούθησε μεταξύ τους, ένό ό ντ' Αλμπόν καί ό Ρονσερόλ είχαν γίνει κατάχλωμοι από πείσμα καί ζήλεια. Έπειτα ό ντ' Βιλ, έφοδιασμένος με τίς οδηγίες του κυρίου του, άποσύρθηκε.

Άς τον παρακολουθήσουμε.

Στην όδον Άγίου Άντωνίου τον περίμεναν δύο άνδρες ντυμένοι με γερά κοστούμια από καλό ύφασμα, πούλ καθαρά, με ψηλές μπότες κ' όπλισμένοι με μα-

Ο Φραγκίσκος Α'.

κρι σπαθί καί μ' έγχυρίδια, πού τους έβλεπαν τρομερούς. Τό έλάγερμα τους τό μάντεψε κανείς άπ' την πρώτη ματιά πού θα τους έφανε : Ήσαν μισθοί, μάφρος σάν τυφλόπότηδες, στεγνός καί λιγρός, όμοιάσαν Κεντενάς καί ήταν άπ' τη Προβηγκία. 'Ο άλλος, τεραστιαύ διαστάσεων, κοίλαράς, σωματόδης, ήταν άπ' την Βουργουνδία καί όνομάσαν Μπουκασέν.

Μάς είδαν τον ντ' Βιλ να φθάνη, στάθηκαν σέ προσοχή, σάν τρεπότες μπροστά στον άνώτερό τους. Κι' έκείνος έπρόσταξε με σκληρή σύντομη, άπειθνόμενος προς τον Κεντενάς :

— Έλάτε μαζί μου, Κεντενάς. Θα σού πύ περ τίνας πρόκειται κ' έπειτα σ' τα έξηγείς στον Μπουκασέν, πού είνε θεόκομος.

Καί έξαίνσαν διευθύνόμενοι προς την Πύλη Μποντέ. 'Ο Κεντενάς έβάδιζε στά πλευρά του ντ' Βιλ, ό όποιος του μίλουσε με σιγανή φωνή, ένό ό Μπουκασέν τέντωνε τον λαιμό του για ν' άκούση καμιά λέξη.

III

Ο ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΤΗΣ ΛΩΡΡΑΙΝΗΣ

Άς μεταφερθούμε τώρα στην άλλη άκρη του Παρισιού, στη μετωπιστή καί πολυτελή κατοικία, πού οι πανόγυροι αββάδες του Κλυό είχαν στήσει εκείνη την έποχή καί στην όποια έδωσαν τό όνομα Πανεπιστήμιο. Άς πούμε σ' ένα άπέρατο δομάτιο έπιλωμένο με πολυθή πολιτεία, γεμάτο πολιτεια έπιτά, τάτητες άνεξέμητου έπας, άντικείμενα τέχνης κ' άλλα πολιτεια πράγματα.

Μπροστά σ' ένα τραπέζι γεμάτο χαρτιά καθότανε ένας άνδρας με σαραντατάξι παρουσιαστικό : Ήταν σαραντατένη χρόνων περίπου, με βλέμμα λεπτό καί παρονασιατικό, φρονιγονομία σκεπλιστού καί φρεσινές πολυτέλες ζωστήρι, από μετάξι καί βελούδο, με έξαιρετική χάρη καί κομψότητα. Είχε μπότες με χρυσά σπινούνια καί σπαθί με λαθή άδωμαντοκόλλητη χρεμόταν στο πλευρό του. Ήταν ό καρδινάλιος της Λωρραίνης, τού πριγκιπισπού αών του Γκζ. Άπ' την άλλη μεριά του τραπέζιό καθόντουσαν δύο μοναχοί : 'Ο αδελφός Τιμπώ κ' ό αδελφός Λουμπέν.

Τεντώνοντας τό κορμί του στην πολυθρόνα τον ό καρδινάλιος έλεγε : — Πριμερόζα ! είπατε, αδελφέ Λουμπέν, ότι ή νέα αυτή όνομάζεται Πριμερόζα ; Αιτό είνε όνομα λουλουδιού, μ' άχι καί γυναικείο όνομα.

— Κι' όμως αυτό είνε τό όνομα της εύγενούς δεσποινίδος, είτε κληράριζα ό αδελφός Λουμπέν, σάν να έδωκαλογοιέτο για κάποιο λάθος δικό του.

Πύ τολμήσε, ό αδελφός Τιμπώ έπρόσθεσε : — Άν τό όνομα αυτό δέν άρέσει στην πανερότητά σας, θα δώσουμε στην εύγενή δεσποινίδα να καταλάβι ότι πρέπει να τ' αλλάξει.

Ο καρδινάλιος ήρωσε τους ώμους του κ' έμεινε σκεπτικός μιά στιγμή. Έννοί οι δύο μοναχοί περίμεναν ύπομονητικά τί θα βγή άπ' τό στόμα του, έκείνος συλλογιζόταν :

— 'Ο όνομα είνε όραίο... Η κοπέλλα πύ όραία άκόμη... 'Ο άποκτήσει σ' αυτή την πύ άξιολάτρευτη φίλη πού θα μπορούσα να όνειρευθώ. Γιατί την θέλω καί θα την κάνω δική μου με κάθε δύσια... Τό μυστήριο πού την περιβάλλει, έλα τό έλκδοια πού συναντώ στον δρόμο μου δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά να ζωντανεύουν άκόμα περισσότερο την έπιθυμία μου... 'Ο Θεός άς με σωγγορέσει αλλά είμαι στ' αλήθεια έρωτευμένος... 'Ο,τι κ' άν είνε, βάθος ή κοπέλα, νοιώθω ότι δέν θα έχω ποτέ ήσυχία όσο ή κοπέλλα αυτή δέν είνε δική μου. Πρέπει λοιπόν να την άποκτήσω !

Κι' άναστενάζοντας με παράπονο έπρόσθεσε από μέσα του :

— Αυτό θα με γίνει κ' όλας άν ό βασιλεύς της Γαλλίας όνομάζονταν Έρρίκος Π καί όμ Φραγκίσκος Ι... 'Ο Έρρίκος Π θα ήταν πειθνίο όργανο στα χέρια του αδελφού μου καί τά δικά μου... Με τον Έρρίκο Π θα κυβερνούσαμε έμεις πραγματικά τη Γαλλία... Με τον Φραγκίσκο Ι έμεις διατελούμε σέ δυσμένεια κ' ό αδελφός μου Κλαύδιος δούξ του Γκζ έχει έξορσθη. Δέν χρειάζονται λοιπόν σκάνδαλα πού θα έκαναν άκόμα μεγαλύτερη την δυσμείνεια του βασιλέως εναντίον μας... 'Ο, άν ό βασιλεύς μας όνομάζονταν Έρρίκος Π...

Οι δύο μοναχοί περίμεναν έν τώ μεταξύ να τους μύληση. Είχαν άρχσει μάλιστα ν' άνηγογούν για την παρατεινόμενη σιωπή του.

Έξαφνα ό καρδινάλιος τους ξαναθυμήθηκε. Άναιξε ένα συτάρι άπ' τό όπιο εύγλασε δύο βαλάντια, τό ένα πύ φουσκωμένο άπ' τ' άλλο.

Μόλις τά είδαν, τά μάτια των μοναχών πέσαν σπάζες ικανές να πυροπολήσουν τό μέγαρο, στό όπιο βρισκόντουσαν καί τά πλατιά στόματά τους άνοιξαν ως τ' αυτά σ' ένα άπέρατο χαμόγελο.

— Άκούστε με προσετικά, αδελφοί μου, άχτισε να λέη ό καρδινάλιος με φωνή ύποκριτική. Δέν πρόκειται έδώ για καμιά έρωτική τρέλλα, ύπως θα μπορούσατε να ύποθέσετε. Όχι, σεβάσμιμοι αδελφοί μου : Η άποστολή πού άνάλάβατε είνε ήρσιτης σημασίας. Η κόρη, την όποια έπιτρέπει θεοερινά έξαιρετικά ύποπτος ότι συνωμοτεί κατὰ

της ασφαλείας του κράτους. Άπό τον ζήλο σας λοιπόν καί την εύαγρήνησή σας έξαστάται ή σωτηρία του κράτους καί ίσως ή ζωή του πολυαγαπού μας βασιλέως Φραγκίσκου.

Οι δύο μοναχοί, άλληλοκατάχτησαν με ύφος ξαφνιασμένο. Όύτε μιά στιγμή δέν άμφέβηκαν για την αλήθεια των λόγων του καρδινάλιου. Άνορθώθηκαν λοιπόν σάν άνθρωποι πού έχουν συνείδηση της άποστολής τους.

Ο καρδινάλιος πού τους κυττάζε προσετικά κατάλαβε πως είχαν πεισθί.Καί, συγκρατώντας ένα περιπατικό χαμόγελό του, έπρόσθεσε :

— Θα άναγκασίσετε από κεί πού ήσαστε καί θα συνεχίσετε την έπαγρήνησή σας με περισσότερη ατί ποτέ προσοχή, συμφορούμενοι με τίς οδηγίες πού θα σάς δώσω. Πάρτε αυτά τά δύο βαλάντια ! Τό πύ μικρό είνε για σάς... τό πύ μεγάλο για τη σπιτονοικοκυρά αυτής της νεάς... την κυρά... Πώς την είπατε ;

— Άγκαντόν, πανερότατε ! άπάντησαν συγχρόνως οι δύο μοναχοί.

— Όραία, κυρά Άγκαντόν ! Αυτή λοιπόν ή κυρία, πού δείχτηκε ως τώρα άδιάφορη, πρέπει να ήμερήνη κάπως... Πρέπει με κάθε δύσια ! Άκούτε, αδελφοί μου ;

— Μείνατε ήσυχος, πανερότατε. Θα γίνη αυτό πού λέτε.

— Πάρτε λοιπόν ! έπρόσθεσε ό καρδινάλιος, άπλύνοντάς τους τά δύο βαλάντια.

Οι δύο μοναχοί βούτηξαν τά πορτοφόλια μ' έπιδεξιότητα, πού θα την ζήλευε κ' ό έπιτηδεότερος λοποδότης, πούμα πού έκανε τον καρδινάλιο να χαμογέλαση πάλι.

Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας οι δύο μοναχοί, έφοδιασμένοι με τίς οδηγίες του καρδινάλιου, διευθύνόντουσαν με βιαστικά βήματα προς την γέφυρα του Σάιν - Μισέλ. Φαίνόντουσαν κ' οι δύο βυθισμένοι σέ σκέψη. Έξαφνα ό αδελφός Λουμπέν φώναξε :

Σκέπτομα, άγαθή μου αδελφέ, ότι αυτή ή καταρσιμένη κυρά Άγκαντόν θ' άνηθή καί πάλι να μās άκούση. 'Ο άνηθή μάλιστα κ' αυτό τό βαλάντιο πού είνε τόσο σεβάσιο...

— Αυτό άκριβός σκεπτόμουν κ' εγώ, άγαθή μου αδελφέ, άπάντησε ό αδελφός Τιμπώ.

— 'Ο άναγκασθήμε έτσι να έπιστρέψουμε στον πανερότατο τό βαλάντιο καί να όμολογήσουμε ότι άποτύχησε στη μεγάλη άποστολή πού μās έμπιστεύθηκε. Είμαστε άτιμασμένοι, αδελφέ Τιμπώ !

— Άλλοιμονο ! Ναί, αδελφέ Λουμπέν, 'Ο άναγκασθήμε να πάμε να κρύψουμε τη ντροπή μας στο μοναστήρι...

— Όπου θα τρώμε ξερό ψωμί καί θα πινουμε σκέτο νερό...

Κι' άναστενάζαν κ' οι δύο. Προχώρησαν λίγο σιωπηλοί, άναστενάζοντας πάντοτε καί κυττάζοντας ό ένας τον άλλον με την άκρη του ματιού. Έπειτα από μερικά βήματα, ό αδελφός Λουμπέν δέκονε πάλι τη σιωπή καί είτε :

— Όχι μόνο έμεις άτιμαζόμαστε, αλλά κ' ή εκκλησία μαζί μας !

— Έχεις δίκιο, αδελφέ Λουμπέν, κ' εγώ πού δέν τό συλλογίσθηκα !...

Αδελφέ Τιμπώ, είτε άποφασιστικά ό αδελφός Λουμπέν, δέν μπορούμε ν' άφήσουμε την εκκλησία ν' άτιμασθί στα πρόσωπά μας !

Ναί, δέν μπορούμε, αδελφέ Λουμπέν, παραδέχθηκε ό αδελφός Τιμπώ.

Καί ό Λουμπέν έξαστολήθηκε :

— Άν αυτή ή κυρά Άγκαντόν, πού ό ουρανός να την έλξη, θέλω να πύ να της καταδοχθή ή καλύτερα άόνηθή τό βαλάντιο πού πανερότατα... καί θα τό άσπρήθ βέβαια...

— Ναι, είπατε : τον δέκουμε ό Τιμπώ.

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Είνε άδιάφορη αυτή ή λαμπή — θέλω να πύ η σιγαμένη — γυναίκα. Στην περίπτωση αυτή δέν έχουμε παρά ένα μέσο να βρούμε από την δύσκολη θέση μας : Να πούμε δηλαδή στον πανερότατο ότι ή άξιολάτρευτη αυτή κυρία Άγκαντόν, δέχθηκε να κάνει ό,τι θέλουμε...

Καί τό βαλάντιο, αδελφέ Λουμπέν ; Τό βαλάντιο ;

— Καί τό βαλάντιο, δα πούμε διπλό ψέμμα ! Έξυγας λοιπόν ότι ό σεβάσιμος αυτής 'Ιγνατίος Λογόλας μās έδίδεκε άλλοτε ότι τό ψέμμα έπιτρέπεται για τά συμφέροντα της εκκλησίας ;

— Φόρη ! φώναξε ό αδελφός Τιμπώ. Θα πούμε ψέμμα, αδελφέ Λουμπέν : Διπλό ψέμμα μάλιστα !

— Ναί, αδελφέ Τιμπώ, θα πούμε διπλό ψέμμα ! Έξυγας λοιπόν ότι ό σεβάσιμος αυτής 'Ιγνατίος Λογόλας μās έδίδεκε άλλοτε ότι τό ψέμμα έπιτρέπεται για τά συμφέροντα της εκκλησίας ;

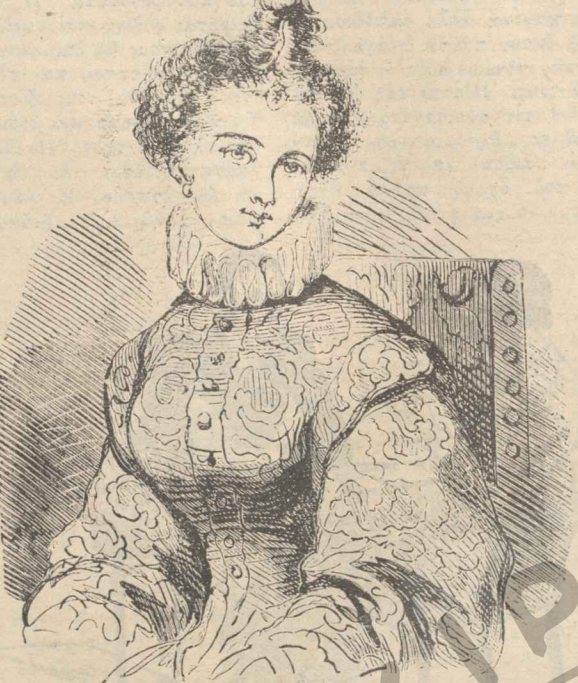
— Έχεις δίκιο ! Τό θυμάμαι πούλ καλά, αδελφέ Λουμπέν...

Είμαστε λοιπόν ή δέν είμαστε έν τάξει με την εκκλησία ;

— Είμαστε ! Είμαστε, αδελφέ Λουμπέν ! φώναξε ό Τιμπώ.

Έχουμε λοιπόν τό δικαίωμα — τί λέω τό δικαίωμα ; — τό καθήκον, τό έπικρατικό καθήκον να πούμε ψέματα για ν' άποφυγούμε μιά άτιμία πού θ' άντανάκωλες στην εκκλησία.

(Άκολουθεί)

Πριμερόζα

Η Μόριον Νταϊνς

Η κ. Σιλβία είναι πασίγνωστη στο Χόλλυγουντ. Διατηρεί ένα από τα περιφημότερα ινστιτούτα καλλονής και ξέρει τα μυστικά της διατηρήσεως της ομορφιάς, όσο λίγες συνάδελφοί της στον κόσμο. Ίδιως φημίζεται για τις συνταγές που δίνει σχετικά με τη διατροφή στην τροφή, συνταγές αλάνθαστες, και για το περίφημο της μασάζ. Η Σιλβία διηγήθηκε σε μια Αμερικανίδα δημοσιογράφο μερικές χαριτωμένες ιστορίες σχετικά με τις πελάτισσές της, με τα καπρίτσια τους, με τις παραξενιές και με τις ιδιοτροπίες τους.

«Μια νύχτα—διηγείται η Σιλβία—έκαστρεψα από το ιατρείο στο σπίτι μου. Είχα περιποιηθεί κομμάτι δεκαπενταριά πελάτισσές μου—δύο περιπουλπούνε κάθε μέρα—και ήμουν κουρασμένη.

Έξαφνα χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο γραμματέας της Άλβις Χούντ. «Σιλβία, μου είπε, η Άλβις σε χρειάζεται άμεσα».

Τού απάντησα ότι δεν μπορούσα να πάω, γιατί ήμουν άφορμαμένη να περάσω τη βραδιά μου με το δυο παιδιά μου. Έχω δυο αγόρια, καθώς ξέρετε. «Θαρθήτε για κατήρι μου, μου ξαναείπε ο συνομιλητής μου, και έπλενε τόσο πολύ, ώστε δεν μπόρεσα στο τέλος να ανηβώ».

Πήρα λοιπόν ένα ταξί και τράβηξα για το σπίτι της Άλβις. Την εποχή εκείνη η Άλβις ήταν ακόμα μία σπουδαία γυναίκα. Δούλευε πάρα πολύ και δεν της έμνε καμιά για γυναίκα. Κέρδιζε τότε πεντακόσια δολάρια την εβδομάδα. Τώρα κερδίζει τρεις χιλιάδες. Όταν έφτασα στο σπίτι της, η Άλβις έπαιζε πιάνο. Περίμενα δέκα λεπτά, μισή ώρα, μια ώρα... Τίποτα. Στο τέλος, μη μπορώντας να κρατηθώ πελά, κάλεσα την Άλβις και της είπα:

— Άκουσε, δις Άλβις, είμαι μια γυναίκα που εργάζεται... Ή πρόει να σάς κάνω ότι θέλετε τώρα, ή αλλιώς γυρίζω στο σπίτι μου! Η Άλβις γέλασε, μου ζήτησε συγγνώμη και κάθισε και της έκανα μασάζ.

Μά την άλλη μέρα δεν μου τηλεφώνησε να ξαναπάω στο σπίτι της. Σκέφτηκα: «Θά είναι φεικωμένη που την σίκωσα χθες το βράδυ από το πιάνο και που δεν περίμενα να τελειώσει».

Πέρασε μια βδομάδα. Έξαφνα, μια νύχτα, άκουσα μια γλυκιά γυναικεία φωνή στο τηλέφωνο: «Σιλβία, θά ήθελα να με δεις, σε παρακαλώ».

— Ποιος είναι; ρώτησα.

— Η Άλβις Χούντ, ήταν η απάντηση.

— Δεν με δρίκατε εμένα του γού στον σας, είπα, και δοκιμάσατε κανέναν άλλον;

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Γι διηγείται η κ. Σιλβία, η Ιατρός καλλωπι-στρία των καλλιτεχνιών τ. ο Χόλλυγουντ).

Ναι, πραγματικά, μου εξομολογήθηκε. Στην αρχή δεν μου άρεσε, δοκίμασα άλλους, μα δεν ήσαν καλοί. Πές μου, θά ξέρεις;

Πήρα πράγματι, και από τότε πηγαίνω στην Άλβις σχεδόν καθημερινώς. Άς ομολογήσω η ίδια τ' αποτελέσματα της κούρας μου. Απέκτησε επιδερμίδα λεία και ολοκάθαρη, μάτια που ακτινοβολούν από ευχαρίστηση και λογαριασμό χορεύτριας. Μα δούλεψα πολύ, δούλεψα γρήγορα, για να το πετύχω αυτό. Κιτάξτε αυτή τη πελάτισσα που φέρω, είναι όμορφη της Άλβις.

Η Σιλβία φροδός πράγματι μια θαυμασία πελάτισσα, χορεύτριας ήλιοτροπίου, κεντημένη με πρόσινα μομφιούνα και με τ' άσπρα του δνδύατός της! πρόσινα και αυτά, στις τοίχες.

Ετσι με την πελάτισσα της φαινόταν σαν μια κοίτα, σαν μια χαριτωμένη γαμπωνέζα κοίτα. Δεν θά την κάνατε παραπάνω από τριάντα χρόνων. Και όμως ο μεγάλος της γιός είχε είκοσιέξι ετών.

— Πώς τα καταφέρνετε και δεν γεράνε; τη ρώτησα.

— Σουτ! σουτ! έκανε. Μη μιλάτε ποτέ σε κανέναν για γεράματα και ποδ πάντων μη μιλάτε στον εαυτό σας. Μη μεταχειρίζεστε ποτέ τη λέξη «χρόνια». Μεταχειρίζεστε μόνο τη λέξη: «Όρες». Όρες, και όχι χρόνια, ξοδεύει η γυναίκα στο σπίτι της, στην δουλειά της, στο στοί-

ντιο. Και η ηλικία της μετρείται σε ώρες και όχι σε χρόνια. Γιατί κάθε πρωί αρχίζει από την αρχή η ζωή... Μη θυμάστε ποτέ τις μέρες των γενεθλίων. Αφήστε τα χρόνια να γλιστρούν, χωρίς να τα λογαριάζετε. Έτσι το πρόσωπό σας θά είναι πάντα λαμπερό και πάντα θα χαμογελάτε. Και θά διατηρήτε τα νεύρα σας πάντοτε—δουλεύετε, δουλεύετε, όσο έχετε καίτοι στον κόσμο που να τον αγαπάτε με όλη τη δύναμή σας. Ν' αγαπάτε, να δουλεύετε, να γελάτε, αυτά είναι τα νεύρα!

— Πέστε μου, ρώτησα τη Σιλβία, τι κοίτη κάνατε στην Γκλόρια Σβάνσον;

— Ναι, άμωσος, θά σάς πω. Η Λόρα Χότ Κρίους—ξέρετε ποιά; η Λόρα, λοιπόν, μου είπε ένα βράδυ: «Σιλβία, πρέπει να πας απόψε να ιδής την Γκλόρια. Είναι πολύ κουρασμένη». Πραγματικά, εκείνο το βράδυ πήγα στο σπίτι της Γκλόριας Σβάνσον, κατά τις έντεκα. Κάθετα ψηλά, στους λόφους του Μπρέντλεϊ. Η Γκλόρια όμως άνοιξε. Με δέχτηκαν στο καλύτερο δωμάτιό της. Ένα δωμάτιο δωμάτιο, ένα γύρο στο όλο ύψος, χαλαρά ντιβάνια και ένα πληθος μαξιλάρια. Έπεσα πάνω σ' ένα ντιβάνι, μα ήμουν τόσο κουρασμένη, ώστε με πήρε ο ύπνος. Έξαφνα στον ύπνο μου άκουσα κά-

ποίον να μου μιλάει. Ξύπνησα άμωσος. Ήταν η Γκλόρια και ήταν η ώρα μία. Η Γκλόρια λοιπόν, είναι μια πολύ περίεργη γυναίκα. Τρομερά ευαίσθητη. Αν της άρξετε, έχει καλώς. Αν όχι, τελειώνει, δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να σας ανεχθώ... Ήταν πολύ κουρασμένη, την εποχή εκείνη. Δούλεψε 14 ώρες την ημέρα, γιατί της έπαιρναν τότε την πρώτη εβδομάδα ταινία της. Είχε τσακιστή καρδιά, και στη δουλειά. Το σενάριο είχε γράψει σύμφωνα με τις οδηγίες της είχαν γίνει η σκηνοθεσίες. Είχε δοκιμάσει ένας πλήθος φορέματα, είχε παζάρει για φωτογραφίες. Ήταν οξυτωμένη από τη δουλειά.

»Την έβαλα στο κρεβάτι και άρχισα να δουλεύω. Σε δέκα λεπτά η Γκλόρια είχε κοιμηθεί, σαν μωρό. Κοιμότανε ελαφρά, σαν το ίδιο της το παιδάκι. Ένα χαριτωμένο κορίτσάκι, που αν το βλέπατε, θά το έρωτεύσαστε. Το κορίτσάκι αυτό μοιάζει τόσο πολύ της μητέρας του, που είναι ν' απομνημονεύσει...

»Σε δυο βδομάδες η Γκλόρια, χωρίς στις περιπτώσεις μου, είχε ανέρθει. Ο ένεργισμός της είχε περάσει. Ήταν θαυμάσια... Η Γκλόρια είναι αληθινή, σαν μια πραγματική, αξιοκρατική, φιλική, φιλανθρωπική, γεμάτη αξιοπρέπεια, αφέλιμη και αξιοπρόσημη...»

***

«Και τώρα, εξομολογήσει η Σιλβία, θά σάς μιλήσω για την Ίνα Κλάιρ, τη γυναίκα του Τζον Τζάμπερτ.

»Όταν την πρωτοεξελέγηκα, έμνε σ' ένα ξενοδοχείο. Τη δοήκα ξεχωριστή στο κρεβάτι της να έχει καμιά έκαστη μαξιλάρια μπρός και πίσω της. Μεγάλα μαξιλάρια, κλαδιστά, κίτρινα, πράσινα, κόκκινα. Τη στιγμή που έφτασα, η Ίνα Κλάιρ κοιμότανε τηλεφωνικά με μια Γαλιόνα φινεγά της, υπαγόρευε στον γραμματέα της, κι έδινε οδηγίες σε δυο υπηρέτριες. Γύρω της ήσαν πεταμένα ρούχα, παπούτσια, κοσμήματα, πετσάκιες...

»Όσο εγώ περίμενα. Περίμενα λίγο ακόμη. Στο τέλος είπα: «Δις Κλάιρ, είμαι μια γυναίκα που εργάζεται. Όλη τη μέρα τσακιστήκα στη δουλειά...»

»Με κούταξε περίεργα, σαν να ήθελε να μου πει: «Μά δεν ξέρετε, λοιπόν, ότι είμαι η μεγάλη ήθοποιος Ίνα Κλάιρ; Ότι όλοι με περιμένουν;»

»Έξαφνα, καθώς με κούταζε, γέλασε... Θεέ μου, πώς γέλασε! Κι' εγώ άρχισα την εργασία μου. Ποτέ δεν πέρασα τόσο εύκολα σε ώρες όσο με την Ίνα. Είναι μια αληθινή θεατρίνα. Γελούσε διαρκώς, μου διηγότανε κομμάτια ιστοριών. Κι' εγώ διαρκώς γελούσα, δούλεψα και γελούσα.

»Σε όλο το διάστημα που την κορούρισα, ο Τζον Τζάμπερτ της έστειλε θαυμάσιες ανθοδέσμες από μενεξέδες και κίτρινα τριαντάφυλλα, ή από γαρδένιες μ' ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στη μέση. Ό! τι μπουκέτα που έστειλε ο Τζάμπερτ!

Η Καρόλ Λομπάρ

στην Ίνα Κλάιρ... Δεν θά το ξεχάσω ποτέ! Ο Τζον είναι ένας θαυμάσιος άνδρας, ένας άφορμας στην Ίνα. Όταν γόρσαν από την Νεβάδα, όπου παντρεύτηκαν, με κάλεσαν για γυναικείο μαζύ του. Στο γεύμα δεν ήταν κανείς άλλος. Ο Τζον και η Ίνα ήσαν συν δυο ευτυχισμένα παιδιά. Φιλόντουσαν, χαϊδεύονταν, τραγουδούσαν. Τους καλούσαν και συλλογίζαν: «Τό ξενάει αυτό το έτος ευτυχισμένο». Και ως την ώρα, το έλαστον, δεν βγήκα γελούσμενη.

»Από τα χρόνια που πέρασε και η Άννα Χάρντγου. Είναι, που φαίνεται, η γλυκύτερη και πιο αξιοπρόσημη γυναίκα του κινηματογράφου. Περισσότερο νοικοκυρά, γυναίκα του σπιτιού, παρά θεατρίνα. Τελειώνει για τον άντρα της και για το παιδάκι της. Της άρξετε τρομερά να περιποιείται η ίδια τον κήπο της. Τα χρόνια της δεν μένουν άνεργα ούτε στιγμή. Από όμορφη δεν την έμποδίζει να είναι μια από τις πιο αληθινές θεατρίνες που είδα στη ζωή μου.

»Η Καρόλ Λομπάρ, πάλι, είναι έντελως διακριτική. Της έκανα και εκείνης κοίτα και ήμουν την ωφέλιμη τόσο πολύ, ώστε η Μάριον Κλάιρ της συνάντησε μια μέρα στο δρόμο και δεν της μιλήσε! Καί ξέρετε γιατί; Η Καρόλ είχε αλλάξει τόσο πολύ, ώστε η Μάριον δεν την είχε αναγνωρίσει!

»Θέλετε τώρα να σάς μιλήσω και για τη Μόριον; Την επεξελέγηκα στο μεγάλο σπίτι που είχε στην Σάντα Μόνικα. Σωστό κάστρο. Η κρεββατοκάμαράς είχαν κρεβάτια τόσο ήφια, ώστε την ώρα που πήγα να κοιμηθώ, της είπα: «Μις Μόριον, θέλω μια σάλα...»

»Η Μόριον έδωκε τα γέλια. Με πήρε και ηγνώρισε τις ντουζιέρες από τις κρεββατοκάμαρές της, ζήτησαν ένα κρεβάτι χαμηλό. Δεν βρήκαμε όμως ούτε ένα. Στο τέλος αναγκάστηκα να σκαρφαλώσω σ' ένα από τα ψηλά κρεβάτια, μα μου φαινόταν τόσο περιεργό, ώστε δεν μπόρεσα να κοιμηθώ».

***

—Μιλήστε μου, Σιλβία, της είπα, και για κανέναν άλλο αστέρα. Μιλάτε τόσο νόστιμα, τόσο χαριτωμένα, ώστε είναι απόλαυση να σάς άκουη κανείς.

»Η Σιλβία με κούταζε σοβαρά. Θά σάς μιλήσω, μου είπε, για μια γυναίκα που για χάρη της θάπανα και στη φωτιά.

—Ποιά είναι αυτή; ρώτησα με περιέργεια.

—Η Νόρμα Σίμπερ. Είναι η πιο αληθινή, η πιο αξιοπρόσημη γυναίκα του Χόλλυγουντ και έχει την πιο γλυκή καρδιά.

»Μια μέρα ήμουν έξαφνα σ' ένα στενοχωρημένο και της άνοιξα την καρδιά μου. Κανένας άλλος δεν θά με βοηθούσε εκείνη τη στιγμή, όπως με βοηθήσει η Νόρμα. Δεν θά σάς πω τι έκανε για μένα. Δεν θά της άρξετε αυτό. Το μόνο που μπορώ να σάς πω είναι ότι για τη Νόρμα θά θυσιαζόμουν...»

Και η Σιλβία τελείωσε τη συνομιλία μας με τα λόγια αυτά:

— Όσοι πλούτος και όση ομορφιά και αν έπαιρναν στο Χόλλυγουντ, οι άνθρωποι είναι οι ίδιοι. Η γυναίκες θέλουν να μένουν νέες για ν' αγαπιούνται. Οι άνδρες θέλουν να έχουν δόξα και ομορφιά για να τους αγαπούν η γυναίκες. Όλοι, άνδρες και γυναίκες, είναι μεγάλα παιδιά που διψούν γ' αγάπη και ευτυχία. Ακριβώς όπως κι' εγώ, όπως όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Το παιδί κυβερνάει τη μάνα, ή οποιον κυβερνάει το σέξυνο, ή οποιος κυβερνάει το σπίτι. Αυτό είναι η οικογένεια.

— Ό σοφός ρωτάει τον εαυτό του, ο πορρός τους άλλους.

— Ό σοφός ρωτάει τον εαυτό του, ο πορρός τους άλλους.

— Ό σοφός ρωτάει τον εαυτό του, ο πορρός τους άλλους.

— Ό σοφός ρωτάει τον εαυτό του, ο πορρός τους άλλους.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

(Του Βέρντι, του Ροσσίνι, του Μασσενέ, του Σούμπερτ,

Όταν ο μεγάλος Ιταλός συνθέτης Βέρντι θριάσταν στον καλοφύλακα της δόξας του απολαύστηκε καθημερινώς από διαφόρους θαυμαστά και θαυμαστές του, που πάντων από τις τελευταίες, που ζήτησαν να τους γράψουν στα λευκά του δυο λόγια, ή και την υπαγόρευσε του άλλου. Έγινε έτσι ότι ο Βέρντι τις περισσότερες φορές άρνηταν.

Κάποια μέρα όμως μια φορά και κομψή κυρία κατόρθωσε με γλίτες δυο παρακλήσεις να τον καταπείσει να της γράψει λίγα λόγια στο λευκό της. Και ή μερικές μουσικοσυνθέτες, που ήταν και πολύ πνευματώδεις, έγραψαν μεσα στο κομψό λευκό της κομψή κυρία την ακόλουθη φράση:

«Όπως τα καλοαναθεωρημένα κορίτσια δεν πρέπει να σκαλίζουν τη μητέρα με τα δάχτυλά τους και να λένε άνοητες, έτσι και ή κοίταξτε και έτοιμες κυρίες δεν πρέπει να ζήτησαν από τον άνδρα να κάνουν συλλογή ερωτικών επιστολών».

***

Ο Ροσσίνι, και ο Μασσενέ έρχοντο πολύ για την εορταστική των τρώγων τους και των εκφράσεών τους. Πολλές φορές που θρήνησαν στην ανάγκη να εκπέσουν γνώμη για κάτι άσχημο, το έκαναν με ελαφροειδή λεπτότητα.

Μια μέρα ρώτησαν τον Ροσσίνι πως του φαίνονταν ή μουσική του Βάγκεν, την οποία, καθώς γίνετο, ο Ιταλός συνθέτης αντιπαρόχε. Κι' εκείνος αποκρίθηκε:

— Είς να εκφράσω γνώμη, σωστή και δικαία, πρέπει να την ακούσω πολλές φορές... Είναι όμως αποφασισμένος να ή την ακούσω ούτε μια φορά.

***

Ο Φραντς Σούμπερτ είχε μεγάλη αδυναμία για το όμορφο γυναικείο όμορφο να έχη και μεγάλες επιτυχίες στους έρωτάς του.

Κάποτε είχε ερωτευθεί με μια μικρή, ξανθούλα και ένα βράδυ σεργιλαφύσσετο έρχετο μαζί της να κάνει έναν ρομαντικό περπάτο.

Σ' ένα σημείο του δρόμου όμως συνάντησαν κάποιον νέο τον οποίο ή συντροφική του Σούμπερτ έχαιρέθηκε με εξαιρετική οικειότητα και του μίλησε αλίστα στον έρωτα.

Αυτό έσπευσε να πει τον Σούμπερτ, ή ήταν απεπαρκούνθησαν από τον νέο, της έκανε παρατηρήσεις.

— Δεν έπρεπε, της είπα, να του μιλήσει με τόσο οικειότητα.

— Γιατί; τον ρώτησε εκείνη. Δεν είναι καίρια κακή.

— Μοι' κάποτε όμως έδωκε καλή.

— Κι' έπειτα; έπειτα, του απάντησε ή κορούλα, μου έδωκε πολλές φορές καλή με την υπαχέτα σας στο σχολείο. Όπως έπειτα, μου έδωκε να πονέσω τότε, έτσι τώρα κι' εγώ κάνω να πονέσει σεις.

Η ξανθούλα ήτανε αληθινή του.

Ένας σύγχρονος του Μασσενέ μουσικοσυνθέτης, που είχε για τον εαυτό του πια πολύ μεγάλη ιδέα, κατηγορούσε νυχτομέρα τον συνθέτη της «Μαρίον».

Έκείνος αντέδρασε, σάκις γινότανε κουβέντα για τον μορθηρό και κακολόγο συνθέτη του, τον επανέλασε.

Μια μέρα κάποιος από τους μαθητές του είπε στον Μασσενέ:

—Μά, διδασκαλέ, έχετε σάς βρίζει έλας; και σάς προσποικώς και τα έργα σας. Έτσι γιατί τον επανέλασε διαρκώς;

— Έννοια σου, φίλε μου, αποκρίθηκε με την λεπτή του ειρωνία ή μέγα μουσικοσυνθέτης. Κανείς από τους δυο μας δεν πιστεύει εμένα που λέει για τον άλλον.

***

Ένας άλλος πάλι άρχισε μουσικός έπηρς κάποτε στον Μασσενέ να του υποβάλει την πρώτη συνθεσί του και να του ζήτηση τη γνώμη του.

— Ξέρετε, διδασκαλέ, του είπα, ο Μολιέρους τα έργα του τα διαίταζε σε μια γούτα του υπέρτατου, γιατί είχε τη γνώμη πως ή σκηνή των έρωτων στους γέροντες σφαλώς θ' άρσεν και σ' όλους τους άλλους... Γι' αυτό κι' εγώ απέφισα να σάς πείσω τις συνθεσεις μου, επειδή πιστεύω ότι έκεινο που άρσεν σε σάς θά επιδοκιμασθή και από όλους τους άλλους.

Τότε ο Μασσενέ άποκρίθηκε με την συνθησπρόσημη του λέπαιστα.

— Είπατε πολύ ευγενώς, κύριε, αλλά έπειτα από έλασσε Μολιέρους να μου έπεισε να σάς πείσω να μην είμαι ή δική σας υπηρέτρια.

***

Ο κρυφός, κομψός, σπουδαίος συνθέτης και ο πιο παρρησιαστικός ή κομψός Βέρντι, που άρεσε να πει... κάποτε είχε την ιδέα να μιλήσει με το σέξυνο της.

***

Ο Βέρντι πάλι, πορνούσε, αντί ώριμης κορούλας του σέξυνο της έλασσε τους θαυμαστές του. Δεν άργησε όμως ν' άκαταλάβη ότι, παρ' όλη τη μεγάλη κατανάλωση που γινόταν, τα πλούσια μαλλιά του μούσαν να μην έλκωναν ούτε κατ' αμύμητα.

Ό κορούλα, κομψή, σπουδαίος συνθέτης και ο πιο παρρησιαστικός ή κομψός Βέρντι, που άρεσε να πει... κάποτε είχε την ιδέα να μιλήσει με το σέξυνο της.

***

Ο Βέρντι πάλι, πορνούσε, αντί ώριμης κορούλας του σέξυνο της έλασσε τους θαυμαστές του. Δεν άργησε όμως ν' άκαταλάβη ότι, παρ' όλη τη μεγάλη κατανάλωση που γινόταν, τα πλούσια μαλλιά του μούσαν να μην έλκωναν ούτε κατ' αμύμητα.

Ό κορούλα, κομψή, σπουδαίος συνθέτης και ο πιο παρρησιαστικός ή κομψός Βέρντι, που άρεσε να πει... κάποτε είχε την ιδέα να μιλήσει με το σέξυνο της.

***

Ο Βέρντι πάλι, πορνούσε, αντί ώριμης κορούλας του σέξυνο της έλασσε τους θαυμαστές του. Δεν άργησε όμως ν' άκαταλάβη ότι, παρ' όλη τη μεγάλη κατανάλωση που γινόταν, τα πλούσια μαλλιά του μούσαν να μην έλκωναν ούτε κατ' αμύμητα.

Ό κορούλα, κομψή, σπουδαίος συνθέτης και ο πιο παρρησιαστικός ή κομψός Βέρντι, που άρεσε να πει... κάποτε είχε την ιδέα να μιλήσει με το σέξυνο της.

***

Ο Βέρντι πάλι, πορνούσε, αντί ώριμης κορούλας του σέξυνο της έλασσε τους θαυμαστές του. Δεν άργησε όμως ν' άκαταλάβη ότι, παρ' όλη τη μεγάλη κατανάλωση που γινόταν, τα πλούσια μαλλιά του μούσαν να μην έλκωναν ούτε κατ' αμύμητα.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ ΖΑΜΠΕΤΤΑΣ

ΖΑΜΠΕΤΤΑ, εφώναν-
ξεν δ κ. Καλαντριγιέ
θυμωμένος στην ύπη-
ρασία του. Έξήγη-
σε μου, σε παρακαλώ,
την κουταμάρα που
έκανες. Γιατί πήρες
να πετάξεις άδικα τα
λεπτά σου;
—'Η Ζαμπέττα εδάγ-
κωσε τη μιά άκρη
της ποδιάς της, εφών-
αζε ένα τσουλούφι που της ξεφύγνε από
τα μαλλιά κι' ύστερα άρχισε να τσαντεύε-
ται πότε στίνα και πότε στίλλο της πόδι.
Τέλος αποφάσισε ν' απαντήσει κι' είπε:
—'Ανοίξε ένα παράθυρο στην τύχη, κύ-
ριε. Μιά ελπίδα κι' αυτή...

Μά δ κ. Καλαντριγιέ ήθελε αναλυτικότε-
ρες εξηγήσεις.
—'Ποιά ελπίδα; ρώτησε.
—'Η Ζαμπέττα έμεινε στην άρχή άφωνη,
μή μπορώντας να συμπυκνώσει σε λόγια έ-
ναν ολόκληρο κόσμο όνειρων και άπαντοχίας.
Αλλά δ κ. Καλαντριγιέ, άμείλιτος, επέ-
μεινε:
—'Προσμένω, Ζαμπέττα, να μου εξηγή-
σης.

—'Για μιά ελπίδα ξή δ άνθρωπος, κύριε!
έξεφώνονσε από το στόμα της η Ζαμπέττα,
με άνακούφιση, που με την κοινοτοπία αυτή
φορού έγγλύωνε από την άνταρσία του κ.
Καλαντριγιέ.

—'Η Ζαμπέττα ήταν μιά γυναίκα άπροσδι-
όριστου ηλικίας. Δέν μπορούσε κανείς να ά-
ποφανθή άσφαλώς αν ήταν νέα γηρασμένη
πρόωρα από την κακοπάθεια της βιοπάλης
ή γεροντοκόρη καλά διατηρημένη. Πέντε
χρόνια τώρα κρατούσε το νοικοκυριό του κ.
Καλαντριγιέ, συνταξιούχου ύπαλληλου, κέ-
νοντας όλες τις δουλειές του σπιτιού. Έ-
δούλευε με την έγκραστειά του έως βροδίου, με
ύπαιστη γαϊδουρινή, με την επιμέλεια μιάς
μέλεισσης, την οικονομία έως μοναχισμού
και με το πείσμα μιάς γκαμήλας. Προσόντα
άνεκτίμητα για μιά ύπαιθρο.

—'Ο κ. Καλαντριγιέ τώρουνε πολύ φουσι-
κό ν' ανακατεύεται στην ιδιαίτερη ζωή της
Ζαμπέττας. Τής άπάντησε λοιπόν ούσατηρά:
—'Ο άνθρωπος δέν ξή για μιά ελπίδα.
Ξή για να κινή το καθήκον του. Δέν ξή
για να τρώη τα λεπτά του σαραλά...

—'Ε πάντα κάτι είχε η ελπίδα, κύριε!
—'Ο κ. Καλαντριγιέ αυτή τη φορά εξέ-
σπασε πείδι.
—'Η ελπίδα, η ελπίδα! Ποιά ελπίδα,
βρε κουρούνα; Έν πρώτοις, τί ελπίδα σού
δίνει ένα λαχείο; Πεταμένα λεπτά. Ποιός έ-
χασε την τύχη για να τη βρή; του λόγου
σου;

—'Δέν ξέρει κανείς, κύριε, καμιά φορά
τσικνίζει δ διάβολος το ποδάρι του...
—'Στά σοβαρά, ελπίζεις, βρε Ζαμπέττα,
πως θα κερδίσης τον πρώτο αριθμό και θα
γίνης εκατομμυριούχα;

—'Γιατί όχι;
—'Α, μά ήταν πείδι άνοήτοση! —'Ο κ. Κα-
λαντριγιέ απ' τη σκαίλα του έκοκκινισε σάν
ντομάτα, έμελάνονσε σά μελιτζάνα, του κό-
πηκε η άνάσα κι' έμεινε ξερός. —'Η Ζαμπέ-
ττα 'δ όλες τις γκρίνιες του δέν ήθελε να
χάσει τον άφεντικό της. Του έλυνε λοιπόν
τη γραβάτα, του έξικοκύνισε το πονκάμι-
σο, του έροίξε μια κανάτα νερό στο κεφάλι,
τον συνέφερε. —'Ο κ. Καλαντριγιέ μολίς συ-
νήλθε, άρχισε το παράπονο:

—'Βλέπεις λοιπόν, Ζαμπέττα, σέ τί χάλι
με φέρνεις με τις κουταμάρες σου;
—'Μά γιατί, κύριε, είμαι κοντή; Και στο
κάτω-κάτω τί χολοσκάτε η άφεντίτισας;
—'Εγώ τό λαχείο τό άγόρασα με τα λεπτά
μου. Κερδίσω δέν κερδίσω, τί θα χάσετε του
λόγου σας;

—'Αν δέν κερδίσης, δέν χάνω τίποτα,
βέβαια... Μά αν κερδίσης, σέ χάνω.
—'Χωρά στο πρόσωπο που θα χάσετε, ά-
φεντικό!

—'Τί λές, Ζαμπέττα; Εφώνανξεν δ κ. Κα-
λαντριγιέ, έξορτώντας πως δύσκολα θάδρασκε
άλλη να του βστάη όλο το νοικοκυριό με
τόσο λίγο μισθό.
—'Δέν πιστεύω πως δ κύριός με συμπα-
ροῦσε τόσο. —'Αν είν' έτσι, βέβαια, αλλάζει
τότε το πρόγραμ...

—'Σέ συμπαθώ φοβερά, Ζαμπέττα. Και
απόδειξις είνε πως και με την ιδέα μόνο
πως θα φύγης, γίνονται έξω φρενών. Πρό-
σεχε, λοιπόν, και μη μου κόβεις το αίμα.
—'Η Ζαμπέττα κατά θέλησε να πη, και δέ
μύρεσε, φαίνεται, να δέση τα λόγια της,
κι' έφτυσε, χωρίς να πη τίποτε, κοκκινίζον-
τας μόνο λίγο.

—'Υστερ' από λίγες μέρες, δ φαρμακοποιός
της συνουκίας εφώνανξε τον κ. Καλαντριγιέ
καθώς περιούσε και με χαρά του άνήγγειλε
πως δ αριθμός του λαχείου ποδχε η Ζαμ-
πέττα έκέρδισε ένα εκατομμύριο φράγκα.
Τό ήξερε γιατί αυτός της τώρη δώσει κι' εί-
χε κρατήσει τον αριθμό. —'Ο κ. Καλαντριγιέ,
σάν τάκουσε, παρ' όλιγο να πάθη άποπλη-
ξας μόνο λίγο.

—'Τι θα πη ξαφνικά; Μιά δουλειά που
θα γίνη, να γίνη γρήγορα. —'Αλλωστε, δέν
θ' αλλάξη η ζωή μας... Ζούμε μαζί τόσα
χρόνια καλά-περίκαλα. Θα ζήσουμε το ίδιο
αντί να είσαι δούλα, θα λέγουνε κηρά κι'
αντί να κοιμάσαι στη σοφίτα θα κοιμάσαι
στο ίδιο δωμάτιο...

—'Και δέν θα παίρνω πείδι μισθό;
—'Μισθό; Τί να τον κάνης πείδι το μισθό;
Ζαμπέττα, άφου θα είσαι γυναίκα μου;
Τά έμασά και τα σά έμα...

—'Όπως θέλει δ κύριός...
—'Ο κύριός! Ποιός κύριός, Ζαμπέττα;
Κύριος λέν τον άραβωνιστικό τους τό κορ-
τίτσι; —'Ιουστίνω να με λές στο έξή...

—'Όπως θέλει δ —'Ιουστίνος μου!...

Την άλλη μέρα έγιναν κιάλας οι γάμοι
του κ. Καλαντριγιέ με τη Ζαμπέττα.
—'Όπως καταλαβαίνετε, δ κ. Καλαντριγιέ
δέν είχε λείει στην Ζαμπέττα για το λαχείο.
Τό άπόγευμα την έπήρε άρκοξέ και βγή-
καν περιπατ. Στο δρόμο της έφερε γλυκά,
λόγα, της έπλεκε όνειρα για τό μέλλον. Σέ
μια στιγμή, σάν να τό θυμήθηκε ξαφνικά
τότε την ερώτησε:

—'Και τό λαχείο, χρυσή μου γυναίκα, τί
γίνεται;
—'Ποιά λαχείο, —'Ιουστίνω μου;...
—'Τό λαχείο, Ζαμπέττα, μου, που άπό-
ρασε και που ήταν άραχιά να ξεπαση το
πάθος του ξεστιά μας...

—'Α! Τό πούλησα.
—'Τί έκανες λέει; ούλειασε δ κ. Κα-
λαντριγιέ και τό αίμα του ήθε όλο σά κέ-
φάλι.

—'Τό πούλησα. Τί να τώκαγα; Είπα με
τό νό μου; άφου τότ κακοφαίνεται, το —'Ι-
ουστίνω μου, άς πάει στο καλό τό λαχείο
και μιά που δ —'Ιουστίνος μου μούδωσε τη
καρδιά του, κέρδισα πείδι τό λαχείο της ζω-
ής μου. Τί χρειαζόταν άλλο; Τό πούλησα,
λοιπόν, κι' έγώ τό λαχείο σέ κάποιον, μισο-
κμής. Κι' ούτε και θα ξαναγοράσω. Για
οκάσιμό τον έχω έγώ τον —'Ιουστίνω μου;

—'Ι... ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
—'Η λύπη των άλλων είνε, συχνά, πα-
ρηγοριά δική μας. Σ ο ρ έ λ
—'Καλύτερα να γεννηθή κανείς χωρίς
μύτη, παρά χωρίς τύχη. Σ ο ρ έ λ
—'Τί είνε η παρορμία;
—'Η άληθινή εύτυχία περνάει γάντι συγ-
κερασμένη και με λίγη λύπη.

Β. Σ ε ρ μ ο υ λ' έ
—'Συχνά χρειάζεται να καταβάλη κανείς
τεράστιες προσπάθειες και κόπους πολλούς
για να ένοήση μιά άπλη άλήθεια.

Α. ρ ο σ φ ο υ κ ω
—'Όποιος γελά πολύ, γρήγορα θα κλάψη.
Π ο ρ έ μ ε
—'Και δ μελαγχολικότερος των άνθρώ-
πων αγαπάει τη ζωή και την καλοπέραση.

Β. Σ ε ρ μ ο υ λ' έ
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

φάνη; Είμαι χήρος, μά έχω καρδιά...
—'Μά εσείς είστε ένας κύριός κι' έχω
μιά δούλα...

—'Τί θα πη δούλα, Ζαμπέττα; —'Όλοι οι
άνθρωποι τό ίδιο είνε.
—'Ούτε είμαι κι' άμορφη...

—'Δέν είσαι άμορφη; —'Και που... σού
τόπε, Ζαμπέττα; Έμένα να ρωτήσεις, αν
είσαι άμορφη. —'Αν δέν ήσουν άμορφη,
πως μ' έξετοέλλανες λοιπόν; Κι' ύστερα τις
αρχικές άμορφές που τις βάνεις; Δέν λο-
γαριάζονται αυτές, Ζαμπέττα, είπα. Θα γί-
νης κυρία Καλαντριγιέ και γρήγορα μάλι-
στα. —'Άφησε τη μπουγάδα να φωνάζουμε
τον παπά και να κάνουμε τό γάμο...

—'Μά έτσι ξαφνικά, κύριε, από τη μιά
στιγμή στην άλλη;
—'Τί θα πη ξαφνικά; Μιά δουλειά που
θα γίνη, να γίνη γρήγορα. —'Αλλωστε, δέν
θ' αλλάξη η ζωή μας... Ζούμε μαζί τόσα
χρόνια καλά-περίκαλα. Θα ζήσουμε το ίδιο
αντί να είσαι δούλα, θα λέγουνε κηρά κι'
αντί να κοιμάσαι στη σοφίτα θα κοιμάσαι
στο ίδιο δωμάτιο...

—'Και δέν θα παίρνω πείδι μισθό;
—'Μισθό; Τί να τον κάνης πείδι το μισθό;
Ζαμπέττα, άφου θα είσαι γυναίκα μου;
Τά έμασά και τα σά έμα...

—'Όπως θέλει δ κύριός...
—'Ο κύριός! Ποιός κύριός, Ζαμπέττα;
Κύριος λέν τον άραβωνιστικό τους τό κορ-
τίτσι; —'Ιουστίνω να με λές στο έξή...

—'Όπως θέλει δ —'Ιουστίνος μου!...

Την άλλη μέρα έγιναν κιάλας οι γάμοι
του κ. Καλαντριγιέ με τη Ζαμπέττα.
—'Όπως καταλαβαίνετε, δ κ. Καλαντριγιέ
δέν είχε λείει στην Ζαμπέττα για το λαχείο.
Τό άπόγευμα την έπήρε άρκοξέ και βγή-
καν περιπατ. Στο δρόμο της έφερε γλυκά,
λόγα, της έπλεκε όνειρα για τό μέλλον. Σέ
μια στιγμή, σάν να τό θυμήθηκε ξαφνικά
τότε την ερώτησε:

—'Και τό λαχείο, χρυσή μου γυναίκα, τί
γίνεται;
—'Ποιά λαχείο, —'Ιουστίνω μου;...
—'Τό λαχείο, Ζαμπέττα, μου, που άπό-
ρασε και που ήταν άραχιά να ξεπαση το
πάθος του ξεστιά μας...

—'Α! Τό πούλησα.
—'Τί έκανες λέει; ούλειασε δ κ. Κα-
λαντριγιέ και τό αίμα του ήθε όλο σά κέ-
φάλι.

—'Τό πούλησα. Τί να τώκαγα; Είπα με
τό νό μου; άφου τότ κακοφαίνεται, το —'Ι-
ουστίνω μου, άς πάει στο καλό τό λαχείο
και μιά που δ —'Ιουστίνος μου μούδωσε τη
καρδιά του, κέρδισα πείδι τό λαχείο της ζω-
ής μου. Τί χρειαζόταν άλλο; Τό πούλησα,
λοιπόν, κι' έγώ τό λαχείο σέ κάποιον, μισο-
κμής. Κι' ούτε και θα ξαναγοράσω. Για
οκάσιμό τον έχω έγώ τον —'Ιουστίνω μου;

—'Ι... ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

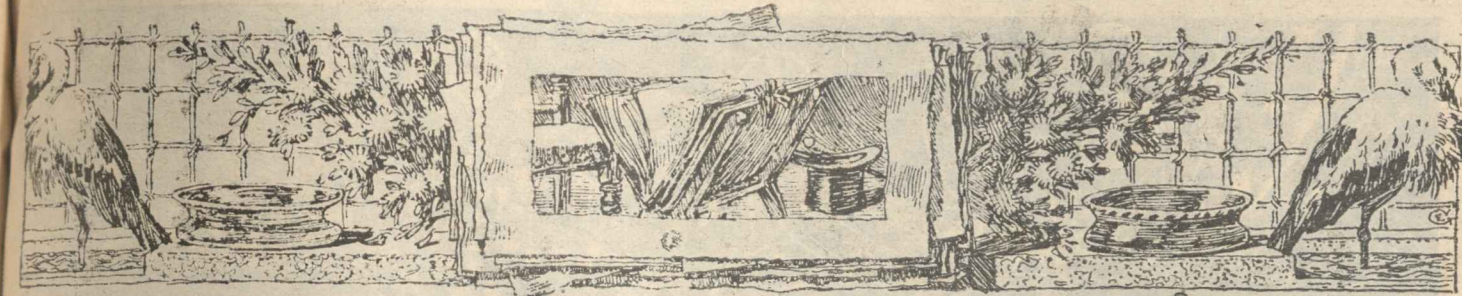
ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
—'Η λύπη των άλλων είνε, συχνά, πα-
ρηγοριά δική μας. Σ ο ρ έ λ
—'Καλύτερα να γεννηθή κανείς χωρίς
μύτη, παρά χωρίς τύχη. Σ ο ρ έ λ
—'Τί είνε η παρορμία;
—'Η άληθινή εύτυχία περνάει γάντι συγ-
κερασμένη και με λίγη λύπη.

Β. Σ ε ρ μ ο υ λ' έ
—'Συχνά χρειάζεται να καταβάλη κανείς
τεράστιες προσπάθειες και κόπους πολλούς
για να ένοήση μιά άπλη άλήθεια.

Α. ρ ο σ φ ο υ κ ω
—'Όποιος γελά πολύ, γρήγορα θα κλάψη.
Π ο ρ έ μ ε
—'Και δ μελαγχολικότερος των άνθρώ-
πων αγαπάει τη ζωή και την καλοπέραση.

Β. Σ ε ρ μ ο υ λ' έ
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

1417

Τά παράδοξα της εποχής μας

Τό πιό περίεργο χωριό του κόσμου

Έπάνω στις χιονισμένες Άλπεις. Πώς είνε ντυμένοι οι κάτοικοι του Λέτσχεν. Ζώα και άν-
θρωποι. Όπου δέν υπάρχει χρήμα. Πώς γίνονται ή συναλλαγές και ή πληρωμές. Μεσαιωνι-
κή ανήθεις στην εποχή μας. Έ παραστασεις των «μυστηρίων» και οι άναχρονισμοί τους.

...μην ποτέ να φανταστή-
σαι στην εποχή μας, την ε-
ποχή του ραδιοφώνου, του ήερο-
πλάνου, του αεροπλάνου, υπάρχει
μια στη καρδιά της Εβρώπης,
στη Βόρεια, ένα χωριό που ή
μια το έχει σταματήσει εδώ κι'
από χρόνια κι' από τότε δέ, ή-
μερωσώς, ούτε όχημα... Έ-
κεί, το χωριό αυτό υπάρχει και
καίεται Λέτσχεν.

Τό Λέτσχεν είνε περικοχισμέ-
νο έως τις μεριές από βουνά
απόφρα, ύψος 3 ως 4 χιλια-
των μέτρων, το οποίο βρίσκον-
ται κοντά π' ένα στο άλλο, το
πο οποίο κρύβει δ Σαμπιέριος,
αφάνει εκεί από τις τέσσες.
Ανάμεσα λοιπόν σ' αυτή τη φα-
κή σκηνότητα με την τόσο μα-
λοποχή και τραχιά όμορφη,
ή σ' άπληστη σχεδόν, άπομονώ-
ση του άλλου κόσμου ένας πληθυ-
νός γιλιόν κατοίκων, άνωστρα-
πικών σ' τέσσες χωριούδια,
το σπουδαιότερο των οποίων είνε
το Κίππελ.

Όλα στο χωριό αυτό είνε παλ-
αία, από τό σπύτι ές τό κε-
φάλι των χωρικών. Σπύτι κά-
ποι μόνον, δέν έλπει κανείς
να ένα κι' αυτό γιατί ή μεταφο-
ρική συγγένεια οικοδομικών έ-
κεί από τις γειτονικές περιέ-
χεται ένα τόσο δύσκολο όχη και
άπ' αμύπη με μεταφερόμεν από
το Σαβίλ!

Όσο κυκλοφορείς σέ κανέ-
να από τους στενοίς, μεντοιχ-
μένους του Λέτσχεν τις Κυ-
ριακές, όταν σ' κάποιος α-
ποστεινός του τηνώνουν σέ χημέ-
ρα βόσκηση ή σέ κανένα γίμνα-
σίο, άπό τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά. Οι
έπες φορού, ένα έδος γεννημέ-
της κορτής απροστά, με ματλά-
τη χωματιά, κίλιντο φηλό και με
αποστειν άντικειμεν τεράστιο γυ-
μνασίο, αμύπη με γοντρά, ρίγες
από τό έλπει, ό,τι σ' άγχο-
νεί άνθρώπους, άλλ' ανθρώπους
της εποχής του 1830, από έκεί-
νους των οποίων τα κοστούμια ά-
νταναίσταν οι περιττές γαλο-
πάρες Γκαβάρη και Ντομιά

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ο ΓΚΟΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ

‘Ο ζητιάνος και τὸ ξεροκόμματο. ‘Ο άχνός τοῦ τσουκαλιού κι’ ὁ κρότος τῶν γροσιῶν. Τὸ βάρος τῆς γῆς! ‘Ο Γκόα κι’ ὁ μπαρμπέρης του. ‘Ο Χαλίφης κι’ ἡ κακοσημαδιά κ.λ.π.

“Ένας ζητιάνος βόηκε μιά μέρα σὸ δρόμο, ἕνα ξεροκόμματο.

—‘Αλχαμτὸν-λίλι (Δόξα νάχη ὁ Θεός!) εἶπε. ‘Αλλά πόσο νοστιμότερο δὲν θάτανε τὸ ξεροκόμματο, ἂν εἶχα καὶ σάλτσα νὰ τὸ βουτήξω!...

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ξόω ἀπὸ κάποιο μαγευτὸν πῆρε στὰ ρουθόνια ἡ μυρουδιά τῶν φαγητῶν, πού μοσχοβολούσανε στίς χύτερες, ἀπάνω στὴ φωτιά. Ζύγωσε λοιπὸν μὲ τρόπο, βάσταξε τὸ ξεροκόμματο πάνω ἀπὸ τὰ τσούκλια, στὸν άχνὸ πὺν ἔβγαυε κι’ ἔτσι τὸ μαλάκωσε καὶ τῶκαυε νὰ πάρη λίγη ἀπ’ τὴν μυρουδιά τῶν φαγητῶν...

‘Ο μάγερας ὅμως τὸν εἶδε κι’ ἔννοωσε, σώνει καὶ καλά νὰ πληρωθῇ...

‘Ο άχνός πηγαίνει σὸ Θεό! δικαιολογήθηκε ὁ δόλιος ὁ ζητιάνος. Δὲν πιστεύω νὰ σ’ ἔκλειρα σὲ τίποτα...

—‘Ο άχνός εἶνε δικός μου! φώναξε ὁ άχρεῖτας ὁ μάγερας. Θά μὸς πληρώσεις δυὸ γρόσια γιὰ τὸν άχνὸ πὺν πῆρε τὸ ψωμί σου.

Στὸ τέλος κατέληξαν νὰ πάνε στὸν κατῆ. Δικαστής, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἦταν ὁ Γκόα, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τοὺς ἀντιδίκους, ξεκοκκίζοντας τὸ κοιμολόι του. “Ἐπειτα, ἔβγαυε ἀπὸ τὴν τσέπη του δυὸ γρόσια, τ’ ἄφησε νὰ πέσουν χάμω καὶ νὰ κουνουνίσουν στὴ πλακόστρωτο, καὶ εἶπε τοῦ μάγερα:

—Μὲ τὸν κρότο πούκαναν τὰ γρόσια, πληρώθηκαν γιὰ τὸν άχνὸ πὺν βόηκε μὲσ’ ἀπ’ τὰ τσουκάλια σου! ‘Αἶντε, τώρα, πήγαυε καλὰ σου...

***

Κάποιος ρώτησε μιά μέρα τὸν Γκόα: —Διάσας ὅλα τὰ κτήνια καὶ κανένας δὲν σὲ φτάνει στὴ σοφία! Μπορεῖς, λοιπὸν, νὰ μὸς πῆς πόσο ζυγίζει ἡ γῆ;...

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ περνοῦσε μιά κηδεία. ‘Ο Γκόα τοῦδειξε τὸν πεθαμένο καὶ τοῦ λέει:

—Νά, καλέ μου ἄνθρωπε, κάποιος πὺν μπορεῖ νὰ σ’ ἀπαντήσῃ! Σὲ λίγο θά τὴν ἔχη ἀποπνέον τον καὶ θά μπορῇ νὰ ξέρῃ τὸ βάρος τῆς! ‘Αν θέλεις, ἄμε ρώτα τον...

***

‘Ο Γκόα εἶχε πάει μιά μέρα σὸ μπουμπέση γιὰ νὰ τοῦ ξουρίσῃ τὸ κεφάλι. ‘Αλλά τὸ ξουράφι δὲν ἔκοβε καλά, καὶ σὲ κάθε ξουραφιά, ὁ μπαρμπέρης δόστου καὶ τὸν πετσόκοβε, καὶ σὲ κάθε κόμψιο, τοῦ κολλοῦσε κι’ ἀπὸνα κομμάτι βαμπάκια... Τὸ μισὸ κεφάλι τοῦ Γκόα γέμισε ἔτσι βαμπάκια!

Σαφινά, ὁ Γκόα σηκώθηκε, ἄφησε τὸν μπαρμπέρη σύζυγο κι’ ἔτοιμάστηκε νὰ φύγῃ...

‘Ο μπαρμπέρης ὅμως ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του καὶ τοῦ φώναξε πὺς δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει...

—‘Ανθρώπε τοῦ Θεοῦ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Γκόα. ‘Εὐὸ μὸςπειρες τὸ μισὸ κεφάλι μου βαμπάκι! ‘Ασε μου τ’ ἄλλο μισό, νὰ τὸ σπείρω στὰς ἡ κριθάσι...

Κι’ ἔφυγε...

‘Εκεῖνο τὸν καιρὸ, ὁ Γκόα εἶχε προσληφθῇ στὴν ἀδλὴ τοῦ χαλίφη. Κανένας, μέσῃ σ’ ὁλόκληρη τὴν Αἴγυπτο, δὲν εἶχε τὴν τέχνη νὰ δηγγεῖται παραμύθια σὰν κι’ αὐτὸν, κι’ ὁ χαλίφης, πὺν υπέφερε ἀπὸ ἀπνία, εἶχε ἀνάγκη νὰ τοῦ λένε παραμύθια, γιὰ νὰ τὸν παίρνῃ ὁ ὕπνος...

Μιά μέρα, ὁ χαλίφης ξεκινούσε, μὲ μεγάλη συνοδεία, γιὰ τὸ κυνήγι. ‘Αλλά ἔτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν, κατὰλαβάν πὺς ἔλειπε ὁ Γκόα.

—Πηγαίνετε νὰ τὸν ξεπνήσετε! ‘Ακόμα θά κοιμάται! διέταξε ὁ χαλίφης.

Κι’ ἀληθινά, ὁ δόστυχος ὁ Γκόα κοιμόταν μακαρίως. Εἶχε ἀργήσει ἀποθερᾶσαι νὰ πληρώσῃ, γιὰτὶ ὁ χαλίφης, ἐκεῖνη τὴ βραδεῖα, εἶχ’ ἐξαίρετικὴ ἀπνία, κι’ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ λῇ παραμύθια ὡς τὰ ξεμερώματα... ‘Ο Γκόα ξύπνησε καὶ γιὰ νὰ μὴν κἀνὴν τὸ χαλίφη νὰ περιμένῃ, ἔξ αἰτίας του, ἔτρεξε μὲ τὰ νυχτικά του, δίχως νὰ προφτάσῃ νὰ πλυθῇ.

Οἱ αὐλικοί, πὺν τὸν εἶδαν νὰ παρουσιάζεσαι σ’ αὐτὰ τὰ χάλια, ξεκαρδιώθηκαν στὰ γέλια! Κι’ ὁ ὑπασπιστής, πὺν στεκόταν δίπλα σὸ χαλίφη, τοῦ εἶπε νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τὸν καμαρώσῃ! Καθὼς ὅμως ὁ χαλίφης ἔκανε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του, ἔπεισε τὸ μεταξωτὸ του τὸ τουρμπάνι, μὲ τὴν ἡμισέληνο...

‘Αλχαμτὸν-λίλι

ΤΟΥ ΕΛΙΑΝ ΦΕΝΜΠΕΡ

‘Ο χαλίφης ταραχτήκε πολὺ. “Έρνε ἔξω φρενὼν! Τὸ πῆρε γιὰ κακὸ σημάδι... Κι’ ἀπάνω σὸ θυμὸ του, ἔδωσε διαταγὴ νὰ κρεμάσουν τὸ δόστυχο τὸ Γκόα... Σύμφωνα, ὅμως, μὲ τὸ μωαμεθανικὸ νόμο, κάθε καπὸν καὶ πρὶν ἀπ’ τὴν ἐκτέλεσί του, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κἀνὴν μία ἐξομότης.

Μπορὸν νὰ σὲ ρωτήσω, χαλίφη μου, τοῦ λέει, σὲ τί σὸφτάρια καὶ θες νὰ μὲ κρεμάσῃς;...

—Γιὰ νὰ σὲ δῶ, πρῶτ-πρῶτ, ἔτσι ἀπάντω κι’ ἔλκεινὸ μπροστά μου, τοῦ ἀπάντησε, ὁ χαλίφης, μὸνπεσε τὸ τουρμπάνι μου κι’ ἔξ αἰτίας σου, ἡ μέρα, πὺν ἄρχισε τόσο σπρᾶξ, δὲν μπορεῖ νὰ μὸς βρῇ σὲ καλῶ...

—‘Αμ’ τότε, τί νὰ πῶ ἔγω; ἀποκρίθηκε ἀτάραχα ὁ Γκόα. Μόλις σ’ ἀντίστροφῃ πρῶτ-πρῶτ, μπροστά μου, καὶ νὰ πὺν μὲ πρᾶμνὴν ἡ κρεμάλα...

‘Ο χαλίφης γέλασε μὲ τ’ ἄστεϊο του καὶ χάρισε σὸ Γκόα τὴν ποιητὴ του...

***

‘Ο Γκόα ἦταν ἀκριτὰ φιλόσοφος, καὶ γιὰ τὴν τὴν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, ὅστι νὰ ξέρῃ ἀκριτὰ καλά πόσο οἱ ἄνθρωποι εἶνε ματαιόδοξοι—καὶ μάλιστα, οἱ ἰσχυροί, πὺν γαποῦν τόσο πολὺ τὴν κοκαλιὰ... Γι’ αὐτὸ κι’ ὁ Γκόα κοκάκευε, ὅσο μποροῦσε πὺν πῶν, τοὺς ἰσχυροὺς μὲ λόγια καὶ μὲ δῶρα κι’ ἔτσι τοὺς εἶχε πάντα μὲ τὸ μένος του, κι’ ἔκανε τίς διάφορες δουλίτσες του...

Μιά μέρα ὁ Γκόα ἔμαθε σὸ παζάρι, πὺς ὁ διοικητῆς θά πάντερε τὴν κόρη του. Διάλεξε, λοιπὸν, μιά παχειὰ χίμη, εἶπε στὴ γυναῖκα του νὰ βάλῃ δλὴ τῆς τὴν τέχνη καὶ νὰ τὴν μαγειρώσῃ, κι’ ὅταν ἡ χίμη μαγευεῖτο, τὴν τὺλιξε καλὰ-καλὰ, πῆδηξε σὸ γαϊδούρι του καὶ μιά καὶ δυὸ τράβηξε νὰ τὴν πῶς πεσκέσι σὸ διοικητῇ...

Στὸ δρόμο, ὅμως ἡ χίμη μοσχομύριζε κι’ ἡ μυρουδιά τοῦ νόστιμου ψητοῦ τοῦσπαξε τὸ ρουθόνια... Στὰ τελευταῖα, ὁ Γκόα δὲν κρεμῆθηκε, ξεδιπλώσε τὴ χίμη, ἔβγαλε τὸ σὺν γιὰ του, ἔκοψε τὸνα πόδι τῆς καὶ τῶφαγε...

‘Όταν ἔφτασε σὸ σπίτι τοῦ διοικητῆς, ὁ ποῦ τοῦκανε πρῶτα ἕνα σωρὸ τεμενέδες, ὁ ἔβγαλε τὴ χίμη, τοῦ τὴν ἔδωσε καὶ τὸν σὺν χάρισε γιὰ τὴν παντοειά τῆς κόρης του... “Ἐξαφνα ὅμως εἶδε τὸ διοικητῇ πὺν στῆσε βομοντοσύνιασε καὶ κατὰλαβε πὺς τοῦ εἶχε κακοφανεῖ...

—Κουτσῇ, φαίνεται, πὺς θάτανε ἡ χίμη σου, Γκόα, τοῦ εἶπε ὁ διοικητῆς, καὶ ἔτρεξε νὰ βάλῃς σὸ ταγὶ καὶ τὸ δεκακίμιο τῆς...

“Οχι, δὲν ἦταν κουτσῇ! ἀποκρίθηκε ἀτάραχα ὁ Γκόα. ‘Αλλά τὴν φωνίσσα ἀπὸ καὶ ποῖο χωριό, πὺν ὅλες ἡ χήνες εἶνε μὲ τὰ πόδια!...

—Τι, κάθεται καὶ μὸς λῆς, Γκόα; παρτήρησε εἰρωνικά ὁ διοικητῆς... “Ἀλήθεια σου λέω! ἔξακολούθησε ἀπὸ πρὸς ὁ Γκόα. ‘Ἐξ ἄλλου, ἂν δὲχ κἀνὸ λῆθος, κῆταξε κι’ ἀπ’ τὸ παρᾶνθό σου, κἀνὸ, σὸ πόδι!...

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΚΑΛΟΓΡΗ ΠΟΥ ΜΟΣΧΟΒΟΛΟΥΣΕ

Κάποτε, σὲ μιά φίλικὴ συναναστροφή ὁ ‘Ερνέστος Ρενάν, ὁ μεγάλος συγγραφεὺς τοῦ ‘Βίου τοῦ ‘Ιησοῦ’, διηγήθηκε τὸ παρακάτω χαρακτηρισμὸ ἀνέκδοτο:

—Ταξίδεψα, ἄρχισε νὰ λῇ, στὴ Συρία, ὅταν ἔπαθα ὅτι σ’ ἕνα μοναστήρι υπήρχε μιά καλόγρη, ἡ ὁποία ἔκανε θαύματα.

‘Ἐξήγησα τότε νὰ τὴν γνωρίσω, γιὰτὶ ἡ ὑπόθεσις τῶν θαυμάτων μ’ ἐνδιέφερε πάντοτε σὸν ὑπέρτατο βαθμὸ.

Μὲ παρουσίασαν λοιπὸν στὴ θεοσεβῇ ἐκείνῃ γυναῖκα ὡς... δαιμονισμένην, βασανιζόμενη ἀπὸ λεγεῶνα πονηρῶν πνευμάτων. Πεπιτὸν, βέβαια, νὰ σὰς πῶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπομῶν τὸ δαιμονισμένο καὶ ὅτι ἡ δουλειὰ αὐτῇ μὲ κοῦρσε ἐπεροβλικά, γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅτι μὲ γελοιοποίησε ἀπέναντι τῶν γνωστῶν μου. ‘Οπωσδήποτε ἡ καλόγρη ἔσπειρε νὰ μὲ ἔξορκισῃ μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον καὶ βέβαια ὁ ἔξορκισμὸς τῆς... ἐπέτυχε ἑκατὸ δὲ ἑκατὸ, χωρὶς πὺν κἀνὸ, πρᾶγμα πὺν ἔκαμε τὴν ἔξορκίστρια νὰ τὸ πάρη ἀσφαλῶς πὺν ἑπάνω τῆς.

Τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι ἡ θαυματουργὸς καλόγρη ἦταν πολὺ νέα καὶ πολὺ ὡμορφῇ καὶ συγχρόνως εἶχε τὸ ὕψος γυναικὸς ἐντελῶς ἁγίας. Δὲν ἔξεω ὡς ποῖο σημεῖο ἔφτανε ἡ ἔξορκιστικὴ τῆς δύναμις, ἐκεῖνο ὅμως πὺν παρητήρησα ὅτι ὅπου κι’ ἂν ἔμπαινε, πλημῆριζε τὴν ἀτμόσφαιρα μ’ ἕνα θαυμάσιο ἄρωμα λιβανωτοῦ, πὺν διεκλίνετο ἀμέσως ὁλόγρᾳ τῆς, χωρὶς νὰ φαίνεται πὺνθεν καὶνὴν θυμιάμα. Τὸ πρᾶγμα καταντόσε πῶς πολὺν νοσηριώδες.

‘Η ἰδιότης αὐτῆς τῆς ἁγίας γυναικὸς μὸς ὑπενθύμισε τὴν ἁγία ‘Ελισάβετ τῆς Οὐγγαρίας καὶ τὰ μυροβόλα νεκρὰ σώματα τῶν ἁγίων παρθένων, πὺν ἀπέπνεαν τὸ ἄγρὸν ἄρωμα τῆς ἀθωότητος...

‘Αλλά σὲ λίγο καιρὸ, δὲν ἔξεω πὺς, καὶ συνεπεία πὺνθεν περσιτατικῶν, τὸ μοναστήρι ἐκείνο κατεδαφίσθη καὶ μέσῃ αὐτοῦς τοῖς τοῖχοις, τὶ ἀνεκάλυψαν φαντάσματα... ‘Ολόκληρο σύστημα ἀγωνιῶν, ὅμοιο μὲ τὰ σύγχρονα κἀλοφᾶτο. Τὸ μυστήριον πῶς τῆς ‘μυροβόλου ἁγίας’ εἶχε διαλευκανθῇ: Τὰ ἄρωματα παρσεκνεύοντο σὸ ὑπόγειο τοῦ μοναστηρίου καὶ διωγέτευοντο ἔτσι στίς αἰθούσες ὅπου παρουσιάζετο ἡ ὁρατὰ θαυματουργός.

‘Η ἀνεκάλυψις αὐτῇ, φίλοι μου, μὲ ἀπῆλπσε...

Καὶ ὁ μέγας ἰδεολόγος ἐπρόσθεσε:

—‘Ἄς μὴ κατεδαφίσουμε, ποτὲ τίποτα. Τὰ ἔρειπια ἀποκαλύπτουν τοὺς... σωτήρας, οἱ ὁποῖοι διοχετεύουν τὸν λιβανωτὸν τῆς ἀπότης...

περιόλι, ἐκεῖ κοντὰ στὴ στέγη... Θά δῆς τίς χήνες μ’ ἕνα πόδι!...

‘Ο διοικητῆς κῆταξε. Καὶ πραγματικά, ἡ χήνες, ὅπως σὺντὰ τὸ συνηθίζον, στεκόντουσαν ἀπάνω σὸ ἕνα πόδι... ‘Ο διοικητῆς ὅμως, πὺν ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα μάθημα τοῦ Γκόα, διάταξε στὴ φρουρὰ νὰ χτυπήσῃ τὰ ταμπούρα! ‘Απ’ τὸν κρότο, ἡ χήνες τράμαξαν καὶ, πανικόβλητες, ἔτρεξαν δῶθε-κείθε, καὶ μὲ τὰ δυὸ τους πόδια...

—Τι λῆς τώρα, Γκόα; ρώτησε ὁ διοικητῆς σὲ τὸν θιαμῆκεντικό...

‘Αλλά μήτε τὴ φορὰ αὐτῇ ὁ Γκόα ἔχασε τὴν ψυχραιμία του:

—Καὶ σὺν φαίνεται παρᾶξενο; τοῦ εἶπε.

“Ἄς ἔπερτε μιά τουρκικὰ καὶ θά ἔλπεις πὺς θάφηνε κι’ ἡ ἄφηνιὰ σου μὲ τὰ τέσσερα! Μ’ αὐτὸ δὲν θά πῇ πὺς ἔχεις τέσσερα πόδια. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τίς χήνες. “Ἐχουν ἕνα πόδι, ἀλλ’ ἀπ’ τὴν τρομάρα τοὺς πῆρανε δρόμο στὴ στιγμή καὶ μὲ τὰ δυὸ!...

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΔΩΡΟ

(Τοῦ ΚΑΡ. ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ)

Τοὺς στίχους σοῦ χαρίζω αὐτοὺς κι’ ἂν ἴσως καὶ σιμῶσῃ

καὶ τὸνομά μου στῶν καιρῶν τ’ ἀλαργινὰ ἀ- (κροτάλια,

καὶ κάνει νὰ ρεμβάσουνε μιά νύχτα τὰ κεφάλια,

σὰν πλοῖο πὺν ὁ τρανὸς βορᾶς γλῦκὰ ἔχει (ἐκεῖ ἐυδῶσει,

Παρόμοια τότε ἡ μνήμη σου μὲ παραμύθια, (πλάνο,

τὸν ἀναγνώστη ὡς τύμπανο, ἔτσι νὰ τὸν κου- (ράσῃ,

καὶ σὰν μὲ κῆκο ἀδελφικό, κρυφὸ, νὰ τὴν (κρεμάσῃ

γιὰ ν’ ἀπομείνῃ στίς τρανὲς τίς ῥίμες μου ἀ- (γάνω.

Κατάρστη! πὺν ἀπ’ τὴ βαθεῖαν ἄβυσσον ὡς (τ’ ἄστερια,

ἐγὼ μονάχα κραῶ σε ἀπλώνοντας τὰ χέρια, —“Ὡ σὺ, πὺν σὰν τὸ ἐφήμερο χνάρι πὺν οἱ- (χνουν οἱ ἴσκιοι,

Πατὰς μὲ πόδι ἀδιάφορο καὶ βλεμμα δίχως (ἔννοια,

τὸ ἀνόητο πλήθος τῶν θνητῶν πὺν ἀνήλθον (σὲ βροῖακι,

ὡ ἄγγελε μῦροῦτνε, ἄρωμα μὲ μᾶτα ὅμως (γυαλένια!

(‘Ανέκδοτο) (Μετ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

STANCES

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

‘Ο νοῦς μου πάει στ’ ἀκρόδασα πὺν’ ἔμει (χωριστοῦμαι,

στ’ ἀκρόδασα τὰ σιωπηλά, ὅπου ὁ βορᾶς τὰ (γυαλένια

στὶς νύχτες τίς στοχαστικές, καὶ θλίπω πᾶς (σὸ ἔλπι,

κάποια γρηὶ στὴ ρόκα τῆς νὰ γνέμῃ ἔσρα (μῆνη.

‘Ἐμένα πούχω σ’ ὅλα ἐγὼ τὰ τριστοῦρα ἀν- (ταμῶση,

τὰ βήματά μου νὰ ὀδηγῇ, φεγγάρι λυγρὸ (μῆνη,

θὲ νὰ σὲ δῶ μὲσ’ τὸ νερὸ πᾶς καθορτισμένο, κάποιον ὁραῖον ποταμὸ πὺν τῶχῃ ὁ πᾶγος (ἔσρα.

(‘Ανέκδοτο) (Μετ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Δῶρα χρυσὰ πὺν ἀκόμα, ὅμει! ἡ Μοῦσα μου (χαρίζουν,

ὡ στίχοι, σ’ ἄλλα χρυσὰ (ταμῶση,

τοῦ κῆπου μου εἶστε κῆρα ἄγνα, πὺν κάθε (αὐγούλα ἀντίστροφ,

τοῦ δάσους λίλα ἀρδόνια (μῆνη,

Ρῶακι, πὺν ὁ ἥλιος, στίλβοντας τὰ σιγαλά (νῶρα του,

καθόρφη του τὸ σιάξῃ, (νῶρα του,

καὶ τώρα, ὡ τώρα, στίχοι μου, εἶστε ἅμα (ἀπὸ θανάτου

πληγῇ, πὺν μᾶρο στάζει. (Μετᾶφ. ΛΑΕΞ. ΠΑΛΛΗ)

ΚΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ συμβουλευθῶν τὸν ἱατρὸν τῶν ‘Παναθηναίων’, πρέπει νὰ γράφουν στὸν φακέλλο τῶν ἐπιστολῶν τὴ φράσι: ΔΔ ΙΑ Τὸν ‘Ι α τ ρ ο ν’, καὶ νὰ ὑπογράφουν μὲ ψευδώνυμο.

Τ α κ τ. ‘Α ν α γ γ ὼ σ τ η ν, Πάτερ- —‘Η βρεγμένη ταινία καὶ τὰ ἄλλα θεραπευ- τικά πρακτικά μέσα πὺν ἐχρησιμοποιοῦσθε, δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία. Δὲν βλέπω ὅμως καὶ κανένα σοβαρὸν λόγον ἀνησυχίας γι’ αὐτὸ πὺν σὰς συμβαίνει, ἐφόσον ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὸσον ἀραιὰ χρονικά διαστήματα. Ἐνε- κὰι ἐντελῶς φυσιολογικό. ‘Η ἄλλη ὅμως ἐ- κείνη συνήθειά σας, τὴν ὁποῖαν ὁμολογεῖτε μὲ τὴσὴν ἀφέλειαν, δὲν εἶνε μόνον ἀποκρου- στικὴ καὶ ἐξευτελιστικὴ γιὰ ἕνα νέον, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ σὰς δημιουργήσῃ καὶ πολλὸν εἰ- δὸν δυσάρεστες ἱστορίες. Φροντίστε ν’ ἀπαλ- λαγήτε ἀπὸ τὴ θλίβερὴ αὐτῇ συνήθειᾳ καὶ νὰ διαλέγετε εἰς τὸ μέλλον προσεκτικώτερα τοὺς φίλους σας.

Κ ο κ ο λ ῖ ν α ν, ‘Ἐνταῦθα. — Θά σὰς ἀφελήσουν πολὺ τὰ τοπικά ἐλαφρὰ μασάζ κάθε βράδν πρὸ τοῦ ὕπνου, μὲ μιά πετσάτα βρεγμένη σὲ κρύο νερὸ. Χρησιμοποιοῦτε συν- τιὲν καλὸ, μὲ κάποια ἐλαστικότητα στὴν ἐ- φαρμογῇ. Νὰ μὴ εἶνε ὀλᾶδὴ πολὺ σφικτό. ‘Ἐσωτερικῶς, σὰς συνιστῶ νὰ παίρνετε ἀπὸ ἕνα δισκίο πρῶτ-βράδν πρὸ τοῦ ὕπνου Extrait mammaire choay καὶ πρὸ παντὸς μὴ στενοχωριεσθε τόσο πολὺ. Δὲν εἶνε κανένα ἀνεπανόρθωτο κακὸ.

Μ α ῖ ρ η ν Π., ‘Ἐνταῦθα. —‘Ἐχετε ἄ- δικο νὰ ἔχετε τόσο προκατάληψιν γιὰ τίς ἐ- γόμενες ζωὲς ὕγειας. Δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τοὺς κορσέδες τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς πὺν ἐπέφεραν πράγματι κάποια τραυματικὰ παραμορφώσεις τοῦ γυναικείου σκελετοῦ. Μία καλὴ ζωὴ, καμωμένη ἐπὶ παραγγεῖλι ἀπὸ εἰδικὸς τεχνίτες (ποτὶ ἔτοιμη ζωὴν τῆς νουθῆνας), ἀσφαλῶς θά σὰς ἀφελήσῃ πολὺ καὶ σὰς τὴν

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΚΟΜΗΣΣΑ- ΛΟΥΣΙ ΝΤΕ, ΣΙΜΙΕΡ,
ΕΜΜΕΛΙΝΑ, - άνηψιά της, ΓΚΑΣΠΑΡ,
- άνηψιός της.

(Απόγευμα στον άνθισμένο κήπο του
πύργου των Σιμιέρ. Η κόρη της, η
Εμμελίνα κι' ο Γκασπάρ στέκονται
μπροστά στη μικρή στέρνα με τὰ
χρυσόφανα).

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Γκασπάρ, μικρού-
λη μου Γκασπάρ, είσαι τελείως ά-
δικαιολόγητος! Έτσι λοιπόν φεύ-
γουν άξαφνα κι' αφήνουν την καλή
τοιας θειά μαζί την Έμμελίνα;

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Έμένα δεν με
νοιάζει διόλου, θεία μου!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Τό ήξερα πολύ
καλά, αγαπητή μου εξαδέλφη...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Μά τί πάθατε,
δεν μου λέτε; Τι θημοί είναι αυτοί;
Έσείς κάτι έχετε; Είναι τώρα μια
δομάδα που μαλώνετε σαν τὸ
σκόλο με τὴ γάτα... Τι έχεις; Γκα-
σπάρ;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Εγώ; Τίποτα,
θεία Λουλού... Μά πρὶν φύγω, θὰ
ήθελα νὰ πῶ τὰ πρὸς τὴν ἀνά-
ποδὴ τῆς εξαδέλφης μου...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Δὲν είμαι διό-
λον πεπεισμένη...

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Εγὼ όμως εί-
μαι! Καὶ δὲν φοβόμαι... Λέω κα-
θαρά ὅτι ἔχω στὴν καρδιά μου...
Δὲν παύω κρυφτοῦ μ' ὅλο τὸν κό-
σοι...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Οὐτ' ἐγὼ!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Οἰστέ εὐλαρί-
νεια! Θὰ φαντάζασατε ποτέ, θεία
μου, ὅτι ἡ Έμμελίνα θὰ έπερτε
στὴν ἀγκαλιά τὸ πρῶτον θάνα-
τόν θὰ θάσκαζαν μπροστά της;

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Παρακαλῶ! 'Ο
κ. Μπετροάν, ὁ καλεσμένος τῆς
θείας μας, δὲν εἶνε θάνατος! Εἶνε ἕ-
νας μεγάλος δικηγόρος στὸ Παρί-
σι! 'Υπόλοιποι ὅσοι κάποιος θάνατος
ἔδω πέρα, μὰ δὲν εἶνε αὐτός.

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Είμαι ἐγὼ;

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Εὐὸ τὸ λές!

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Α! Μὰ φτάνει
πειά!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έχετε δίκιο,
θεία μου... Νὰ γιατί φεύγω... Φεύ-
γω γιὰ νὰ μὴ ἐνοχλῶ πειά τὰ
γλυκάνια τὰ τέτ-ά-τέτ τῆς εξαδέλ-
φης μου μετὶ τὸ μεγάλο δικηγόρο...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Καὶ κάνεις πο-
λὸ καλὰ! Δὲν περιμένεις δέβαια νὰ
σ' εὐχαριστήσω γι' αὐτό.

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Περισσότερον. Μὴν
κάνετε τὸν κόπο... Μὰ δὲν θέλω
νὰ σοῦ χάσω ὅτι δὲν μου πολυαρέ-
σουν τὰ μούτρα σου...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Δὲν έχει καὶ τό-
σο ἄδικο ὁ Γκασπάρ...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Θεία μου!...
(Στὸν Γκασπάρ). Εἶνε πολλὴ περι-
εργὴ αὐτὴ ἡ μανία σου ν' ἀνακα-
τεύσας στὶς δουλειές μου! Μήπως
ἐσύ ἤθελες νὰ με ρωτήσης, ὅταν
παντρεύηκα;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Αὐτὸ μοῦ ἔλει-
πε!...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Ξαναγύρισε λοι-
πὸν στὴν Ἀμερικάνά σου, τὴν πε-
ρίεργη αὐτὴ ἡ μανία σου ν' ἀνακα-
τεύσας στὶς δουλειές μου! Μήπως
ἐσύ ἤθελες νὰ με ρωτήσης, ὅταν
παντρεύηκα;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Αὐτὸ μοῦ ἔλει-
πε!...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Ξαναγύρισε λοι-
πὸν στὴν Ἀμερικάνά σου, τὴν πε-
ρίεργη αὐτὴ ἡ μανία σου ν' ἀνακα-
τεύσας στὶς δουλειές μου! Μήπως
ἐσύ ἤθελες νὰ με ρωτήσης, ὅταν
παντρεύηκα;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Αὐτὸ μοῦ ἔλει-
πε!...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Ξαναγύρισε λοι-
πὸν στὴν Ἀμερικάνά σου, τὴν πε-
ρίεργη αὐτὴ ἡ μανία σου ν' ἀνακα-
τεύσας στὶς δουλειές μου! Μήπως
ἐσύ ἤθελες νὰ με ρωτήσης, ὅταν
παντρεύηκα;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Αὐτὸ μοῦ ἔλει-
πε!...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Ξαναγύρισε λοι-
πὸν στὴν Ἀμερικάνά σου, τὴν πε-
ρίεργη αὐτὴ ἡ μανία σου ν' ἀνακα-
τεύσας στὶς δουλειές μου! Μήπως
ἐσύ ἤθελες νὰ με ρωτήσης, ὅταν
παντρεύηκα;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Αὐτὸ μοῦ ἔλει-
πε!...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Ξαναγύρισε λοι-
πὸν στὴν Ἀμερικάνά σου, τὴν πε-
ρίεργη αὐτὴ ἡ μανία σου ν' ἀνακα-
τεύσας στὶς δουλειές μου! Μήπως
ἐσύ ἤθελες νὰ με ρωτήσης, ὅταν
παντρεύηκα;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Αὐτὸ μοῦ ἔλει-
πε!...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Ξαναγύρισε λοι-
πὸν στὴν Ἀμερικάνά σου, τὴν πε-
ρίεργη αὐτὴ ἡ μανία σου ν' ἀνακα-
τεύσας στὶς δουλειές μου! Μήπως
ἐσύ ἤθελες νὰ με ρωτήσης, ὅταν
παντρεύηκα;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Αὐτὸ μοῦ ἔλει-
πε!...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Ξαναγύρισε λοι-
πὸν στὴν Ἀμερικάνά σου, τὴν πε-
ρίεργη αὐτὴ ἡ μανία σου ν' ἀνακα-
τεύσας στὶς δουλειές μου! Μήπως
ἐσύ ἤθελες νὰ με ρωτήσης, ὅταν
παντρεύηκα;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Αὐτὸ μοῦ ἔλει-
πε!...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Γύρισε στὴ γυναίκα σου κι' ἄφησε τὴν Έμμελίνα στὴν
ἡσυχία της.

ΓΑΛΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ROMAIN COOLUS

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΤΟ ΟΧΑΪΟ

(Μονόπρακτο δραματάκι)

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Δὲν εἶνε αὐτὸ
ἀπάντησις... Ἄκουσε, Γκασπάρ. Ε-
σύ δὲν μπορείς ποτὲ νὰ συμφωνή-
σης μετὰ τὴν Έμμελίνα, μὰ αὐτὸ δὲν
σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ δυστι-
χημένη αὐτὴ ἡ μικροῦλη...

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Μὲ τὸν Μπε-
τροάν;

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Μὰ δέβαια! Δὲν
εἶνε ὁ ἄντρας ποὺ τῆς ταίριαζει.
Κάνε μου λοιπὸν τὴ χάρι νὰ τὴν
πάρῃς μαζί σου στὸ Παρίσι.

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Μὲ συγχωρεῖς,
θεία μου, μὰ δὲν είμαι συνηθισμέ-
νος νὰ κάνω ἀπαγωγές... Χαίρετε,
θεία Λουλού... Θὰ σὰς γράψω μό-
λις φτάσω στὸ Παρίσι.

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Στάσου ν' ἀπο-
χωρηθῇς καὶ τὴν Έμμελίνα...
(Φωνάζει). Έμμελίνα!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Εἶνε περιστό-
ν, θεία μου... Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ
μὴ ξαναῖδῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

(Η Έμμελίνα παρουσιάζεται ἀπὸ
στενὰ καὶ στέκεται, μόλις ἀκούσε νὰ
γίνεται λόγος γι' αὐτήν. Ἐπειτα πλη-
σιάζει καὶ κάθεται στὴν ἀκρὴ ἑνὸς
μαρμαρίνου πάγκου, πίσω ἀπὸ ἕνα
φουντωτὸ ροδόδενδρον).

ΚΟΜΗΣΣΑ. — "Οχι. Πρέπει ν'
ἀγαπήσετε πάλι... (Κάνει νὰ φύγῃ
γιά νὰ δοῇ τὴν Έμμελίνα).

ΓΚΑΣΠΑΡ. (τὴν συγκρατεῖ). —
Σὰς παρακαλῶ, θεία μου... Ναί, δὲν
λέω, είμαι νευρωσμένος σήμερα, μὰ
κι' ἐσεὶνί έχει ἕνα πολὺ ἄσχημο χα-
ρακτήρα!...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Δὲν ἦταν ἔτσι
πρὶν ἔρθεῖς...

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Αὐτὸ σημαίνει
ὅτι τὴν περιόριζα στὰ νεύρα. Κι' ὅ-
μως ἐγὼ δὲν τὴν ἀντιπαθῶ. Ἐδῶ
καὶ λίγη ὥρα ήθελα νὰ τῇ φωνά-
ξω κατὰμουτρα ὅτι τὴ μισῶ κι' ὅ-
μως δὲν μποροῦσα, μετῴδους ἡ
γλώσσα μου! Ἐπειτα, θὰ ἔλεγα
ψέμματα...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Ψέμματα;

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Κι' ὅμως τὴν Ἀ-
μερικάνά σου ἀπὸ τὸ Ὄχαιο τὴ δι-
άλεξες μόνος σου!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Μπορὼ ὥστόσο
νὰ τὴ χωρίσω...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — "Οχι, μικροῦλη
μου. Στὴν τάξι μας δὲν χωρίζε-
ται εἰς εὐκολία ἀπὸ τὴ γυναίκα
του, γιὰ νὰ παντρευτὴ τὴν εξαδέλ-
φη του!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Κι' ἂν τὴ σκό-
των;

ΚΟΜΗΣΣΑ. (ἔξω φωνῶν). —
Ἄκουσε, Γκασπάρ, ἡ Πιστονή! ἔ-
χει ὄρα. Ἄν τρελλάθηκαν ἐσύ, ἐ-
γὼ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι ν' ἀ-
κούω τίς ἀνοήσιες σου... Γύρισε
στὴν τρελλοαμερικάνά σου!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Ω, θεία μου. Δὲν
ξέρεις τὴ περιέργειά σου εἰς ἡ γυ-
ναίκα τοῦ Νέου Κόσμου. Μπορεῖ
κάνεις νὰ τῇ ἔχῃ γυναίκες του δί-
χως νὰ τῇ παντρευθῇ...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Ἐδῶ όμως στὴν
ἐπαρχία μας, ὁ κόσμος παντρευ-
ται μετὰ σιγή καὶ μετὰ σιγήν!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Ἐπὶ τέλος, θεία
Λουλού, μ' ἀναγκάζετε νὰ σὰς ἀ-

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Έμμελίνα, ἦσουν ἔδω πέρα, μ' ἀκούεις;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Μάλιστα, θεία
μου. Μπορὼ ἀκόμα νὰ ὁμολογήσω
σ' ἔσας μόνο καὶ μετὰ τὴν ἑλπίδα ὅ-
τι δὲν θὰ τῆς τὸ πῆτε ποτέ, πῶς...
πῶς τὴν...

(Τὸ πρόσωπο τῆς Έμμελίνας φαί-
νεται ἀπὸ μὴ ἐμφανικὴ χαρά).

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Σέβας, Γκασπάρ.
Τὰ λόγια σου μετὰ φοβίζονται...

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Τὸ μαντέψατε,
θεία Λουλού...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Μὰ δὲν ντρέε-
σαι, λοιπόν; Ἐντυχῶς ποὺ ἐκείνη
δὲν ξέρει τίποτα, κι' οὕτε θὰ τὸ
μάθῃ ποτέ!...

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Εἶνε ἀνόητο αὐ-
τό, θεία μου, κι' ὅμως εἶνε ἀλή-
θεια. Ἀγαπῶ τὴν Έμμελίνα!

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. (σιγανὰ). — Θεέ
μου!

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Εὐὸ! Ένας παν-
τρεμένος! Ἀντυχισμένε!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Ναί... Είμαι ἕ-
νας δυστυχισμένος. Περισσότερο
μάλιστα, ὅσο δὲν φαντάζεσαι!...
Μόνος μου ήθελα νὰ κάνω τὴν
Έμμελίνα νὰ με μισήσῃ... Εἶνε ἡ
μόνη γυναίκα ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωὴ
μου. Κι' ὅμως τὴν ἔχασα... τὴν ἔ-
χασα γιὰ πάντα... Τί βλάβος ποὺ
είμαι!

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Γιατὶ νὰ δοῦν
τὰ μάτια σου; Κλαῖς; Εὐὸ, ὁ Γκα-
σπάρ;

ΓΚΑΣΠΑΡ. (σιγανὰ). — Πο-
νὸ, θεία Λουλού...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Μικροῦλη μου
Γκασπάρ!... Καὶ κάνεις ποὺ φεύ-
γεις... Καλὲρὰ νὰ μὴ σὲ ξαναῖδῃ
ἡ Έμμελίνα...

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Θεία μου, σὰς
παρακαλῶ, πῆτε μου τὴν ἀλήθεια...
Τὸν ἀγαπᾷτε αὐτὸν τὸν Μπετροάν;

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Μοῦ φαίνεται...
ὄχι, δὲν τὸ φαντάζομαι! Είμαι δι-
στωπὴ ὅτι ἀγάπησά κάποιον ἄλλο...
καὶ στὸ ζήτημα αὐτὸ ἐναντίον μου.

Απὸ τὸ γιορτὸ λοιπὸν ποὺ ἔμεινε, ἔστειλε
τὴν πολιτικὴ γραφεῖα μὴ ἐπιστολὴ στὴν ὅποια
ἔγραφε τὸ δόκλιό μου κατὰ τὸ Κόρσοκ γιὰ
τὰ ζήτηματα τῆς δημοκρατίας, προσθέτοντας με-
ταλλοὺς ἐπαινοὺς γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ. Ὁμο-
λογῶ ὅτι στὴν ἀρχὴ δὲν μπόρεσα ἀπὸ αὐτὴν ὅ-
τι ἔκρινε τρεπὸς μετὰ τὸν ὅποιο καταδικάζει τίς
ἀπορροές τοῦ Στάλιν ἐναντίον μου. Πρὸς ὅλ-
λην ὅμως, υποβόησαν στὴ διεύθυνσι τῆς ἀν-
τιδημοκρατικῆς προπαγάνδας, ὡς ὑποταγμένοι
μοῦ, τὸ Γκερτσλφσκ. Ὅταν ὁ Λένιν ξανα-
γύρισε στὴν ἐργασία του καὶ τὸ ἔμαθε αὐτό,
εἰς μὴ συνειδήσει τοῦ πολιτικοῦ γραφείου, ἔ-
πεσε μετὰ μὲν ἐναντίον τοῦ Μολότωφ—δηλα-

πνεύμα τοῦ ξαρκινὸ θάνατο τῆς γυναίκας
μου!

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Μὰ τρελλάθηκαν;
ΓΚΑΣΠΑΡ. — "Οχι, ἀόχνη. Ἡ γυναίκα
μὲ ἀπὸ τὸ Ὄχαιο ἦταν ἕνα φανταστικὸ πρό-
σωπο, ποὺ διαλύθηκε σὰν καπνός! Δὲν ἔπληξε
παί.

ΚΟΜΗΣΣΑ. — "Ο;

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Ναί, θεία μου. Σὰς εἶπα
πῶς παντρεύτηκα μὴ Ἀμερικάνά, γιὰ νὰ γλυ-
τώσω ἀπὸ τὰ συννοήσιά σας! Ἦθελα νὰ μεί-
νω ἐλευθερός, θεία μου! Καὶ νάμαι! Είμαι ἑ-
λευθερός!...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Α! Παλιόπαιδο! Ὅποτε
κοροϊδίες ὅλο τὸν κόσμο μετὰ τὴν ιδιότητα γυ-
ναίκα σου, ποὺ δὲν ήθελε νὰ δῇ κανένα ἀπὸ
τοὺς δικούς σου! Ὅποτε ἦταν φρενιτικὰ τ' ἀν-
γελήτρια ἀπὸ τὸ Παρίσι...

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Σὰς ἔχω συγγνώμη, θεία
μου...

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Κατηγορήσι!

ΓΚΑΣΠΑΡ. — Καὶ τόσα θάδινα καὶ τὴ
ζωὴ μου ἀκόμα, γιὰ νὰ κάνω τὴν Έμμελίνα νὰ
ξερᾷ τὸν παλιό-Γκασπάρ...

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. (βγαίνει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν
ἡσυχία της). — Μὰ τὸν ξέχασα καλῶς, Γκα-
σπάρ!

ΓΚΑΣΠΑΡ. (συγκινημένος). — Έμμελίνα!
ἦσουν ἔδω πέρα; Μ' ἀκούεις;

ΕΜΜΕΛΙΝΑ. — Γκασπάρ, ἂν ήξερες πό-
σο εἶμαι εὐτυχισμένη!

ΚΟΜΗΣΣΑ. (διόγρη). — Α! Τρελλόπα-
ιδί! Ἀρκετὶ μὰ συσπίασε μετὰ τίς ἱστορίες σας!
Ἐμπρός! Κανονιστὲς τὸ τώρα μονάχοι σας!
(Φεύγει κρυφολάττας, ἐνῶ ἡ Έμμελίνα γέρ-
νει εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γκασπάρ).

Α ἔλ α ἔλ α

ROMAIN COOLUS

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο)

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Παναθηναίων»

Ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Τρότσκι

(Γραμμένα ἀπὸ τὸν

Σατυρική ζελίδ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

Ένω ο γνωστός Αθηναίος γιατρός κ. Κ. περιπατούσε μία Κυριακή μεσημέρι στο δρόμο, συνάντησε ξαφνικά τον ονόμαστό για την κλασική αφηρημάδα του καθηγητή των μαθηματικών κ. Β. ο οποίος περιπατούσε κι' αυτός αργά-αργά, κρατώντας ένα μπουτί άρτου στο χέρι.

—Τά σέβη μου, κύριε καθηγητή, του είπε πλησιάζοντας. Ποῦ πάτε με τὸ κρέας;

Στὴ φωνὴ τοῦ γιατροῦ, ὁ καθηγητὴς σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὸν κούταξε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κανένα δειρὸ.

—Καλημέρα, γιατρέ, εἶπε τέλος. Ποῦ πάω λέτε;

—Ναί, θέλω νὰ πῶ, τὸ κρέας πῶρα τὸ ψονίσανε;

Ὁ καθηγητὴς κούταξε ἀργὰ τὸ ἀνίστα μπουτάκι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του κι' ἀμέσως ξαφνικὰ τὰ μάτια του γούλωσαν. Τὸ πρόσωπό του γλώμισε, τὰ χαρακτηριστικὰ του ἀλλοιώθηκαν τραγικὰ καὶ χτύπησε τὸ μέτωπό του με τὸ ἀριστερό του χέρι.

—ὦ! δυστυχία μου!... φώναξε.

—Τὶ τρέχει, ἀγαπητέ μου; Τὶ σὰς συμβαίνει;

—Δυστυχία μου!... Θὰ τοῦλα-θῶ! Τὸ ἀντά μου σαλεύει! Ὁρᾶνέ, κεραύνωσέ με!...

—Μὰ ἡσυχάστε, φίλε μου! Τὶ συμβαίνει ἐπὶ τέλους;

Ὁ καθηγητὴς πιάστηκε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ τρέμοντας σύσσωμος.

—Γιατρέ μου, φίλε μου, τῶσε με! εἶπε κλαίοντας σχεδόν. Ἀκουσε! Ἡ γυναίκα μου μοῦ εἶπε σήμερα τὸ πρωὶ νὰ θάλω αὐτὸ τὸ μπουτί στὸ φούρνο, νὰ φυλάξω τὸ καπέλλο τῆς στῆν γκαρνταρόμπα καὶ νὰ βγάλω τὸ παιδί περίπατο νὰ πάω λίγον ἀέρα! Δὲν βλέπετε, λοιπόν, ὅτι τοῦλαίνομαι; Θεέ μου! Μοῦ φαίνεται πὼς πάω στὴν ἀση-σημάδα μου ἐβαλα—ὦ, φοίχη!—τὸ παιδί μου στὸ φούρνο, κροῦ δαχῶ τὸ κρέας περίπατο!...

—Ἀς τρέξουμε τότε, δυστυχισμένε μου φίλε. Ἀς τρέξουμε στὸ σπίτι νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται, εἶπε κι' ὁ γιατρός τρεμερὰ συγκινημένος.

Σὲ λίγο φθάσανε στὸ σπίτι. Ἀνέβηκαν γρήγορα πρὸς σκάλες, βουήσαν φωνήσεις στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ παιδιοῦ, ὅπου τὸ βρέχον εὐτυχῶς νὰ κοιμᾶται ἡσυχὰ στὴν κούνια του.

Κι' οἱ δύο τότε ἄφησαν ἕνα στεγανὸ ἀντακουφισμός.

—Ἠσυχάστε, φίλε μου, εἶπε ὁ γιατρός. Τὸ παιδί γλῶτωσε. Ὁ καθηγητὴς βίως εἶχε βουλιά-

ζει σὰ μὴ πολυθρόνα κι' εἰ-γε πιάσει τὰ μαλλιά του, σὰν νὰ τοῦ συνέβαινε κάτι τρομερότερο.

Πράγματι, ἡ τραγωδία δὲν εἶχε ἀποφευχθῇ τελείως. Ὁ μεγάλος ἀφηρημένος εἶχε θάλει στὸ φούρνο ἀντὶς γιὰ τὸ μπουτί, τὸ κακινόβιο καπέλλο τῆς γυναί-κας του.

—Καὶ τώρα, τί καπέλλο θὰ φο-ρέσῃ ἡ γυναίκα μου, ὅταν γυρίσει;

—Ὁὖφ!... Εἶσαι ἀνυπόφορος, φώναξε ὁ γιατρός. Καπέλλωσέ την με τὸ κρέας ποὺ κρατᾶς!

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Κάποιος κλαίει στὴν κηδεία ἐ-νὸς πλουσίου.

—Ἦταν συγγενής σας ὁ μακα-

ρίτης; τὸν ρωτοῦν.

—Ὁχι, ἀπαντᾷ αὐτός. Καί... γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κλαίω!

***

Στὴν ὁδὸν Ἐρμού.

—Σὰς θεοῦ, κυρία μου, ὅτι τὸ ὕψος αὐτὸ εἶνε τῆς τέλει-ταιας μύδας.

—Μοῦ ἐγγυᾶσθε ὅτι δὲν θὰ ξε-θωριάσῃ;

—Μὰ τί λέτε, κυρία μου!... Τὸ ἔγινε τοια ὁλόκληρα χρόνια στὴ θυρίδα καὶ δὲν ἔχει πάθει τίπο-τε!...

***

Δυὶ ἐβραῖοι περτοῦν σὰν χέρικ ληστῶν μέσα σ' ἕνα δάσος.

—Πάρε τίς γίλιες, δαχμῆς ποὺ σοῦ χρωστώ, λέει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

—Μὰ δὲν εἶνε βία, τώρα...

—Ἦρτες... πάρες. Πάρε κι' ἄλλες δέκα γιλιᾶδες, νὰ μὴ τίς

φυλάξης! "Ὅταν ἐπιστρέψουμε στὴν πόλι μὴ τίς δίνεις."

***

—Ἀκούσε Ροζαλί, ἐγὼ θὰ πε-θάνω... Δώσε μου τὸ λόγο σου ὅτι θὰ κρατήσῃς τὸ μαγαζὶ μὲ τὸ σονεταῖρό μου καὶ ὅτι θὰ τὸν πᾶ-ρης ἄντρα σου.

—Ὅσο γι' αὐτὸ μὴ στενοχω-ρεῖσαι, ἄντρα μου. Τοῦ τὸ ἔχω ὑ-ποσχεθῇ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια!

***

Στὸ δικαστήριον.

Ὁ πρόεδρος—Κατηγοροῦ-μενε, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ἀπο-δείξεις ὅτι σὺ ἐκλῃψες τὸ ρολόι τοῦ κυρίου, ἀθωώνεται.

Ὁ κατηγορούμενος δὲν κινεῖται ἀπὸ τὴ θέσιν του.

Ὁ πρόεδρος—Ἦταν, λοιπόν... Εἶσαι ἐλεύθερος!

Ὁ κατηγορούμενος—Μὰ δὲν κατάλαβα καλὰ, κύριε πρόεδρε... Τὸ ρολόι θὰ μείνῃ δια-κὸς μου ἢ πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέ-ψω;

***

—Τὶ γίνεσαι Νίκο; Τὶ πιάτε-ρα;

—Νὰ ἔγινα πατέρας.

—Σὲ συγχαίρω. Καὶ ἡ γυναίκα σου εἶνε καλὰ;

—Ἡ γυναίκα μου... Μὰ αὐτὴ δὲν ξέρε: τίποτ'!

***

—Ἔχω νὰ σῶς ὑποδείξω μὴ ἐ-πιχειρήσῃς γιὰ νὰ κερδίσεις ἀέρος δυὸ ἐκατομμύρια.

—Ἐξηγηθῆτε, ῥε-ἀκούω...

—Στὴν κόρη σας δίνετε πρῶτα τίτλους ἐκταχυμῶνα, δὲν εἶνε ἴ-σοι; Ἡ λοιπόν, ἐγὼ τὴν δέχομαι μόνο μὲ δυὸ!...

***

—Ἡ κόρη μου κάνει αὐτὰς τραγουδοῦ καὶ δὲν μπορῶ εὐτε-στὴν νὰ μείνω στὸ σπίτι.

—Εἶσαι εὐτυχής, φίλε μου, Ἡ μένῃ ἡ κόρη μου πλῆρει καὶ ἡ-μαρτωλοῦ καὶ δὲν καταβόσκει νὰ σὲν στὸ σπίτι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΙΚΗ ΕΜΟΡΦΙΑ ΤΑ... ΚΑΛΥΨΤΙΚΑ ΣΑΤ, ΚΥΡΙΕ ΜΟΥ

Γνωθὶς αὐτὸν (μαρκὸς κα-θεόφτης). Ὁ παρόμοιος αὐτὸς κα-θεόφτης θὰ σέβῃ εἰς πῶς ὅλα τὰ ἐλαττωματὰ σου καὶ ὅτι γιὰ τὴν ἀρετὴν σου νὰ φανῶν σ' ὅλην τὴν λαμπρότητα.

Φαειδότης (ὁ γόνυ νὰ τὴν ἐξάλειψῃ τὸν οὐτίδον). Καθὼς νὰ γέμῃς τοῦ ὕψους αὐτοῦ θὰ ἰ-πανόσοις τὴν ἀκτινοβολοῦσα νε-κρὴν ὡραιότητα τοῦ προσώπου σου καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς ψυχῆς σου.

Ἀλλ' ἔθελ' αὖ (καταμῶν γιὰ τὴν γλῶσσαν). Βάροντας με τὸ κεφάλι κατὰ τὴν γλῶσσαν σου καθημερινῶς, θὰ τὰ ἴδῃς νὰ γίνωσι πρὸς κόκκινον, πρὸς εἰλικρινὴ καὶ ἀσφαλῶς πρὸς ὡ-ραία.

Φρόντισε (διάλυσίς) ποὺ προλαβαίνει τὴν ψυχικὴν ἐξέλιξιν. Προῖνε τὸν χαρακτήρα, ἐξωστῆς τὸ πρόσωπο καὶ δίδει στὴν γυναίκα πολὺ μεγάλη ἀξία καὶ γὰρ.

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ Ἡ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

Ὁ πελάτης στὸ γκαρσόνι.—Ποῦ εἶνε τὸ πανταλόνι μου; Ἐ-χασα τὸ πανταλόνι μου!...
Τὸ γκαρσόνι.—Ἠσυχάστε, κύριε. Θὰ τὸ φέρω, κατὰ λέθος, ἡ Μάρλεν Ντήτριχ.

ΣΤΗ MATINE

—Δὲν θὰ μᾶς ψάλλῃ τίποτε ἡ γυναίκα σας;
—Δὲν πιστεύω. Εἶνε κουρασμένη. Μ'... ἔφαλε ἔμμενα τὸ πρωί, τρεῖς ὥρες ὁλόκληρες!